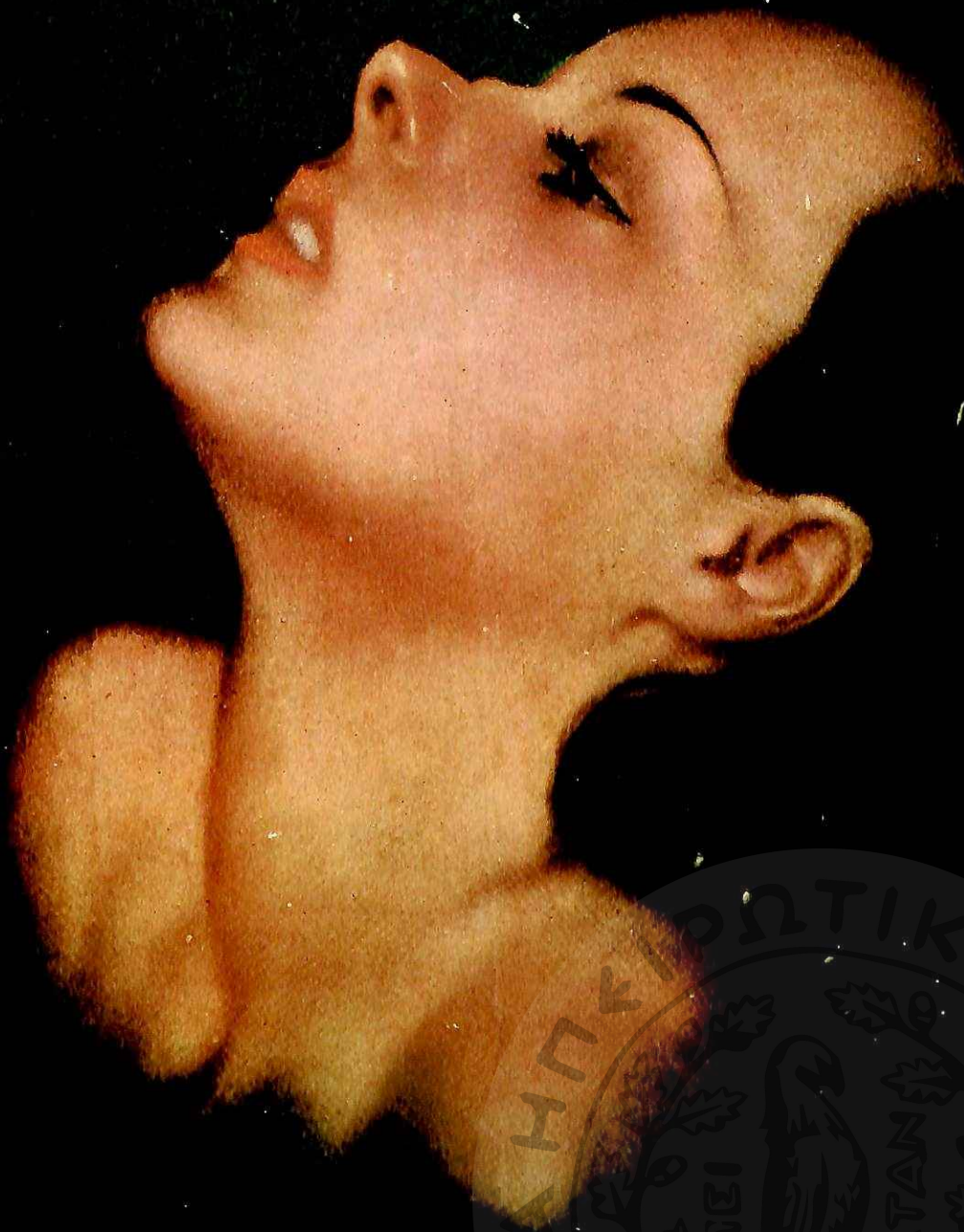

72 σελ. και ένα αιχμηρό ρομάντο:
Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΟΥΝΤΕΡΜΗΡ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Εβδομαδιαία εικονογραφημένη επιθεώρηση

...και δέκα σελίδες
κλούμορ.

5 1 ΔΡΧ. 5
N° 1

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

Εμείς εδείς..

...ναί σ' ἄδω

Με γαμάτη την ψυχή από συγκίνησι, απευθύνομε τὸν πιό θερμὸ χαιρετισμὸ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες μας καὶ τὸν δύο φύλων. Ὁ κοινούργιος σύντροφος τῶν ὥρων τῆς σχολῆς κάθε φιλοναγνώστου, πού ρίχνομε ἀνάμεσα στο πλῆθος τῶν ἄλλων περιοδικῶν, φιλοδοξοῦμε νὰ κερδίσῃ ὅλων τὶς συμπάθειες καὶ νὰ πάρῃ τὴν πιό ἐξέχουσα θέσι στὴν προτίμησι τῶν Ἑλλήνων. Ἀντὶ πάσης ἄλλης προγραμματικῆς ἐπαγγελίας, ἕνα μόνον τονίζομε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ «Θησαυροῦ»: Ὅτι πάντα θὰ προσπαθῇ νὰ ἀρῇ σὲ περισσότερο, χωρὶς καμμίαν φειδῶν ἐξόδων καὶ κόπων, θελτικῶνοντας ἀπὸ τεύχος σὲ τεύχος τὴν ἐμφάνισι ὅσο καὶ τὸ περιεχόμενόν του.

Καινοτομία σημαντικὴ, ὅπως θὰ ὁμολογήσουν ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας, εἶνε καὶ ἡ δημοσιεύσις ἐνὸς αὐτοτελοῦς αἰσθηματικοῦ ρομάντσου σὲ κάθε τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ ἀναγνώστες μας θάχουν διπλὸ κερδὸς παρακολουθώντας τὸ περιοδικὸ μας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη πλούσια σὲ ποικιλία ὅλην περιοδικῶν, θὰ ἔχουν σχηματίσει καὶ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη μυθιστορημάτων μέσα στὸ ἴδιον τὸ σῆμα τοῦ «Θησαυροῦ» ὅταν θὰ δέσουν τὰ τεύχη του σὲ τόμους. Κι' ἐπειτα, γιὰ σκεφθῇτε: Μὲ ἕνα τάλληρο — ἕνα πολυσέλιδο περιοδικὸ καὶ μαζί ἕνα ρομάντσο!

κοινόν. Ποῖς δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ τὴν πρόδο μεσα στὴν ὀπισθοδρομικότητα πού ὑπῆρχε γύρω του; Καὶ καὶ μὲν θὰ ἐξαγγελθοῦν παντὸς εἶδους ἀπόπειρες ἐκ μέρους τῶν τέως ὀπισθοδρομικῶν, γιὰ νὰ μᾶς μιμηθοῦν. Καὶ οἱ ἀπόπειρές τους αὐτὲς ἴσως νὰ ἐπιτύχουν. Ἀλλὰ θὰ εἶνε μιμησεις, ὅπως εἴπαμε, καὶ σὺν τέτοιαις, δίχως καιμιά, ἀξία! Ἐπειτα γιὰ πόσον καιρὸ θὰ καταφέρουν νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας; Θὰ λαχναριάσουν οἱ δύστυχοι, γιὰτὶ ἐμεῖς ἔχομε σκοπὸ νὰ τρέχωμε ἀσταμάτητα πρὸς τὴν πρόδο, ἀνανεύμενοι κάθε λίγο καὶ ἀνακαινίζομενοι.

Πρὸς ἐξυπρέτησιν τῶν ἀναγνώστων μας καὶ κυρίως τῶν ἐπαρχιωτῶν, ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει συμβῆλθῃ μὲ δύο διακεκριμένους συμπολίτας μας ἐπιστήμονας, ἕνα ἱατρὸν καὶ ἕνα δικηγόρον, οἱ ὁποῖοι προσεφέρθησαν εὐγενῶς νὰ ἀπαντήσιν ἀπὸ ἰδιαιτέρῃ ὁ καθένας στῆλῃ εἰς ἐρωτήματα ἀναγνώστων ἀφορώσα τὴν εἰδικότητά τους. Παρακαλοῦμε τοὺς ἐνδιαφερομένους ν' ἀπευθύνουν τὶς ἐπιστολὰς τους: «ἱατρὸν «Θησαυροῦ», — «δικηγόρον «Θησαυροῦ», στὰ γραφεῖα μας. Στὸ ἐρχόμενο τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» θ' ἀναφέρωμε τὰ δυνάματα τῶν ἐν λόγω ἐκλεκτῶν ἐπιστημόνων μαζί μὲ τὶς λεπτομέρειες τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον θὰ γίνεταὶ ἡ ἀλληλογραφία τῶν μὲ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Ὁ μᾶς ἐπιτροπὴ μιὰ σύστασις πρὸς τοὺς ἀναγνώστες μας: Νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως τὰ μυθιστορηματὰ μας! Εἶνε ἀριστουργήματα διαλεγμένα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν διεθνή φιλολογία καὶ ἔργα τῶν δημοφιλεστέρων συγγραφέων τοῦ αἰῶνος μας. Παράλληλα πρὸς τὸ «Μαυριτανικὸ αἷμα» τοῦ Εὐγενίου Σκριμπ καὶ τὸ «Κορίτσι τοῦ λαοῦ» τοῦ Ἰουλιού Μαρῦ, ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ» θ' ἀρχίσῃ δημοσιεύεσθαι καὶ τὸ καταπληκτικὸ ἀνάνυσμα τοῦ Χ. Ράιντερ «Χάρυκριν» τὸ δαχτυλίδι τῆς θαύσεως τοῦ Σαβῶν, πού θ' ἀφήσῃ ἀσφαλῶς ἐποχὴν στὰ ἐκδοτικὰ χρονικά μας. Ἐπίσης τὸ ἑλληνικὸ μυθιστορηματὶ τοῦ κ. Ἀδ. Παπαδήμα εἶνε θαῦμα!

Τὴν ποῦμε γιὰ τὴν πολυτέλεια τῶν μεσαίων σελίδων μας; Ἀπολύτως πρωτοφανὴς γιὰ τὸν τόπο μας, ἔ; Ποτὲ μέχρι σήμερα ἑλληνικὸ περιοδικὸ δὲν εἶχε ἐφαρμόσει τεχνικὰ μέσα πού ἐφαρμόζονται ἀπὸ πολλοὺ στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερική; Φωτο—ὄσφει πολὺχρωμῇ! Καὶ ἔχετε γιὰτὶ; Γιατὶ κοστίζει! Ἀλλὰ ὁ «Θησαυρὸς» δὲν τρομάζει κι' οὕτε θὰ τρομάξῃ ποτὲ μπροστὰ στὶς μεγάλες δαπάνες προκειμένου νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστες του κάτι καλὸ, κάτι ὀρατό. Ἡ ἀρχὴ αὕτη διέπει ὁλόκληρὴν τὴν προσπάθειά μας καὶ θὰ τηρηθῇ καὶ στὸ μέλλον μὲ δρεξί καὶ ζήλο διὰρκῶς ἐντεινόμενο.

Ἡ πληθώρα τῶν ὑπογραφῶν πού φέρουν τὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ κομμάτια τοῦ ἀνὰ χειρὸς πρώτου τεύχους μας, δὲν εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐνστοχία μας στὴν ἐκλογὴ τοῦ συνεργατικοῦ καὶ συντακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ «Θησαυροῦ». Πόσες ἄλλες ὑπογραφές μὲνον ἀκόμα γιὰ νὰ φηγοῦράρουν στὰ ἐπόμενα τεύχη! Σκεφθῇτε ἐπίσης, ὅτι κι' οἱ περισσότεροι συντάκται τῶν ποικίλων θεμάτων καθὼς καὶ οἱ μεταφράσαι δὲν συνηθίζουν νὰ ὑπογράφουν τὴν ἐργασίαν τους. Εἶνε οἱ ἀφανεῖς, οὕτως εἴπιν, ἐργάται τῆς πέννας, πού ἀρκοῦνται στὴν καλὴ ἀπόδοσι καὶ εἶνε γινώστοι στὸ «κοινάφι» καὶ μόνον. Ὁλοῦς τοὺς καλοὺς συναδέλφους, ὑπογράφοντας καὶ μὴ, θὰ τοὺς ἐκτιμῇσιν οἱ ἀγαπῆτοι μας ἀναγνώσται ἀπὸ τὰ γραφόμενά τους.

Ὁ τεχνικὸν συνεργάται μας, στοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ ἐμφάνισις ἐν γένει τοῦ σημερινοῦ τεύχους τοῦ «Θησαυροῦ», ἐργάσθησαν ὅλοι μὲ ἀξέπαινον ζήλο, ὅπως ἀντικαθίστανται ἀσφαλῶς οἱ ἀναγνώσται μας. Τόσον εἰς τοὺς κ.κ. ἀδελφοὺς Πιχλιθῶνιδῃ, μὲ τὰ ὑπέροχα, τελεεινὰ μηχανήματα φωτο—ὄσφει, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπιλοτέλησαν τὸ διπλὸν μᾶς ἐξωφύλλο καὶ τὶς τέσσαρις μεσαιερ σελίδες μας, ὅσον καὶ στοὺς σκιτισγράφους μας δίδω Γεωργίαν Σκορδύλλη καὶ κ.κ. Μιχαὴλ Γάλλιον, Ν. Νομικόν καὶ Σ. Ὀρφανίδην ἀξίζουν πολλὰ ἀμπράδα μαζί μὲ τὴν εὐγνώμοσύνῃ μας.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΝΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ ΣΕ ΤΡΙΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ συνήθεια τοῦ ἐπαγγέλματος

ΠΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-2-85
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36083

4

Αδ. Δ. Παπαδημέα

ΑΙΧΜΑΝΩΤΕΣ

Α'

ΚΑΛΟΔΕΧΤΟΣ Ο ΓΛΥΚΟΣ Ο ΠΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ,

"Ανοίξεις του 1911. Ένα μόνιμο άνεβαινει την οδό Μαυρομυχάλη. Οι επιβάτες του είναι τρεις. Δύο κοπέλες και μία μεσόκοπη γυναίκα. Η τελευταία αυτή είναι χλωμή και μόλις φαίνεται να κρατιέται στα πόδια της. Το βλέμμα της πονεμένο. Η χλωμάδα της την κάνει πιο συμπαθητική. Οι δύο κοπέλες την κυττάνε κάθε τόσο με λαχτάρα και σχεδόν μαζί γυρίζουν το πρόσωπό τους, για να μη φανούν δύο μαρμαριταρένια δάκρυα, που κυλάνε από τους ναρκισσους των ματιών τους, στα ρόδα της όψώς των.

—Είμαστε μακριά ακόμα; ρωτάει με σβησμένη φωνή η μεσόκοπη γυναίκα, που είναι η μητέρα των δύο κοριτσιών, της Μαρίας και της "Αννας.

—Στα τελευταία σπίτια κοντά δεν μου είπατε; λέει ο άμαξας κτυπώντας εν τω μεταξύ το κουρασμένο αλογό του να τρέξη.

Εκείνη την εποχή το μόνιμο ήταν για την "Αθήνα ό,τι είναι σήμερα το ταξί.

—Μια πεντάρα τρία κεράκια... "Ω-ραίο μωσχολίβανο... ακούστηκε η φωνή ενός πλανοδίου πωλητού της Νεαπόλεως.

"Ενας βαθύς στεναγμός έβγηκε από το στήθος της μεσόκοπης γυναίκας κι' έπειτα τα χείλη της ψιθύρισαν:

—Γλύτωσέ με, Θεέ μου και Κύριε, από το μαρτύριό μου!

—Μητέρα, ψιθυρίζανε τότε οι δύο κοπέλες μαζί. Τι έχεις;

Μά ή κυρία Μάρθα—αυτό ήταν το όνομα της μεσόκοπης γυναίκας—γέρνει το κεφάλι της, σαν τα στάχυα που τα κόβει το δρεπάνι, ενώ ένα πνιγμένο άγκομαχητό βγαίνει από τα χείλη της.

—Χριστέ μου, τί έπαθε;

—Στάσου, άμαξά! φωνάζουν οι δύο κοπέλες κατατρομαγμένες.

Το μόνιμο στέκεται. Ο άμαξας πηδάει, για να φέρη λίγο ξύδι, λίγον αϊθέρα, ό,τι βρή στα τριγυρινά σπίτια, γιατί το μοναδικό φαρμακείο της οδού Μαυρομυχάλη το είχαν αφήσει πίσω τους.

—Πήγαινε και συ Μαρία, λέει η "Αννα στην αδελφούλα της. Πήγαινε μήπως βρής κανένα γιατρό... Θεέ μου! Δεν έπρεπε να φύγωμε από το ξενοδοχείο, το κούνημα του άμαξιού την άκόκαμε.

Η Μαρία κατέβηκε σαν τρελλή ά-

Μια άγνη, παναγή άγάπη, που άνεθαίνει τον Γολγοθά της.
Μια τραγική περιπέτεια διδύμων άδελφών.
Το άλλόκοτο πάθος ενός περιέργου μισανθρώπου θαυτοπλούτου.
Ο σπαταγμός μιας μητέρας, που της παίρνουν και τα δύο κορίτσια της έγκληματικά χέρια.
Να με λίγα λόγια ή υπόθεση του γεμάτου από συγκλονιστικές σκηνές άθηνικού μυθιστορήματος, από τις σελίδες του οποίου παρελαίνει όλη ή Παλιά Αθήνα με τα άγνωστα μυστήριά της!

πό το φόβο της, ενώ εν τω μεταξύ άρχισαν να μαζεύονται οι άραιοι διαβάτες γύρω από το άμαξι που ήταν λιποθυμισμένη ή άμοιρη ή κυρία Μάρθα που ή κόρη της ή "Αννα πάσχιζε να την συνεφέρει. Ο άμαξας έκτύπησε την πόρτα ενός χαμηλού σπιτιού για να ζητήσει λίγο ξύδι.

—Θεέ μου, βοηθήστε με να την συνεφέρωμε, έλεγε με σπαταγμό ή "Αννα, σ' εκείνους που είχαν μαζευτή γύρω από το άμαξι.

Μια μαυροφορεμένη γυναίκα τότε με μαντήλι, που έσκέπαζε τα μάτια της, έπροχώρησε κοντά στο μόνιμο.

—Μαννούλα σου, είναι παιδί μου; ρώτησε με γλυκιά συρτή φωνή.
—Μάλιστα, κυρία, της αποκρίθηκε ή "Αννα.

—Τότε, κοπέλλα μου, έλα μαζί μου να πάμε να κρέξωμε ένα γιατρό, που κάθεται λίγο πιο πάνω από δω.

—Να την αφήσω μόνη της; άναρωτήθηκε ή "Αννα που έγύριζεν από την παρική της δεξιά και άριστερά το κεφάλι της, μη ξέροντας τί να κάνη στή δύσκολη αυτή στιγμή.

—Μένω εγώ κοντά της, παιδάκι μου, είτε μια άλλη γυναίκα, που ά-

νέβηκε με πολλή προθυμία στο άμαξι και άρχισε να τρίβη τα χέρια της λιπόθυμης Μάρθας.

—Εν τω μεταξύ ή μαυροφορεμένη γυναίκα είχε στρίψει μαζί με την "Αννα στην οδό Σμολένσκου.

—Τί έχει ή μαννούλα σου; κοπέλλα μου; ρώτησεν ή μαυροφορεμένη γυναίκα.

—Την έφεραμε από την Κόρινθο άρρωστη προχθές. Υποφέρει από την καρδιά της. Εμείναμε λίγες ήμέρες στο ξενοδοχείο και σήμερα πάμε σε δύο κάμαρες και κουζίνα που νοικιάσαμε στην οδό Μαυρομυχάλη, τριάντα δραχμές τον μήνα.

—Και ο πατέρας σου;

—Δεν έχω πατέρα, στέναξεν ή "Αννα.

—Ούτε άδελφια;

—Όχι, μόνο μια άδελφή. Είμαστε δίδυμες, έλεγε ή "Αννα σκύβοντας ντροπαλά τα μάτια.

Επειτα πρόσθεσε:

—Είχαμε και ένα άδελφόν, μεγαλύτερον από μας, αλλά ξενιτεύθηκε μικρός. Έφυγε για την "Αμερική. Και από τότε δεν μας ξανάγραψε. Μά που είναι το σπίτι του γιατρού; Είναι μακριά;

—Καλέ όχι, φθάσαμε. Νά!...

Πραγματικά, είχαν φθάσει στο τέρας της οδού Μαυρομυχάλη, σ' ένα χαμόσπιτο. Η μαυροφορεμένη γυναίκα έρριξε πρώτα μια ματιά, γύρω της, για να ιδή μη τυχόν την έβλεπε κανένας και όταν βεβαιώθηκε ότι ούτε στον δρόμο, ούτε στα παράθυρα ήταν κανείς, άνοιξε την πόρτα του χαμόσπιτου και άφου έμπασε την "Αννα, που άπορούσε γιατί ένας γιατρός και μάλιστα "Αθηναίος έκασθον σ' ένα τέτοιο χαμόσπιτο, έκλεισε έπειτα με το σύρτην. Η "Αννα βρέθηκε σε μια φτωχικά έπιπλωμένη άμαρνη στρωμένη με κομμάτια. Μια πό κουρελούδες πολύχρωμες. Μια βαρειά μυρωδιά, κάτι σαν μυρωδιά τσιγάρου και λιβανιού έβγαλινεν από την φτωχοκάμαρη.

—Κάθισε, κοπελλίτσα μου ήμια στιγμή, να στείλω να κρέξουν τον γιατρό.

—Κυρία, άργήσαμε, έέρετε, έμωρ-μούρισεν ή "Αννα άνήσυχη, ενώ στα ώραία ζουμπουλιά μάτια της έκαθρεφτιζόταν όλος ο πόνος. Η μητέρα μου, έέρετε...

—Μη άνησυχής. Έε άλλου θά έχη γυρίσει κοντά της και ή αδελφούλα σου.

—Θά γύρισε τάχα; άναστενάξεν ή "Αννα, άνήσυχη πάντα.

Η μαυροφορεμένη γυναίκα άνοιξε μια μικρή πόρτα που ήταν έτοιμό-ροπη και χάθηκε. "Υστερα ή "Αννα άκουσε μια άνδρική φωνή, πνιχτή.

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ

Έ'παυ!

"Α, πόσο είχε μετανοήσει γιατί άκο-λούθησε τη μαυροφορεμένη γυναίκα εκεί. Μια παρόξενη άνησυχία την έκυρίευσε. Και σαν αυτόματο έπροχώρησε στην πόρτα για ν' άνοιξη. Ω, νά, της φαινόταν ότι κάποιος μέγας κίνδυνος παραμόνευε εκεί μέσα. Άλλά την ίδια στιγμή έγινε κάτι το άναπάντεχο. Κάποιος που είχε πάει κοντά της άθόρυβα, κάποιος που δεν τον άκουσεν ούτε τον είδε, μέσα στη μισοσκότεινη εκείνη φτωχοκάμαρη, με μια γρήγορη χειρονομία, που είχε την γρηγοράδα της άστραπής, της έτύλιξε το πρόσωπο μ' ένα κομμάτι πανί, ενώ μια σιγανή φωνή, ή φωνή της μαυροφορεμένης γυναίκας—ή "Αννα την έγνώρισε!—έμωρμούριζε:

—Δέσε τα χέρια και τα πόδια της. Νά, το σχοινί!...

Η άμοιρη ή "Αννα πάσχιζε σαν το έλαφάκι που το άρπάζει το δόκανο του κυνηγού, να λυτρωθή. Μά δυο σιβαρά χέρια την έκρατούσαν, της έσφιγγαν το ροδόσπασκο κορμάκι της που λές κι' ήταν καμωμένο από τριαντάφυλλα και κρίνα, σαν τανάλιες, σαν φοβερές τανάλιες.

Πού να προλάβη να βγάλη μιλή ή δυστυχισμένη ή "Αννα. Με την ίδια γρηγοράδα ο άγνωστός της της έδεσε μέσα στη μισοσκότεινη κάμαρη τα χέρια πίσω από το κορμί της κι' έπειτα τα πόδια. "Υστερα την σήκωσε σαν πούπουλο και την έφερε σ' ένα ξεχαρβαλωμένο καναπέ που ήταν στη γωνιά. Στο μεταξύ ή μαυροφορεμένη γυναίκα τον βοηθούσε σε όλα. Και σε μια στιγμή βλέποντας την "Αννα να πασκιζή να φύγη άπ' τα δεσμά

της, χαμογέλασε και μωρμούρισε άναμεσα στο ξεδοντιασμένο στόμα της:

—Κάθισε φρόνιμα, μικρούλα μου. Δεν θά βγής χαμένη εκεί που θά πιάς. Μά κατά πώς φαίνεται, θά κάνωμε κι' έμεις την τύχη μας με σε-να!...

"Ενας λυγμός που τράνταξε το παρθενικό κορμί της "Αννας ήταν ή άπάντησι. Και το προσώπάκι της που ήταν λευκό σαν άνθος του κρίνου, πάσκιζε να ξεφύγη από το φίμωτρο που έσφιγγε τα όλοδροσα κερασένια χείλη...

—Μά που πήγε ή "Αννα; μητέρα, ρώτησε ή Μαρία, ενώ το μόνιμο ήταν έτοιμο να ξεκινήσει για το τέρμα της οδού Μαυρομυχάλη, όπου ήταν οι δύο κάμαρες που είχε νοικιάσει ή κ. Μάρθα με τις κόρες της.

—Δεν ξέρω, παιδάκι μου, της αποκρίθηκε με σβησμένη φωνή ή κ. Μάρθα, που μόλις είχε συνέλθει από τη λιποθυμία της και κύτταζε γύρω της άνήσυχη.

—Μητέρα, μήπως έπαθε κανένα κακό; ξαναρώτησε ή Μαρία.

"Ενας νέος τότε που είχε παρακο-λουθήσει όλη αυτή την σκηνή, πετά-χθηκε και έλεγε στη Μαρία:

—Μήπως λέτε για μια δεσποινίδα που σάς μοιάζει;

—Νάί, ή άδελφή μου, του άποκρί-θηκε ή Μαρία άνήσυχη. Την είδατε μήπως;

—Πάει με μια γυναίκα για να είδο-ποιήσουνε το γιατρό.

—Τόση ώρα; άπόρησε ή Μαρία. Κά-θεται μακριά ο γιατρός;

—Δεν ξέρω σε ποιόν πάνε, της εί-πε. Είναι πολλοί έδω τριγύρω.

—Τότε να περιμένωμε.

—Χριστός και Παναγιά. Τί έγινε ή "Αννα μας; έμωρμούρισε ή κ. Μάρ-θα.

★

Πέρασε ένα τέταρτο, έπειτα άλλο ένα και ή "Αννα δεν είχε φανή. "Ε-κλαιγε τώρα ή Μαρία για τη χαμέ-νη αδελφούλα της και άγγομαχούσε ή δυστυχισμένη κ. Μάρθα, περιμένον-τας του κάκου τη μια πό τις δίδυμες κόρες της. Η μόνη τους παρηγοριά ήταν ότι μπορούσε να είχε χάσει τους δρόμους ή "Αννα, πηγαίνοντας για να είδοποιήση το γιατρό.

—Το καλύτερο που έχωμε να κάνω με, της έλεγε ο άστυνόμος, είναι να πά-με στην άστυνομία. Μπορούμε να τη βρούμε εκεί.

—Είπε μακριά από δω ή άστυνο-μία; τον ρώτησεν ή Μαρία.

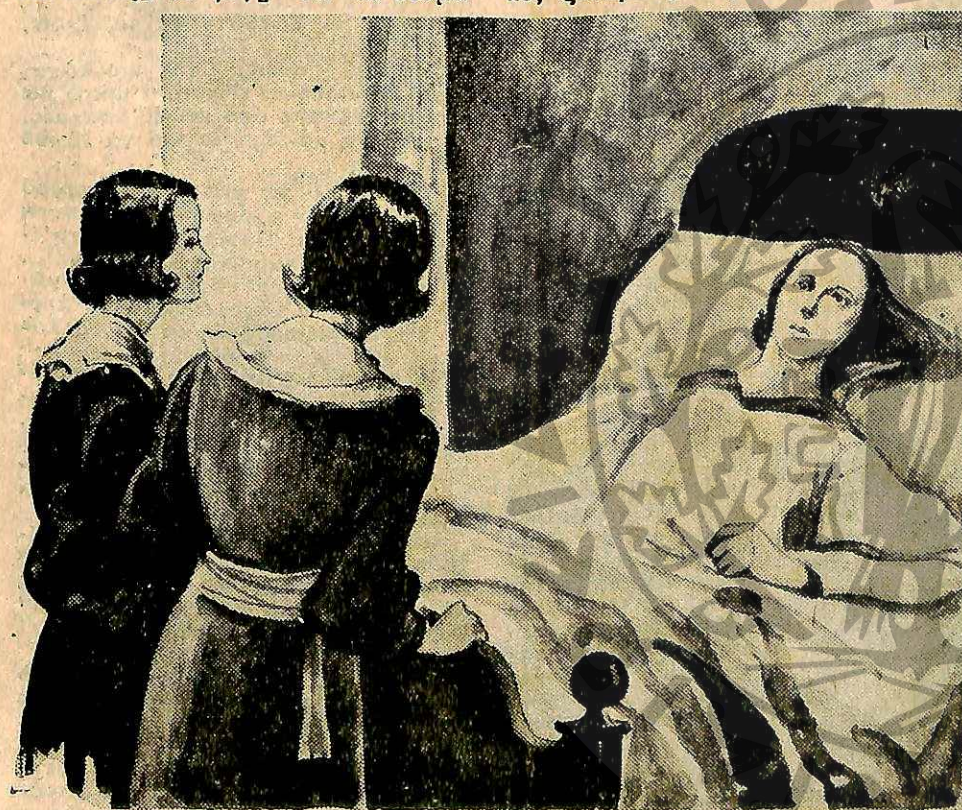
—Πάμε δω στο πέμπτο τημήμα.

"Ετσι τ' άμαξι φέροντας μητέρα και κόρη που ήταν πτώματά από την ταραχή τους, αντί να πάη στο τέρμα της οδού Μαυρομυχάλη, έτράβηξε για το άστυνομικό τημήμα, διάσχίζοντας τους έρημους εκείνη τη στιγμή δρό-μους της Νεαπόλεως.

Και ενώ ο άμαξας έκτύπαγε το κουρασμένο αλογό του για να τρέξη, ή φωνή ενός έφημεριδοπώλου έτάραξε την πρωινή ησυχία.

—Το "Εκρίπ", το "Εμπρός", ο "Χρόσσοнос", ο "Έλλάς", ο "Παρνασσός".

Και ο περίφημος τύπος της Νεαπό-λεως, ο Κολοκοτρώνης, περιτριγυρι-σμένος από τη μαγκοριά της γειτο-νιάς, τραγούδαγε τα αιδώνιον τρα-γουδάκι του: "Αντίο Νάπολη, έ μπό-να σέρα...

"Εφεραμε τη μητέρα άρρωστη από την Κόρινθο. Υποφέρει από την καρδιά της. Εμείναμε λίγες μέρες στο ξενοδοχείο...

Ενῶ ἐγίνονταν ὅλ' αὐτὰ στὴν ὁδὸ Μαυρομυχάλη, κάτω στὴν πλατεία τῆς Ὀμονοίας σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ξενοδοχεῖα τῆς, σὲ μιὰ σοφίτα ποὺ τὰ παρὰθύρα τῆς ἐβλεπαν στὴ «Νέα Σκη-νὴ» — ὁ σημερινὸς κινηματογράφος «Κρόνος» — ἕνα παλληκάρι ὡς εἰκο-σὶ χρονῶν ἐσκυβε μὲ μιὰ γλυκεῖα ἐκστασι πάνω ἀπὸ ἕνα χρωματιστὸ γαρτί καὶ ἐνῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι τοῦ βάσταγε τὴν πέννα, μὲ τὸ ἄλλο ἐ-στριβε νευρικά τὰ σουλούφια τῶν μαλλιών του, λές καὶ πάσχιζε νὰ βρῇ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὰ ὁμορφα λόγια, ποὺ θάγραφε στὸ γράμμα του.

«Καλὸδεκτος ὁ γλυκὸς ὁ πόνος τῆς ἀγάπης, ἔγραφε, καλὸδεκτη καὶ τοῦ πόθου ἡ φλόγα. Εὐτυχισμένοι ἐκεῖ-νος ποὺ δένεται μὲ τὰ γλυκὰ δεσμὰ τῆς ἀγάπης. Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος ποὺ ξελογιάζεται μὲ μιὰ κρινόθωρη μορφή. Ἡ θύμισί σου σάν τὴ δροσά-τη ἀκτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μου. Ἦθελα ἀν-μποροῦσε νὰ ξεχειλίσει ἡ καρδιά μου γιὰ νὰ σοῦ δείξω ὅλη τὴν ἀγάπη ποὺ κρύβει μέσα τῆς γιὰ σένα. Διότι σέ-να, τὰ ρόδα καὶ τὰ ζουμποῦλια εἶνε φλόγες κορωνιμένης φωτιᾶς. Ὅπως τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι νανουρίζει τὴς καλα-μιές, ἔτσι νανουρίζει καὶ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα καὶ μοῦ γλυκαίνει τὴ ζωὴ. Μὰ πότε, πῶς θὰ σὲ ξαναδῶ, αὐτὸ τὸ ξέρεις μόνο σὺ, πολυαγαπη-μένη μου, καὶ περιμένω μὲ λαχτάρα νὰ μοῦ τὸ πῆς. Τὼ ν ης».

—Εὐτυχῶς ποὺ μπόρεσα καὶ ἀκουσὰ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ των κι' ἔ-τσι θὰ πάω νὰ παραφυλάξω ἐκεῖ γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα, ἐμουρμού-ρισε ὁ Τῶνης, ἀφοῦ πρῶτα ἐκλείσε τὸ γράμμα σ' ἕνα μαβὶ φακελάκι.

Ἡ ἄμοιρη ἡ Ἄννα πᾶ-σχιζε σάν τὸ ἐλαφάκι, ποὺ τὸ ἀρπάζει τὸ δό-κον κυνήγιο, νὰ λυ-ερωθῇ.

Ὁ Τῶνης ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ ξενοδό-χου, στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὁποῖου εἶχε καθήσει ἡ κυρία Μάρθα μὲ τὴς διδυ-μες κόρες τῆς, μόλις ἦρθαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Ἦταν φοιτητὴς τῆς Ιατρι-κῆς καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἦ-κ. Μάρθα μὲ τὴς κόρες τῆς ἐγκατε-στάθηκαν στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ἔμεινε ἐκστατικός, μπρο-στὰ στὴν ὁμορφιὰ τῶν δύο διδύμων ἀδελφῶν.

Κι' ὅπως οἱ δύο διδυμες δὲν ξεχώ-ριζαν καθόλου, ἀλλ' ἐμοιάζαν σάν δυὰ σταλαγματιὰ νερό, ὁ νεαρὸς φοιτητὴς ξεγελιῶταν καὶ βλέποντας τὴ μιὰ, νόμιζε ὅτι ἦταν ἡ ἄλλη... Καὶ μέσα στὴ γλυκεῖα ἀγωνία τῆς καρ-διάς του δὲν μποροῦσε νὰ ξερῇ σὲ ποιά ἀπὸ τὴς δύο εἶχε ρίξει τὴς μα-τιές ἐκεῖνες ποὺ καμμιὰ, μὰ καμμιὰ λέξι δὲν μποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ. Καὶ σπαρταροῦσε γλυκὰ ἡ καρδιά του, ὅ-πως σπαρταράει τὸ μαντηλάκι στοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα... Ὁ Τῶνης δὲν εἶχε μάθει τὰ ὀνόματα τῶν γιὰ τὴ διδυμική του ἐξομολόγηση. Αὐτὸ ἦ-ταν ὅλο. Μὰ ἔμθε ἀπ' τὸ γκαρσόνι τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ θὰ πῆ-γαίνουν. Τέρμα Μαυρομυχάλη. Ἐβα-λε τὸ γράμμα στὴ τσέπη του ὁ Τῶ-νης, ἐφόρεσε τὸ σκληρὸ του, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ ἡ Ἀθηναϊκὴ νεο-λαία ἐφοροῦσε σκληρά, τὰ λεγόμενα ἡμίψηλα.

Ἐβαλε τὸ ζακέ του, μὰ ὅπως τῶ-βαζε, ἐθυμήθηκε τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς:

—Λιμοκοντόρος μὲ τὸ ζακέ
παρὰ δὲν ἔχει νὰ πῇ καφέ.
—Λιμοκοντόρος μὲ τὸ ζακέ,
παρὰ δὲν ἔχει νὰ

(πάρη πακέτο
Μὰ λιμοκοντὸ-
ρους ἐκείνη τὴν ἐ-
ποχὴ, λέγανε καὶ τὰ
χάρτινα μονόδρα-
γμα.

Ξαφνικὰ ὁ Τῶνης συλλογίσθηκε ὅτι ἡ τσέπη του ἦταν ἀ-δειανή. Ὁ θεῖος του ὁ ξενοδόχος ἦ-ταν πολὺ τσιγκού-νης καὶ ἄλλο ἀπὸ τὸ δωμάτιο δωρεάν ποὺ τοῦ εἶχαν ἐξα-σφαλίσει, στὸ ξενο-δοχεῖο του — κι' αὐτό, ὅχι στὸ πρῶ-το πάτωμα — δὲν τοῦ ἔδινε οὔτε πεν-τάρα γιὰ χαρτίζιλι-κι. Ὅλα τοῦ τὰ ἐ-στελναν οἱ γονεῖς του ἀπὸ τὴν ἐπαρ-χίαν, 50 δραχμές τὸν μῆνα γιὰ φαί καὶ γιὰ μικροῦξοδά του. Γιὰ τὰ βιβλία του, αὐτὸς ἦταν ἄλλος λογαρια-σμός. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ μερίδα τὸ κρέας στὰ μεγαλύ-τερα ἐστιατόρια τῆς πλατείας Ὀμονοίας εἶχαν 65 λεπτά, τὸ ψητὸ 85, τὸ ψωμί

μιὰ πεντάρα ἡ μερίδα καὶ τὰ σκέτα μακαρόνια 20 λεπτά. Πολλὰς φορὲς τὸ βράδυ λοιπὸν ὁ Τῶνης τὴν ἐπερ-νοῦσε μὲ μιὰ σκέτη μακαρονάδα καὶ ἕνα ψωμί — 25 λεπτά τὸ ὅλον!

Β'.

ΚΛΕΦΤΗΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ !

Τὴς ἡμέρες ἐκεῖνες ὅμως εἶχε ἐλ-θεῖ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ θεῖου τοῦ Τῶ-νης ἕνας ὁμογενὴς, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὁ Πέτρος Κ. Ἦταν ἕνας τριαντάρης, ποὺ, ὅπως εἶπε στὸν Τῶνη, μὲ τὸν ὁ-ποῖον ἐγνωρίσθηκεν, εἶχε ξενιτευθῇ ἀπὸ μικρὰ παιδί ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Σ' ὅλες τὴς ἐρωτήσεις τοῦ Τῶνη, ἀν-εἶχεν οἰκογένεια καὶ ἀν σκόπευε νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τῆς, ὁ Πέτρος ἀ-πέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ. Κάθε φορὰ ὁ-μως ποὺ ὁ Τῶνης τὸν ρώταγε γιὰ τοὺς δικούς του, ὁ Πέτρος ἔκανε ἕ-να μορφασμό, ποὺ ἔδειχνεν ὅτι ἤθελε ν' ἀποφύγῃ κάθε σχετικὴ κουβέντα. Ὁ Τῶνης εἶχε γίνῃ ὁ μόνος φίλος τοῦ «μπροκλιν» — ἔτσι τὸν ἔλεγαν ὁ νεαρὸς φοιτητὴς, γιὰ τὴν εὐρίσει μὲ πολλὰ δολλάρια ἀπὸ τὴν Ἀμερι-κή. Κι' ἀλήθεια ὁ Πέτρος φαινόταν ὅτι εἶχε κάνει πολλὰ λεπτὰ στὰ 15 χρόνια ποὺ ἔμεινε στὴν Ἀμερική. Ὁ Τῶνης ἐκύτταζε κάθε φορὰ τὸ καλο-γαρννισμένον πορτοφόλι του μὲ ζή-λεια, μὲ θαυμασμό.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα λοιπὸν ποὺ ξε-κίνησε γιὰ νὰ πάη νὰ βρῇ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του, ὁ Τῶνης συλλο-γίσθηκε ξαφνικὰ τὸν Πέτρον. Ἀλή-θεια, θὰ τοῦ ἀρνιῶταν ἐκεῖνος, ἀν τοῦ ἐζητοῦσε λίγα δανεικά; Γί ἦταν γι' αὐτὸν 15—20 δραχμές; Θὰ τοῦ-λεγεν ὅτι ἐπερίμενε ἐπιταγὴν ἀπὸ τοὺς γέρους του...

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ὁ Τῶνης κα-τέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου ἦ-ταν τὸ δωμάτιο τοῦ Πέτρον. Ὁ «μπροκ-κλιν» ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω. Μὲ πολλὰς περιστροφές τότε ὁ Τῶνης, ζητώντας καὶ ξαναζητώντας συγγνώ-μην, τοῦ ἐγύρεψε 20 δραχμές.

—Ἔως τὸ Σάββατο θὰ τὶς ἔχετε, τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ Τῶνης.

Ὁ Πέτρος ἀνοίξε τὴν ντουλάπα, μέσα στὴν ὁποία εἶχεν ἕνα μικρὸ βα-λιτσάκι, ἔβγαλε ἀπὸ καὶ 20 δραχμές, σὲ χάρτινα μονόδραμα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Τῶνη.

Στὸ μεταξὺ τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ εἶχαν καρφωθῇ κατὰπληκτα στὸ βαλιτσάκι. Πόσα λεπτὰ ἦταν ἐ-κεῖ μέσα! Θησαυρὸς δολοκλήρος!... Ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ χαρτονομίσματα. Καὶ χρυσὰ ναπολεόνια ἦσαν ἀκό-μη καὶ ἀσημένια φράγκα καὶ δολλά-ρια.

Μὲ κινήσεις ὑποβάτου ὁ Τῶνης ἐ-πῆρε τὴς 20 δραχμές καὶ ἦταν ἐτοι-μος νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν φίλον του, ὅταν ἔπεσε ξαφνικὰ, μέσα ἀπὸ τὸ βα-λιτσάκι μὲ τὸ θησαυρὸ, μιὰ φωτο-γραφία. Ὁ Τῶνης ἐσκύψε καὶ τὴν ἐ-πῆρε.

—Δικὴ σας εἶνε; ρώτησε τὸν Πέ-τρον.

—Ναί. Μοῦ μοιάζει; εἶπεν ἐκεῖνος μὲ γέλιο. Εἶμαι μικρὸς αὐτοῦ, πρὶν φύγω γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὁ Τῶνης ὅμως εἶχε καρφώσει τὸ βλέμμα του μὲ βουβαμάρα, γεμᾶτο ἀπὸ κατὰπληξι στὴν φωτογραφία... Αὐτὸς ὁ ἀμούστακος νέος, ποὺ ἔβλε-πεν ἐκεῖ φωτογραφημένον, εἶχε κά-τι, ὦ, ναί δὲν ἐγελιῶταν ἀπὸ τὰ χαρὰ-κτηριστικὰ τῶν διδύμων ἀδελφῶν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἐπίκαιρη εὐθυμογραφικὴ ἔρευνα τοῦ συνεργάτου μας Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ὀλη ἡ παραλία τῆς Ἀττικῆς — ὁ-τως καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἄλλως-τε — τώρα τὸ καλοκαίρι παρουσιάζει ἕνα γραφικώτατο θέαμα: Χιλιάδες ἰορμιά, ξαπλωμένα στὴ ζεστὴ ἄμμο, ταρδιδίζοντα στὰ χάδια τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀνθρώπων βλεμμάτων.

Ἀς γυρίσουμε λίγα χρόνια πρὶν. Τὰ δύο φύλα τὰ χωρίζει μιὰ τερα-τία ἀπόστασις. Κι' αὐτὴ ἡ ἀπόστα-σις γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη στὴ θάλασσα. Στὴς ἀκτὲς τῆς Ἀττικῆς κατεβαίνουν τὴν Κυριακὴ, ἐπιβαίνον-τες κάρρου, ὁμάδες ἀπὸ ἐκδρομείς, ξεκινοῦν τὸ Σαββατόβραδο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ φθάσουν κατὰ τὰ ξε-μερώματα στὴ Γλυφάδα. Τὸ πρό-γραμμα τῆς ἐκδρομῆς περιλαμβάνει φυσικὰ καὶ τὸ ἀπαραίτητο μπάνιο. Ἀλλὰ τί μυσταγωγία γιὰ τὴν ἐκτέ-λεσί του! Οἱ ἄνδρες τῆς συντροφί-ας παρακαλοῦνται ν' ἀπέλθουν σὲ ἀπό-στασιν, ἀπὸ τὴν ὁποία οἱ λουόμενες γυναῖκες δὲν θὰ εἶνε ἀπόλυτα ὁρα-τές διὰ... γυμνοὺ ὀφθαλμοῦ. Ἡ ἀπο-στολὴ αὐτὴ ὅμως ἔχει συγχρόνως καὶ ἄλλο σκοπὸ: Τὴ δημιουργίαν μιᾶς γραμμῆς Μαζινὸ γύρω ἀπὸ τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου θὰ πάρουν τὸ μπάνιο τοὺς τὰ θῆλα. Καὶ αὐτὴ ἡ γραμμὴ Μαζινὸ θὰ φυλάσσεται μὲ τέτοια ἀγρυπνία προσοχῇ, ὥστε κα-νένας ἐχθρὸς νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃ νὰ

Εφοροῦσαν κατὰ μακρὴς ποικιλίας ποὺ ἐ-κάλυπταν τὰ πάντα.

τὴν διασπᾶν γιὰ νὰ προσεγγίσῃ τὸ ἀπηγορευμένον θέαμα. Διπλοσκοποὶ διεσπείροντο στὰ γύρω ἐπίκαιρα ση-μεῖα καὶ μόλις ἀποτολμοῦσε τὴν ἐμ-φάνισί του κανένας ἐχθρὸς στὰ σύνο-ρα τοῦ παραδείσου, ἐκαλεῖτο νὰ ὀπι-σθοχωρήσῃ ἐπὶ ποινῇ ἀνασκολοπι-σμοῦ.

—Ἀπαγορεύεται, κύριος!
—Γιατί;
—Γιατὶ κάνουν μπάνιο οἱ γυναῖκες.
—Καλὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ ποῦ θὰ περά-σω;

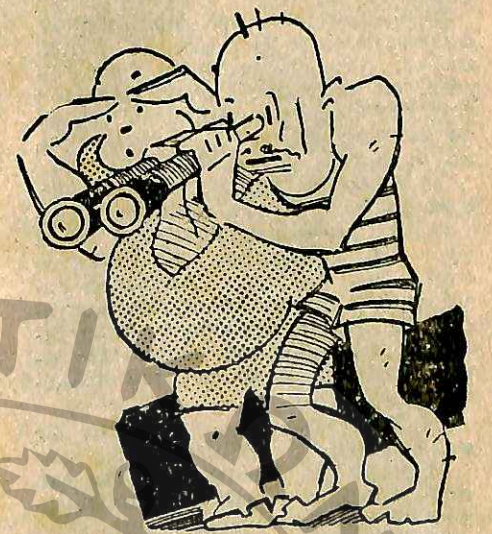
—Νὰ πᾶς πίσω ἀπὸ τὸ βουνό!
—Ὅπερ καὶ ἐγίνετο!

Ἀλλὰ τί θάβλεπε ὁ καυμένος; Οἱ λουόμενες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γυναι-κες, δὲν παρέδιδαν καμμιὰν ἐπιφά-νεια γυμνῇ σ' ἀδηφάγα βλέμματα τῶν περιέργων. Εφοροῦσαν κατὰ μα-κρὴς ποικιλίας, αἱ ὁποῖες ἐκάλυ-πταν τὰ πάντα. Τὰ μόνα ἐντελῶς γυ-μνά ἦσαν τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, ἀ-φοῦ καὶ τὸ κεφάλι ἀκόμη ἐκάλυπτε-το ἀπὸ σκούφια. Αὐτὴ βέβαια ἦταν ἡ στολὴ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ. Ἀλ-λά καὶ τὸ ἐνδυμα λουτροῦ τῶν ὁπω-σδήποτε κοσμικῶν δὲν ἦταν καὶ πολὺ διαφορετικόν. Ἐνα μαγιὸ πολὺπτυ-χον καὶ τόσο μακρὸ, ὥστε ἐκάλυπτε καὶ τὴς κνήμες. Καὶ τὸ πολὺπλοκον αὐτὸ μαγιὸ συνεκράτειτο ἀπὸ διά-φορες κορδέλλες ποὺ ἐδέοντο στὴν πλάτη, στὴ μέση καὶ στὰ πόδια. Θέα-μα ἀπελπιστικόν. Τὸ ὅποιον ὅμως καὶ τότε ἀπηγορευτο ἀγρίως.

Καὶ μήπως οἱ ἄνδρες ποὺ θὰ εἶχαν τὴν τύχη νὰ κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ ἕνα πρόχωμα γιὰ νὰ βλέπουν, μποροῦσαν νὰ ἔχουν τὴν παρηγορίαν ὅτι θ' ἀπε-λάμβαναν ἕνα ἱκανοποιητικὸ θέαμα μετὰ τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα; Οὐ-τε αὐτὸ συνέβαινε. Ἡ ἡλιοθεραπεία ἦταν ἀγνωστὴ. Οἱ γυναῖκες μόλις ἐ-παιρναν τὸ μπάνιο τοὺς κι' ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ νερό, ἔσπευδαν νὰ ντυθοῦν ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ τὴς μαυρίσῃ ὁ ἡ-λιος!...

Πόσο διαφορετικὰ εἶνε σήμερα τὰ πράγματα. Ἄντρες καὶ γυναῖκες κά-νουν τὸ μπάνιο τοὺς μαζί. Συχνὰ ὁ Πίπης μαθαίνει τὴν Κική κολύμπι, κρατώντας τὴν καταλήλας, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐμβάλῃ στὸν ἕνα ἢ στὸν ἄλ-λον κακὲς σκέψεις. Μετὰ τὸ μπάνιο ξαπλώνονται ὅλοι καὶ ὅλες στὴν ἀμ-μουδιά καὶ οἱ γυναῖκες προσφέρουν στὸ μᾶτι, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ. Ἀλλὰ ὁ ὀφθαλμὸς δὲν σκανδαλίζε-ται πλέον. Γιατὶ ὁ ὀφθαλμὸς συνη-θως σκανδαλίζεται μόνο γιὰ ὅ,τι δὲν βλέπει. Οἱ ἄνδρες περνοῦν ἀνάμεσα

ἀπὸ τὰ ξαπλωμένα γυναικεῖα κορ-μιὰ, χωρὶς νὰ τὰ προσέχουν καν. Ἡ γυμνότης τῶν δὲν προκαλεῖ. Καὶ ἀ-σφαλῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς δικῆς μας ἐποχῆς θὰ βρίσκουν ἐντελῶς φυσικὴ τὴν ἡρεμὴ ζωὴ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας ποὺ περνοῦσαν τὴς μέρες τοὺς καὶ τὴς νύχτες τοὺς στὸν Παράδεισο ἐφωδιασμένοι μόνο μ' ἕνα φύλλο συ-κῆς, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν τίποτε τὸ ὑ-ποπτό. Κι' ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ὁ ὑπου-λος ὄφης γιὰ νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ γιὰ μερικὰ ἄλλα θέματα ποὺ μποροῦν ν' ἀπασχολήσουν δυὸ ἀνθρώπους διαφο-

Οἱ ἄνδρες εἶχαν τὴν παρηγορίαν ὅτι ἀπελάμ-βαν ἕνα ἱκανοποιητικὸ θέαμα.

ρετικὰ φύλου. Ἐάν ὅμως φοροῦ-σε καμμιὰ κομψὴ τουαλέτα, κολ-λητὴ στὸ κορμί τῆς, δὲν μποροῦμε νὰ ἐξέρωμε ἀν ὁ Ἀδάμ δὲν σκεπτόταν κάπως διαφορετικὰ.

Βέβαια καὶ τώρα δὲν λείπουν οἱ ἐξ-επαγγέλματος θαυμασταὶ τῶν πλα-στικῶν ὠραιότητων ποὺ ἐννοοῦν νὰ κάνουν βουτιές μὲ τὸ μᾶτι στὸν ὕκε-ανὸ τῶν γυναικείων κορμιῶν. Αὐτοὶ ὅμως ἀποτελοῦν τὴν ἐξαίρεσι τοῦ κα-νόνος καὶ δὲν βλέπουν παρὰ μόνο τὸν ἑαυτὸ τοῦς. Οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, προσεγγίζουν ἀλλήλους μὲ ἀφέλεια καὶ μὲ καθαρὴ συνειδήσι. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτὴ ὑποεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι τὰ μπλὶν-μιζε εἶνε ἡ ἀπολύ-τερος παράγων τῆς ἡμερώσεως τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἡθικοποιήσεως τοῦ κόσμου. Τὸ δροσερὸ κύμα, ποὺ ἀν-καλιάζει ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐξε-καθάρισε τὸ μυαλὸ τοὺς ἀπὸ τὴς κα-κῆς καὶ ἐνοχλητικῆς σκέψεως. Ἀς πᾶ-ρωμε λοιπὸν τὸ μαγιὸ μας καὶ ἄς τραβήξωμε γιὰ τὴ Γλυφάδα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

**Οί στάρ μās λένε
τὰ μυστικά τους.**

Τι ἦσαν πρὶν

Οἱ Στάρ!
Οἱ θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοὶ Στάρ, ποὺ τ' ὄνομα τους προφέρεται μὲ θαυμασμό, ἀπὸ τὰ στόματα μικρῶν καὶ μεγάλων, σ' ὅλα τὰ πλάτη καὶ μήκη τῆς Ὑδρογείου!

Τι ἦσαν ὅμως ὅλοι αὐτοί, μὲ ποιά ἐπαγγέλματα ἀρχισαν τὴ ζωὴ τους, πρὶν οἱ ἐκτυφλωτικὲς ἀκτίνες τοῦ προβολέως τοῦ στούντιο πέσουν ἐπάνω τους καὶ δημιουργήσουν γύρω τους τὸν φωτισμένο τῆς φήμης, πρὶν ἡ μαυροπλαισιωμένη ὁθόνη τοῦ κινηματογράφου τοὺς κα-
παστήση γνωστοὺς καὶ διάσημους;

Ἄς πάρουμε, ἔτσι στὴν τύχη, μερικὰ ὀνόματα ἀπ' τὸν ἀρκετὰ μακροσκελῆ ἀλλωστε, κατάλογο τῶν καὶ σήμερα ἀκόμη μεσουρανοῦντων ἀστέρων τοῦ στερεώματος τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Καίη Φράνσις, ποὺ, ὅπως λέγεται, ἀποσύρεται τὸν Σεπτέμβριον ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, μόλις γυρίση τὴν προσεχῆ ταινία της, ἦταν δακτυλογράφος.

Ὁ Κλάρκ Γκάιμπλ εἰργάσθη ὡς ἀρχειοφύλαξ σ' ἓνα μεγάλο κατάστημα, ὡς τηλεφωνητὴς στὸ Ὁχάιο, ὡς σκαφτιάς στὸ Πόρτλαντ τῆς Πενσυλβανίας, ὅπου καὶ ἀκούσε κάποιος εἰδικὸς τὸ τραγούδι του καὶ φρόντισε γι' αὐτόν.

Ἡ Δωροθέα Λαμούρ, ποὺ σήμερα ἔχει κατακτήσει τὸν κόσμο καὶ τοὺς ... μαχαραγιάδες, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια ἦταν ταμίας σ' ἓνα κατάστημα τοῦ Σικάγου. Ἀργότερα ἐργάστηκε ὡς ὑπάλληλος ἀνελκυστή-
ρος καὶ ἔπειτα ἐπεδόθη σ' ἄλλα δι-
άφορα ἐπαγγέλματα, ὥσπου τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χόλλυ-
γουντ.

Ἡ Ζανὲτ Γκάιηνορ ἐργαζόταν ὡς πωλήτρια σὲ ὑποδηματοποιεῖο.

Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ ἦταν ἐπίσης πωλήτρια μεγάλου καταστήμα-
τος ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Ὁ Φρέντ Μάη Μούρραη, πρὶν τὸ σαξόφωνο τοῦ ἀνοίξῃ τὸν δρόμο γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἐργαζόταν σκληρὰ, ἀκόμα καὶ σὲ χειρωνακτικὲς δου-
λειές, γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί του.

Ὁ Τάυρον Πόουερ καὶ ἡ Φράνσις Φάρμερ, ἐνοίκιαζαν γιὰ καιρό..... βραδυὰ κοστούμια σὲ κείνους ποὺ δὲν εἶχαν. Ὑστερὰ προαγόραζαν τὶς «πρώτες» τοῦ θεάτρου καὶ τὶς μεταπωλοῦσαν.

ἀστέρες

Ὁ Οὐῶρνερ Μπάξτερ ἦταν ἀσφα-
λιστικὸς πράκτωρ.

Ὁ Ντίκ Πάουελ, ἦταν ἐργάτης σὲ
τηλεφωνικὸ συνεργεῖο καὶ ὕστερα
ἔγινε κι' αὐτὸς ἀσφαλιστής.

Ὁ Κάισαρ Ρομέρο ἦταν κατώτε-
ρος τραπεζίτικὸς ὑπάλληλος στὴ Ν.
Ὀρκης, πρὶν γίνῃ ἓνας ἀπὸ τοὺς
πρώτους χορευτὰς τῆς ὁθόνης.

Ὁ Δὼν Ἀμές, πρὶν γίνῃ ἓνας ἀπὸ
τοὺς «γόνιμους» τοῦ Χόλλυγουντ, ἐρ-
γαζόταν σὲ ἐργοστάσιο αὐτοκινή-
των, πρὶν ὕστερα ὡς ὑπάλληλος σ'
ἓνα... παπλωματάδικο καὶ τέλος
ὡς σκαφτιάς στὴν πολιτεία Οὐί-
σκονσιν.

Αὐτὰ, γιὰ ν' ἀναφέρουμε μονάχα
λίγα ἀπὸ τὰ... προαστερικὰ ἐπαγ-
γέλματα τῶν σημερινῶν «γοήτων»
καὶ «γοησῶν». Γενικὰ, ὅμως, ἡ
πλειοψηφία τῶν ἀστέρων ξέρεῖ, καὶ
πολύ καλά μάλιστα, τί θὰ πῇ βιο-
παλῇ.

Πῶς «κατασκευάζονται»

Στα πρώτα χρόνια τοῦ κινηματο-
γράφου οἱ εἰδικοί τοῦ Χόλλυγουντ
ἀναζητοῦσαν τὸ ἀνθρώπινο ὕλικο
τους, κυρίως ἀνάμεσα στὸ θεατρικὸ
κόσμο. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο ἐστράφη-
καν στὸν κόσμο τῶν ἐργαζομένων
ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: στὰ κατα-
στήματα, στὰ γραφεῖα, στὰ ἐργο-
στάσια. Μετὰ, προχώρησαν στὴν ἀε-
ροπορία καὶ στὸν ἀθλητισμὸ καὶ τῶ-
ρα ξανάρχονται πάλι στὴν ἐργαζό-
μενη γυναῖκα καὶ στὸν ἐργαζόμενο
ἄνδρα. Ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐ-
τοὺς προέρχεται ἡ νέα παραγωγή
ἀστέρων. Λίγα ὀνόματα ἴσως θὰ σὰς
εἶνε γνωστὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ θ' ἀνα-
φέρουμε, ἀλλὰ προσέξατέ τα! Εἶναι
οἱ ἀστέρες ποὺ θὰ μεσουρανοῦν αὖ-

ριο. Ποιὸς τάχα ἤξερε πρὶν ἀπὸ λί-
γα χρόνια τὰ ὀνόματα αὐτῶν ποὺ
ἀναφέραμε πρὶν πάνω;

Τὸ κοινόν, βλέπετε, θέλει πάντα
κάτι τὸ καινούργιο καὶ ἔτσι τὸ Χόλ-
λυγουντ νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀ-
νανεώῃ καὶ νὰ συμπληρῶνῃ καθη-
μερινῶς τὰ στελέχη του. Τὸ καινούρ-
γιο, λοιπόν, αὐτὸ, πρέπει νὰ εἰσάγε-
ται καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμὸ γιὰ κάθε σι-
γμῇ.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ οἱ μεγάλες κι-
νηματογραφικὲς ἑταιρεῖες διαθέτουν
ἀνθρώπους ἱκανοὺς ν' ἀνακαλύ-
πτουν αὐριανοὺς ἀστέρας καὶ οἱ ἄν-
θρωποι αὐτοὶ εὑρίσκονται σὲ διαρκῇ
κίνησι.

Μιὰ ἀπὸ τίς τελευταῖες ἀνακαλύ-
ψεις, ἡ Δωροθέα Χόου, ποὺ παίζει
τώρα σπουδαῖο ρόλο σὲ μιὰ ταινία,
γιὰ τὴν ὁποία λέγονται πολλά, μαζί
μὲ τὸν Φρέντ Μάη Μούρραη, ἦταν
πέρσι ἀκόμη ὑπάλληλος σ' ἓνα ἐμ-
πορικὸ, στὸ Ντάλλας τοῦ Τεξᾶς. Ἡ
μόνη ἰδέα ποὺ εἶχε περὶ ἡθοποιίας
ἦσαν μερικὲς ἐρασιτεχνικὲς παρα-
στάσεις στὸ «Μικρὸ Θέατρο» τῆς
πατρίδος της, στίς ὁποῖες εἶχε λά-
βει μέρος. Ἐκεῖ τὴν ἐπρόσεξε ὁ εἰ-
δικὸς τῆς «Παραμάουτ» Ὀλίβερ
Χούσντελλ, τὴν ἔφερε στὸ Χόλλυ-
γουντ ὅπου καὶ τῆς δόθηκε ἕνας ρο-

μαὶ ὁθόνη

λάκος στὴν ταινία: «Ἡ Μεγάλη Ρα-
διοφωνικὴ Μετάδοσις τοῦ 1938». Ἀ-
μέσως κατόπιν, μαζί μὲ τὴν Δωρο-
θέα Λαμούρ, ἐπαίξε ἓνα σημαντικὸ
ρόλο στὴ ταινία: «Ἡ ἀγάπη της στὴ
Ζούγκλα» καὶ μόλις ἐτελείωσε τὸ
γύρισμα τῆς ταινίας αὐτῆς, ἡ «Πα-
ραμάουτ» θιάστηκε νὰ προσφέρῃ
νέο σπουδαῖο ρόλο στὸ καινούργιο
εὐρημά της. Ἔτσι, ἐκεῖ κάτω στὸ
Χόλλυγουντ, γίνεται κανεὶς ἀστήρ!

Ἡ Τέρρυ Ραίη, τῆς ὁποίας τὸ ὄ-
νομα μετεβλήθη εἰς «Ἐριν Ντριοῦ»
καὶ μετὰ εἰς «Ἐλένη Ντριοῦ», εἶνα
ἐπίσης εὐρημα, ποὺ ἀνεκαλύφθη μέ-
σα εἰς τὸ προσωπικὸ ἑνὸς μεγάλου
καταστήματος. Ἐργαζόταν στὸ λο-
γιστήριο. Ἐθραβεύθη σ' ἓνα διαγω-
νισμὸ καλλονῆς στὸ «Ἰγκελουντ»
στὴν Ἀμερικὴ τὰ καλλιστεῖα ἐξακο-
λουθοῦν νᾶνε πάντοτε τῆς μόδας—
καὶ ἡ ἴδια μετέφερε τὴν ταινία της:
«Μις Ἰγκελουντ» στὸ Χόλλυγουντ.
Λίγες ἐβδομάδες ἀργότερα ἐσερβί-
ριζε σάντουιτς στὸ ἐστιατόριο
«Μπρόουν» τοῦ Χόλλυγουντ, κοντὰ
στὸ Κινέζικο Θέατρο τοῦ Γκράουμαν
καὶ ἐκέρδιζε 5 δολλάρια τὴν ἐβδο-
μάδα. Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἓνας
τῶν εἰδικῶν πρὸς ἀνακάλυψιν
νέων ἀστέρων τῆς «Παραμάουτ» ἀ-
γόρασε ἓνα σάντουιτς ἀπὸ τὴν Τέρ-
ρυ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴν ὡδήγησε
στὸ στούντιο τῆς ἑταιρείας του γιὰ
μιὰ δοκιμαστικὴ ταινία. Σήμερα ἡ
Ραίη πρωταγωνιστεῖ μαζί μὲ τὸν
δημοφιλῆ Μπόγκ Κρόσμπυ στὴν ται-
νία: «Τραγουδήσατε σεῖς οἱ ἀμαρ-
τωλοὶ». Στὴν προσεχῆ ταινία της:
«Ἄν ἦμουν βασιλεὺς», θὰ πρωτα-
γωνιστῇ μαζί της ὁ Ρόναλντ Κόλ-
μαν.

Ἡ Ἄρλεν Χουῶλεν, ποὺ πρωτα-
γωνιστεῖ μαζί μὲ τὸν Οὐῶρνερ
Μπάξτερ στὴ ταινία: «Ἀπαγωγή»,
ἦταν μανικιουρίστα σ' ἓνα κουρεῖο
ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἀκόμα. Ξα-
φνικὰ τὴν ἐπρόσεξε μιὰ μέρα ὁ σκη-
νοθέτης Μπριουὺς Λάμπερστον, ποὺ
ἐυριζόταν 13 χρόνια στὸ κουρεῖο αὐ-
τό, τῆς ἐζήτησε νὰ τοῦ φτιάξῃ τὰ
νύχια του καὶ τῆς εἶπε νὰ περάσῃ
ἀπὸ τὸ στούντιο τῶν Φόξ γιὰ νὰ γυ-
ρίσῃ μιὰ δοκιμαστικὴ ταινία. Ἔτσι
ἄρχισε καὶ ἡ στοδιοδρομία τοῦ ἀε-
ριανοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.

Ἐνας ἄλλος μελλοντικὸς ἀστήρ,
τὸν ὁποῖον σύντομα θὰ θαυμάσουμε
στὴν ταινία: «Τὴν πῆρε ὁ ἄνεμος»,
ὅπου πρωταγωνιστεῖ καὶ διὰ τὴν ὁ-
ποία ταινία ὀμιλεῖ ὅλο τὸ Χόλλυ-
γουντ, εἶνε ἡ στενογράφος Μαργα-
ρίτα Ταλλις, ποὺ ἐγκατέλειπε τὸ
ἐπάγγελμα αὐτὸ καὶ... γίνεται
ἀστήρ!

Ἡ Μαργαρίτα, συνώδευσε ὡς στε-
νογράφος, κάποια μέρα ἓνα δημο-
σιογράφον ποὺ ἤθελε νὰ πάρῃ συν-
έντευξι ἀπὸ τὴν Καρόλ Λαμπάρντ.
Ἡ ἐκφραστικὴ δημοφιλία τῆς μελα-
χροίνης στενογράφου ἔκαμε ἐντύπω-

σι στὴ Καρόλ, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ
φροντίσῃ γιὰ νὰ κληθῇ γιὰ μιὰ δο-
κιμαστικὴ ταινία. Σήμερα ἡ Μαργ-
γαρίτα θαδίζει κι' αὐτὴ πρὸς τὴ
δόξα.

Κινηματογραφικὲς πεννιές

Μιὰ ἐλλανόδικος ἐπιτροπὴ, αποτε-
λουμένη ἀπὸ καλλιτέχνες καὶ ἐμπει-
ρογνώμονας τῆς καλλονῆς, ἀπεφάν-
θη ὅτι ἡ Μπέττυ Γκρέιμπλ ἔχει τὸ τε-
λειότερο σῶμα καὶ ὅτι ἡ Ἀννίτα Λου

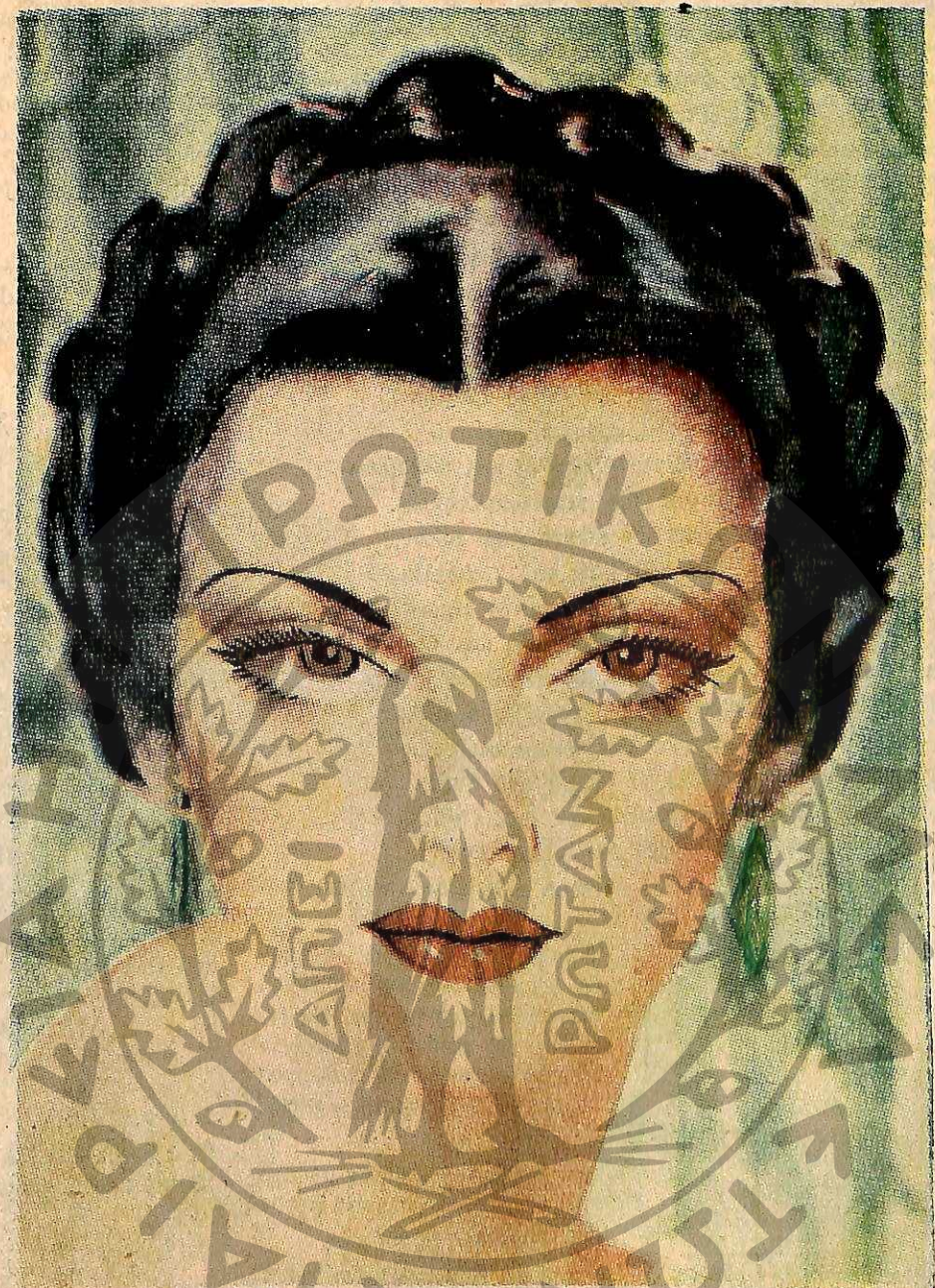
ἔξ μπορεί νὰ φερῇ μὲ ἄνεσι καὶ γα-
λήνῃ τὸ στέμμα τῆς «ὠραιότερας γυ-
ναίκας τοῦ κόσμου». Ἄλλοι ὅμως
φρονοῦν ὅτι τὸ στέμμα αὐτὸ τὸ φο-
ρεῖ κι' ὅλας ἡ Ντόροθυ Λαμούρ.

Ἡ Οὐέντυ Μπάρρι ἔχει τὴν λεπτό-
τερη μέση στὸ Χόλλυγουντ : 11)2
πόντοι λιγώτερο καὶ ἀπὸ τὴν Μπέττυ
Γκρέιμπλ.

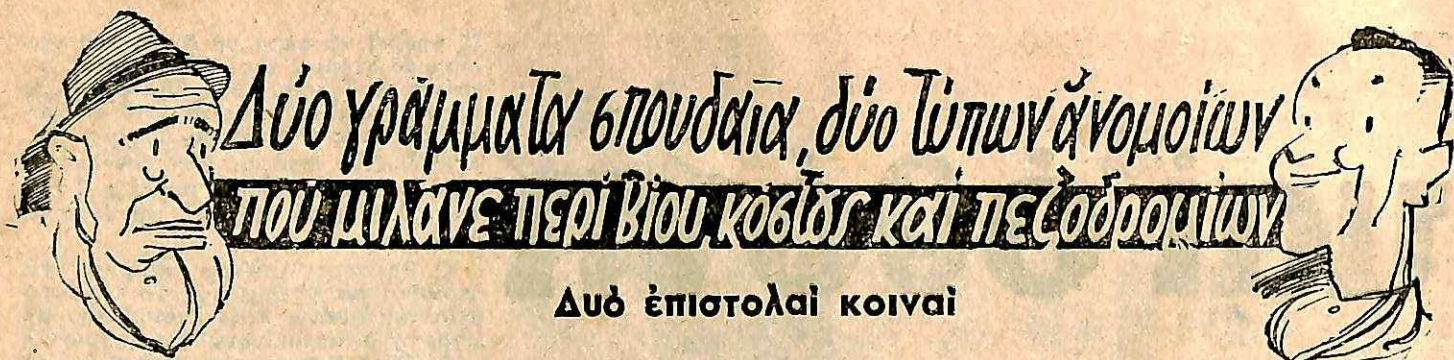
Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ παίρνει τὰ
περισσότερα γράμματα: Τὸ ταχυδρο-
μεῖο του φθάνει στὴν ἑπαυλί του μὲ
...φορητὸ αὐτοκίνητο κάθε ἡμέρα!
Ὁ Τζῶν Μπάρρυμορ ξαναγυρίζει
στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὸν τίτλο τοῦ ἡ-
θοποιοῦ μὲ τὸ καλύτερο παρουσιαστι-
κό.

Ἡ Μαργλένε Νήτριχ —ποὺ λείπει
τώρα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ— ἔχει δυὸ
τίτλους: Τῆς ἡθοποιῶν μὲ τὰ ὠραιό-
τερα πόδια καὶ τῆς γυναικας μὲ τὴν
πλουσιώτερη συλλογὴ... ψεύτικων
βλεφαρρίδων.

Ἡ Φρόνσις Φάρμερ δὲν ἔχει καμ-
μιὰ φιλαρέσκεια στὸ ντύσιμό της
καὶ περιφέρεται μὲ τὰ παλῆα παντε-
λόνια τοῦ ἀνδρός της, μολονότι ὁ-
μολογεῖ καὶ ἡ ἴδια ὅτι δὲν τῆς πι-
γαίνουν καθόλου.

Ἡ Μαργαρίτα Σαντάλ διατηρεῖ τὴ γοητεία της, χάρις στὸ μέγεθος τοῦ μιστοῦ ποὺ
ἔχει γιὰ τὴν αἰώνια ὀμορφιά καὶ νεότητα.

Δυό έπιστολαί κοιναι

Περί... καφενέ

Παμφίλτατε Χαρίδημε, κοίδιμέ μου φίλε,
Έγχατως άπεφάσισα συγγράψαι κι' άποστειλαιο
μιαν μικράν έπιστολήν προς σε και την συμβίαν σου
διά να μάθω έκτενώς τά κατά την υγείαν σου.
Έγώ διάγω χείριστα, ως άλλωστε γνωρίζεις..
ΗΟέλησα, λοιπόν, προς σε, όστις και ξεχωρίζει
έκ των φιλάτων γενικώς, άπάντων τε κι' ένίων,
να γράψω το τί σκέπτομαι περί των καφενείων.
Άττιχα, ως θα έμαθες, άδίκως περιώρισαν,
δι' ό και πλείστοι άνθρωποι — όπως έγώ — ήπόρησαν.
Είπέ μοι, τώρα, φίλτατε : Όρθον το θεωρείς
το μέτρον τουτο το ληθέν; Μά με στενοχωρήσ.
Απάντησόν μοι, προς Θεού! Μη προξενείς μοι λύπας!
Καταλαβάνεις ως έδω τί λέγω; Πώς; Τί είπας;...
Θά λείψη τώρα παντελώς —θαβαί! — ή... καφεάμιλλα
που χάριν ταύτης πίναμεν ήδύποτα εφάμιλλα
έκείνων που παράγονται στο Βέλγιον, στη Ρώμη,
των γαλλικών, των άγγλικών, των τουρκικών άκόμη..
Κι' ήδη άναλογίζομαι μετά μεγάλου τρόμου
ότι και την ποιότητα του νηφοκοκκωζώμου
πρ: την κοινήν ωφέλειαν αούτων τε και άλλήλων
θα την χαλάσση ό έσμός των καφευπαλλήλων.
Αν είχες άλλοτε ποτέ τον καφεπώλην φίλον,
έπινες άριστον καφέν και ησο και... «όφείλων»
άδιαφορών αν έλεγον οι φίλοι σου οι είρωνες
ότι «στις δέκα, μια φορά έπήγαινες και πλήρωνες»
Κι' αν σου έλεγαν και τίποτε, θυμώνοντας μεγάλως
έπήγαινες... απέναντι, κι' ό καφετζής ό άλλος
έφρόντιζε τά μέγιστα και σ' έπεριποιείτο..
Τί χρόνοι άλησμώνητοι! Τί έποχή που ητο!
Τά καφενεία ήνοιγον ταχώς κι' έναλλάξε,
κι' ότνν έπλήρωνες καφέν έθεωρείσο θλάξι!..

Τώρα τελείωσαν αυτά. Τε-
(λείωσαν για πάντα.
Από τον καφεπώλην σου δεν
(παίρνεις πια άβάντα.
Θά του πληρώνης τον καφέν,
(το τέιον, την πρέφαν
και θα εισπράττης κόλαφον
(όταν ζητήσης ρέφαν...

Διά ταύτα σε αφήνω με όρ-
(γην άλλα και μένος
και διατελώ προθύμως
ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Αγαπητέ,
Νά μη με λές εις το έξης Χαρίδημο,
ούτε και τη φίλια μας ν' άποκαλής κοίδιμο.
Θά έπρεπε να ήξερες ότι με λένε Χάρη
κι' άκόμη πως από καιρό μου έχει γίνει έξις
ν' αντιπαθώ τά μέγιστα κάτι άρχαίες λέξεις.
Κόφτα, λοιπόν, αυτά τά δυό. Θά στο χρωστάω χάρι
"Όσο για την υγεία μου, πάντα πηγαίνει άριστα
κι' όλα τά θέλω γύρω μου ωραία και ευχάριστα.
Ωραία είναι ή ζωή. "Ωμορφα είναι όλα.
Και δεν ένδιαφέρομαι αν θούλιαζε ή Κίνα,
αν δήλωσεν ό Τσάμπερλαιν έτουτα ή έκείνη
ή αν το πανταλόνι μου ένίναξε τά κώλα.
Μου γράφεις μέσ' στο γράμμα σου και περί καφενέ.
Λοιπόν, καλά του κάνανε. Πολύ καλά. Ναί.. Ναί..

Και μην διαμαρτύρεσαι για
(τι όπως θα ξέρης,
ήμουν κι' έγώ, καθώς και
(έσύ, μεγάλος χασομέρης
κι' αν έκανα πως μάζεσα πο-
(τέ κανένα φράγκο
πήγαινα στο καφενέ και τά-
(φηνα στον μπάγκο...
Θά πής έσύ δεν πλήρωνες
(και τώρα θα πληρώνης.
"Ελλείψαν οι άνόητοι και σύ
(γι' αυτό θυμώνεις;
Μά πως το καταλάβαινες,
(μωρέ παιδί, αυτό,
να είσαι πάντα τζαμπατζής;
(Τό είχες βρή γραφτό;

Έπειτα μη και σήμερα δεν κάνεις ως συνήθως;
Απ' τις παρατηρήσεις σου έμεινα ένεός,
γιατί και τώρα έχουμε έκ καφενείων πλήθος
Δόξα σοι ό Θεός!
Μονάχα που ό καφετζής, που δεν τον καταχώρνω
ό νόμος παλαιότερα, τώρα σου λέει: «Πλήρωνε».
Έτσι είναι, φίλε, ή ζωή. Μην πέφτης άπ' τον "Αρη!
Στον καφενέ μέσα θα θρής τον έξυπνο, το θλάκα
να παίζουε την πρέφα τους... Κι' ό πρώτος θέ να πάρη
του άλλου το μετρητό, κι' ό δεύτερος την... πλάκα!
Παίξε, λοιπόν, κι' έσύ καλά. Μη λογαριάξης κάματο.
Τότε να ξέρης, άδερφέ,
θάχης και τζάμπα τον καφέ
και λίγο μεροκάματο...

Επί τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως.
Ο πολύ καλός σου φίλος:

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ
και διά την άντιγραφήν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Όνειρα δερινής νυκτος

Τί απέγιναν οι Έλληνίδες «μίσσες»;

Δημοσιογραφική έρευνα του συνεργάτου μας κ. Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Τά καλλιστεία ήταν ό χειρότερος
τρόπος για να κάνει ένα κορίτσι την
τύχη του. Θέλετε μήπως μερικά πα-
ραδείγματα; Ευχάριστως. Θά σας
αναφέρω με τί απέγιναν μερικές από
τις Έλληνίδες «Βασιλίσσες της ό-
μορφιάς».

Τά καλλιστεία άρχισαν, όπως είναι
γνωστόν, το 1928. Το 1929 στην Έλ-
λάδα έγινε ή πρώτη έπίσημος, να που
με, έναρξίς τους και έπειτα από αυ-
στηρές παρατηρήσεις των διαφόρων
καλλιτεχνικών έπιτροπών, άρχισαν
να εκλέγονται οι διάφορες «Βασιλί-
σες της όμορφιάς». Στον διαγωνισμό,
παραδείγματος χάριν, για την έκ-
λογή της «Βασιλίσσης των Αθηνών»
άπειρες ήσαν οι υποψήφιες, μεταξύ
των οποίων ή "Αννα Σταυρίδου, ή
"Αννα Σαραζιώτου, ή Καίτη Γιαννο-
πούλου, ή δις Κριεζή κι' ένα σωρό
άλλες. Μεταξύ αούτων εξέλεγη τέλος
ή δις Αφροδίτη Πετρονάκου, ή ό-
ποια και άνεκηρύχθη «Βασιλίςσα των
Αθηνών» το 1929.

Τόν ίδιο χρόνο σ' όλα τά μέρη της
Έλλάδος άρχισαν να γίνονται δια-
γωνισμοί για την έκλογή της «Βα-
σιλίσσης της όμορφιάς» κάθε μέρους.
Έτσι «Μις Πειραιεύς» εξέλεγη ή δις
Μάνια Βρυώνη, «Μις Σέρραις» ή δις
Μάνια Βρυώνη, «Μις Κοκκινιάς» ή δις
Κωσταντζά Αμπατζόγλου, «Μις Θεσ-
σαλονίκη» ή δις Ξανθοπούλου, «Μις
Ξάνθη» ή δις Κλειώ Δημητριάδη,
«Μις Κομοτινή» ή δις Καίτη Πολιου-
δάκη.

Ακολούθησε κατόπιν ή έκλογή των

διαφόρων άλλων τοπικών «Βασιλί-
σών της καλλονής». Έτσι «Μις Κα-
βάλλα» εξέλεγη ή δις Ματρώνα Φω-
τίου, «Μις Δράμας» ή δις Δημακοπού-
λου, «Μις Έδεσσα» ή δις Πετσίου,
«Μις Καισαριανή» ή δις Άννα Κυ-
πριάδου, «Μις Λάρισα» ή δις Μαρίκα
Βλάχου κλπ.

Τέλος «Μις Έλλάς 1929» εξέλεγη
ή δεσποινίς Ασπασία Καρατζά.
Τό όμορφο αούτο κορίτσι έκανε ένα
ταξίδι στο Παρίσι και γύρισε κατό-
πιν στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την
Πάτρα, για ν' άφοσιωθεί στην αγάπη
του άρραβωνιαστικού της, του κ. Α-
ναστασοπούλου. Έτσι έπεσε ή αυ-
λαία του «όνειρου» της θερινής νυ-
κτός που είχε ζήσει.

Μια άλλη «μίσ» το 1929, ή «Μις
Κοκκινιάς» δις Κωσταντζά Αμπατζό-
γλου, δεν υπάρχει πια μεταξύ μας.
Λίγον καιρό μετά την έκλογή της θέ-
λησε να πάη στο γάμο μιας φίλης
της. Η μητέρα της, θέλοντας να της
«μαζέψη» τά μυαλά της, που είχαν
πάρει άέρα, της τό άπηγόρευσε και
της δήλωσε να πάη στην έκκλησία.
Έκείνη πήγε εκεί για να προσευχηθή
και να παρακαλέση την Παναγία να
την γλυτώση από το βάρος του τί-
τλου της! Γιατί, πράγματι, από την
ήμέρα που είχε βγή «Μις Κοκκινιάς»,
είχε ένα σωρό ένοχλήσεις από τους
διαφόρους θαυμαστάς των «μίσ».

Από την στενοχώρια της όμως μέ-
σα στην έκκλησία έπαθε συμφορά.
Την μετέφεραν άναίσθητη στο σπίτι
της κι' έπειτα από λίγον καιρό έ-

κλείσε για πάντα τά όμορφα μάτια
της.

Πολλές πάλι από τις «Βασιλίσσες
της όμορφιάς» είχαν έντελως άδοξο
τέλος. Άλλες ρίχθηκαν στον υπόκο-
σμο, δυό-τρείς αυτοκτόνησαν για αλ-
σηματικούς λόγους κι' άλλες σήμε-
ρα έχουν... μια σπάνη παιδιά!

Τό 1930 όμως ήταν ή μοναδική έ-
ποχή των καλλιστείων. Όλοι είχαν
μεταβληθή σε ώραιαθείς. Παντού
έκλέγονταν «μίσ». Στις πόλεις, στα
κέντρα, στις φιλικές συναναστροφές,
στις κοζίνες και στους υπόγειους
παραδείσους της όδο 1 Αθηνών. Οι
"Ελληνες γλεντούσαν και έσφάζον-
ταν με τις «μίσ» και για τις «μίσ».
Ο Πειραιάς τότε είχε βγάλει «βασι-
λίσσά» του την δις Πίτσα Καρα-
γιαννοπούλου. Η Θεσσαλονίκη την
δις Ρωζάνη Στεργίου. Η Λαμία την
δις Μαρία Ζάννου. Η Σπάρτη την
δις Λιλή Καφετζοπούλου. Το Αο-
γος την δις Πόπη Αραποπούλου. Η
Μυτιλήνη την Δανάη Αμανίτου. Η
Κοκκινιά την Κική Μανταλάκη. Η Ν.
Φιλαδέλφεια την Ίωσηφίνα Αβραμί-
δου. Η Δραπετσώνα την Θεανώ Σα-
μιατάκη. Η Νέα Ίωνία την Ούρα-
νία Καλλιγγέρη. Η Θράκη την δις
Πολιουδάκη κλπ.

«Μις Έλλάς» 1930 όμως εξέλεγη
ή δις Αλίκη Διπλαράκου, ή όποια
προηγούμενος είχε έκλεγη και «Μις
Αθήνας». Η Αλίκη Διπλαράκου ό-
πηρε ή μόνη Έλληνοπούλα «μίσ»
που έκανε την τύχη της. Κέρδισε τον
τίτλο της «Μις Εύρώπης», έκανε ένα
μεγαλοπρεπές ταξίδι στην Αμερική
και τέλος παντρεύθηκε τον διευθυντή
ένος έργοστασίου αεροπλάνων, τον
κ. Βελλέρ, κι' έγκατεστάθη μονίμως
στο Παρίσι.

Η δις Πίτσα Καραγιαννοπούλου,
έπίσης, παντρεύθηκε τον όμογενή κ.
Μπεράτη και βρίσκεται σήμερα έγ-
κατεστημένη σε μια πολιτεία της Α-
μερικής.

Τό 1931 ή έκλεγείσα «Μις Έλλάς»
δις Λάμψα ήταν όλίγον άτυχη. Ό-
πως μάς έπληροφόρησαν, δεν έ-
στάθηκε καθόλου τυχερή στον γάμο
της, έκτοτε δε απέφασσε να παρα-
μείνη έλεύθερη και να διασκεδάξη
την πληξί της δοκιμάζοντας την τύ-
χη της στα χαρτιά και με τις άπρό-
οπτες συγκινήσεις.

Μια «Μις Πειραιεύς» πάλι, αφού ά-
κολούθησε τά μαθήματα της Δραμα-
τικής Σχολής, τέλος έγκατέλειψε και
την δόξαν του θεάτρου για ν' άπο-
κτήση μια σπάνη παιδιά.

Η δις Παυλίδου, επίσης, ή «Μις
Θεσσαλονίκη», αφού είχε ένα ρωμαν-
τικών ειδύλλιον, τό όποιον έφθασε μέ-
χρι των σπιλών των έφημερίδων, έ-
νυμφεύθη τέλος έναν άρχιτέκτονα.

Όσο για την «Μις Έλλάς» 1932,
ήν δεσποινίς Ρόδη, έκείνη δεν βοή-
κε άκόμη τον έκλεκτό της καρδιάς
της. Συχνάζει στο 1 «Ζονάρ» και τά
κοσμικά κέντρα και εξακολουθεί να
διατηρή τη χάρι της και την όμορ-
φιά της.

Η Χρυσούλα Ρό-
δη, «μίσ»
του 1932.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Κόμη της Βερενίκης

Τόν καιρό που 'Ελλάδα ήταν όλοκληρη ή Μεσόγειος

Οι μεγαλύτεροι ποιητές του κόσμου έχουν γράψει ποιήματα κατά καιρούς με τόν τίτλο: «Η κόμη της Βερενίκης», εμπνευσμένα από ένα παραδοσιακό έπος της φυλετικής μας παραδόσεως. Ένα έπος που δεν είναι καθόλου μύθος, αλλά γεγονός ιστορικό. Ποιοι όμως, τάχα, από τους Έλληνες έτυχε να γνωρίζουν ποιά ακριβώς ήταν η περί της κόμης Βερενίκης και τί ρόλο έπαιξε η περιφημή αυτή πλεξούδα της; Θ' άξιζε, λοιπόν, πιστεύω, να έρευνηθώ ανάμεσα στο χάος του χρόνου και στη σκόνη των αρχαίων σελίδων μια τέτοια ώραία λεπτομέρεια. 'Αλλά χωρίς πλατειασμούς σε συνέχειες αναγνωσματοποιήσεως. Σ' ένα μονόχο κομμάτι με σφιχτή περιεκτικότητα χάριν των άγνωστών του «Θησαυρού»:

...Βρισκόμαστε στα ένδοξα εκείνα χρόνια, που τα κατορθώματα των προπατόρων μας φαίνονται σήμερα απίστευτα: Τρείς αιώνες πριν από τη γέννησι του Χριστού, όταν το πείρισμα της 'Ελληνικής όρμης είχε κατακαλύψει έν τώ προσώπω του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου τα πέρατα και είχε καταστήσει 'Ελλάδα όλον τόν τότε γνωστό κόσμο, μέχρι και αυτών των 'Ινδιών. 'Η φοβερή Περσία είχε δια παντός καταλυθί. Και οι Μακεδόνες —τέως τσιπώνι— στρατηγοί είχαν φορέσει καθέναν τους από ένα στέμμα, άλλος στην 'Ασία, άλλος στην 'Αφρική. Στην Αίγυπτο, την πανεύφορη και μυριοπλουτή, ιδρύθηκε ή 'Αλεξάνδρεια και κυριαρχούσε της Μεσογείου ως κραταιά πρωτεύουσα. 'Ενας, λοιπόν, από τους γιους του Πτολεμαίου, ο Μάγας, έστάλη ως πρίγκηπας διοικητής της Κυρηναϊκής, στο Λιβυκό πέλαγος. 'Εκεί μία μέρα έκήρυξε επανάστασι κατά του αδελφού του Πτολεμαίου, του βασιλέως, για να γίνει κι' αυτός αυτοτελής βασιλιάς. 'Εβλεπε όμως ότι δεν είχε βάσεις στερεές τó νέο του χωριστό βασίλειο. Κι' έσκέφτηκε να συνθηκολογήσει υπό καλούς όρους με τó μεγάλο βασίλειο της Αιγύπτου, όπου βασιλευε ο αδελφός του, για να στερηθί έστω και ως ύποτελής. Νά κόμη μία αξιοπρεπή συγχώνευσι. Και ως καταλληλότερο μέσον επρότεινε ένα συνοικέσιο μεταξύ των δύο Αδελφών. Νά δώση την κόρη του για γυναίκα στο διάδοχο του θρόνου της 'Αλεξάνδρειας. 'Η στενή συγγένεια δεν ήταν τότε καθόλου εμπόδιο. 'Ο Μάγας της Κυρηναϊκής και ο αδελφός του Πτολεμαίος της 'Αλεξάνδρειας κατέθεσαν τά όπλα ύστερ' από έξον- τωτικό πόλεμο και οραβώνισαν τά παιδιά τους, για να έπισφραγίσουν έτσι τις ειρηνικές σχέσεις τους. Θυ-

σε τó λόγο τού άνδρός της και ότι θα κρατούσε την Κυρηναϊκή άνεξαρτητή υπό τó σκήπτρο της. Τόν ίδιο καιρό έφτανε στην Κυρηναϊκή και ο καινούργιος γαμπρός που είχε εκλέξει ή 'Απάμα για τή Βερενίκη, τή θυγατέρα της. Αυτός ήταν ο Δημήτριος, ο επιλεγόμενος Καλός. Κατήγετο από τούς Πτολεμαίους κι' αυτός, αλλά δυσαρσθημένος μαζί τους τó είχε σκάσει χρόνια από την 'Αλεξάνδρεια και είχε άναστηθί στη Μακεδονία με όρκο να χτυπήσει τούς Πτολεμαίους της 'Αλεξάνδρειας όταν άνδρωθί. Τó βασίλειο της Μακεδονίας δεν ήθελε με κανένα τρόπο να άφήσει την Αίγυπτο να δυναμώσει με την προσάρτησι της Κυρηναϊκής και γι' αυτό είχε στείλει τόν Δημήτριο κατόπι μυστικής συμφωνίας με την 'Απάμα. Κι' ένώ ή Αύλη της 'Αλεξάνδρειας έτοιμαζότανε να ξεπλύνει έανδρείας έτοιμαζότανε να ξεπλύνει μικρούλα Βερενίκη με τά μακριά χρυσά μαλλιά, άναγκαζότανε να δι- αλύσει τά όνειρά της, να ξεχάσει τόν Γίτολεμαίο, τόν μνηστήρα που της είχε όρίσει ο πατέρας της, και να υποκύψει σε νέον άρραβώνα με τόν νεό- φερτο Δημήτριο...

Και ή εξέλιξις έρχότανε ραγδαία και άναντρησιαστική. Γιατί άμα άρχί- ση ένα κακό, χιλιά άλλα άπρσσοδό- κητα ακολουθούν...

'Ο Δημήτριος εκείνος δεν έστρεψε για την τρυφερή παιδούλα Βερενίκη κανένα άπολύτως αίσθημα. Δεν τόν συγκινούσαν καθόλου τά άθάνα κάλ- λι της. Αυτός ένα σκοπό είχε μονά- χα μέσα του: Να εκδικηθί τούς συγ- γενείς του της Αιγύπτου και να γίνει και βασιλιάς. 'Η Βερενίκη ήταν τó μέσον που τού πα- ρουσιάζετο. Με τή μητέρα της την 'Απάμα είχε τά πολι- τικά και τά πολε- μικά μυστικά. Και φαίνεται μάλιστα ότι δεν περιωρι- ζότανε μαζί της ούτε σ' αυτά. Κα- ταλάβατε; 'Η 'Απάμα ήταν ακόμα σχετικώς νέα και πρό πάντων γυναι- κά πολύ φρέσκη και λαχταριστή. 'Ο Δημήτριος είδε την μέλλουσα πεθερά του μισόγυμνη στην θερμή άτμόσφαι- ρα της αφρικανικής άκτής. Τά θέλ- γητρά της τόν έτράβηξαν άκατανί- κητα. 'Ηταν νέος εύρωστος και εύ- σταλής, παλληκάρι με τά όλα του. Τόν είδε και ή 'Απάμα, έτσι ψηλό και ρωμαλέο σαν τόν 'Αρη και τόν άγάπησε!

'Η μικρούλα Βερενίκη έμενε άνώ- ποτη για όλ' αυτά, κοιμότανε μο- νάχη, νωρίς, με τά παρθενικά της ό- νειρα και σηκωνότανε νωρίς τó πρωί να παίξει σαν παιδί, τριγυρισμένη από σκλάβες θεραπαινίδες στα περι- βόλια της. Τά τραγούδια της ήσαν άπονηρευτα και δεν μπορούσε να φαντασθί ποτέ την τραγική κλωστή που της έτοιμαζε ή μαύρη μοίρα μέ- σα στην τόσο φαινομενική —βασιλι- κή— εύτυχία των πλουσιών της πα- λαιών.

'Αλλά κάποια φορά, ή Βερενίκη, που όλο μεγάλωνε και ξυπνούσε, εί- δε σημάδια όλοφάνερα της άδιαφο- ρίας του Δημητρίου γι' αυτήν και της έχθρότητος της μητέρας της, και λίγο-λίγο άνασκάυσε ότι ή 'Απάμα ή μάνα της είχε έραστή τόν Δημή- τριο, τόν μνηστήρα της κόρης της!

Και τότε; 'Η άθώα Βερενίκη έπήρε στάσι άποφασιστική! 'Επήγε και βρήκε κρυφά έναν-έναν τούς μεγα- λους τιτλούχους του βασιλείου της Κυρηναϊκής, που είχαν άντληθί κι' αυτοί τά διατρέχοντα. Και μαζί τους ώμολόγησε ότι ή άνεκτικότης και ή ύπομονή δεν θα ώφελοΰσαν σε τίπο- τα. Τί δύσκολη που ήταν ή θέσις της! 'Αδέρφια δεν είχε κοντά της, ούτε άλλο συγγενή. Μονάχα την κακούρ- γα τή μάνα της, και κυρίαρχο άισ- χρό τó Δημήτριο, τόν ψεύτικό της άρραβωνιαστικό. Τόν συχάθηκε τό- σο βαθεία αυτόν, που στο πρόσωπό του στην άρχή είχε όραματισθί την μελλοντική εύτυχία της. Και συχά- θηκε τόν ίδιο και την μητέρα της, έ- κείνη που είχε άναστηθί στην άγκα- λιά της με τά φιλά της και με τά χάδια της. Πέρασε άγρυπνίες σπα- ραγμού ή καυμένη ή μικρούλα, ξέ- ροντας ότι όλα τά όνειρά της κατε- στρέφοντο. Και μίν έχοντας τί άλλο να κάνη, θυμήθηκε τόν Πτολεμαίο Εϋεργέτη, τó διάδοχο τού μεγάλου θρόνου της 'Αλεξάνδρειας, τόν άρ- ραβωνιαστικό που της είχε όρίσει ο πατέρας της ο Μάγας πρό τού θανά- του του, και τούστειλε μυστικό μή- νυμα, ζητώντας του για χάρι βοή- θεια. Νά στείλη να την πάρη, να τή λυτρώσει από τó μαρτύριο. 'Αργόσε όμως κι' από κεί να φανή έλπίδα. Και στο μεταξύ, τó άνομο ζευγάρι

τριο, τόν μνηστήρα της κόρης της!

Και τότε; 'Η άθώα Βερενίκη έπήρε στάσι άποφασιστική! 'Επήγε και βρήκε κρυφά έναν-έναν τούς μεγα- λους τιτλούχους του βασιλείου της Κυρηναϊκής, που είχαν άντληθί κι' αυτοί τά διατρέχοντα. Και μαζί τους ώμολόγησε ότι ή άνεκτικότης και ή ύπομονή δεν θα ώφελοΰσαν σε τίπο- τα. Τί δύσκολη που ήταν ή θέσις της! 'Αδέρφια δεν είχε κοντά της, ούτε άλλο συγγενή. Μονάχα την κακούρ- γα τή μάνα της, και κυρίαρχο άισ- χρό τó Δημήτριο, τόν ψεύτικό της άρραβωνιαστικό. Τόν συχάθηκε τό- σο βαθεία αυτόν, που στο πρόσωπό του στην άρχή είχε όραματισθί την μελλοντική εύτυχία της. Και συχά- θηκε τόν ίδιο και την μητέρα της, έ- κείνη που είχε άναστηθί στην άγκα- λιά της με τά φιλά της και με τά χάδια της. Πέρασε άγρυπνίες σπα- ραγμού ή καυμένη ή μικρούλα, ξέ- ροντας ότι όλα τά όνειρά της κατε- στρέφοντο. Και μίν έχοντας τί άλλο να κάνη, θυμήθηκε τόν Πτολεμαίο Εϋεργέτη, τó διάδοχο τού μεγάλου θρόνου της 'Αλεξάνδρειας, τόν άρ- ραβωνιαστικό που της είχε όρίσει ο πατέρας της ο Μάγας πρό τού θανά- του του, και τούστειλε μυστικό μή- νυμα, ζητώντας του για χάρι βοή- θεια. Νά στείλη να την πάρη, να τή λυτρώσει από τó μαρτύριο. 'Αργόσε όμως κι' από κεί να φανή έλπίδα. Και στο μεταξύ, τó άνομο ζευγάρι

ώρλιαζε. Τó δημόσιο άίσθημα τού πληθους της Κυρηναϊκής ήταν ό- λοκληρό με τó μέρος της και ζητού- σε εύκαιρία να τερματίσει τó άισχος και να τή σηκώσει στα χέρια του. Οι μεγάλοι τιτλούχοι του βασιλείου κι' αυτοί σύμφωνοι.

Τó δράμα θα ξέσπαζε κάποτε. 'Ε- γινε μία συνωμοσία της Βερενίκης με τó λαό. Και δεν άργησε τó άπο- τέλεσμα.

'Ηταν νύχτα άργά. Περσάμενα με- σάνυχτα. 'Η Βερενίκη άγρυπνούσε πάντα, λυώνοντας από τόν καυμό. Βήματα βαρεία άκούστηκαν στο δι- άδρομο. 'Η Βερενίκη πετάχτηκε ξυ- πόλυτη. 'Ηταν αυτός. 'Ο Δημήτριος έγλύστρησε στη μισάνοιχη πόρτα τού θαλάμου της 'Απάμας και κλεί- στηκε. 'Η χήρα τόν περίμενε, όπως κάθε νύχτα, στο κρεβάτι της. Τότε ή Βερενίκη έντύθηκε γρήγορα, βγή- κε έξω, είδοποίησε τά πρόσωπα που περίμεναν και με άναμμένους δαυ- λούς μυριάδες άνθρωποι ώπλισμένοι ώρμησαν στις σκάλες τού παλατιού! 'Η Βερενίκη, με λυμένους τούς χρυ- σούς πλοκάμους της παρθενικής κό- μης της, που έσέρνοντο στο πάτωμα, έτέθη επί κεφαλής κι' έπροχώρησε πρός την κάμαρα της μητέρας της. 'Εχτύπησε και είπε δυνατά:

—'Εγώ είμαι, μητέρα, ή κόρη σου, άνοιξε.

'Εκείνη, από μέσα, κατάλαβε. "Αλ- λως τε, οι δαδούχοι με τά όπλα εί- χαν σπάσει κιόλας την πόρτα της βα- σίλισσας.

—Παιδί μου, σκέψου μονάχα ότι σ' έγένησα, λυπήσου με και σώσε με! έσπάραξε ή 'Απάμα σε φωνή ά-

πελπισίας καθώς είχε άποκαλυφθί με τά έκπαγλα κάλλη της γυμνά.

'Η Βερενίκη έλύγισε. Προτού πέση κάτω λιποθυμισμένη έβαλε τά στήθη μπροστά στο μαινόμενο πλήθος και φώναξε έπιβλητικά:

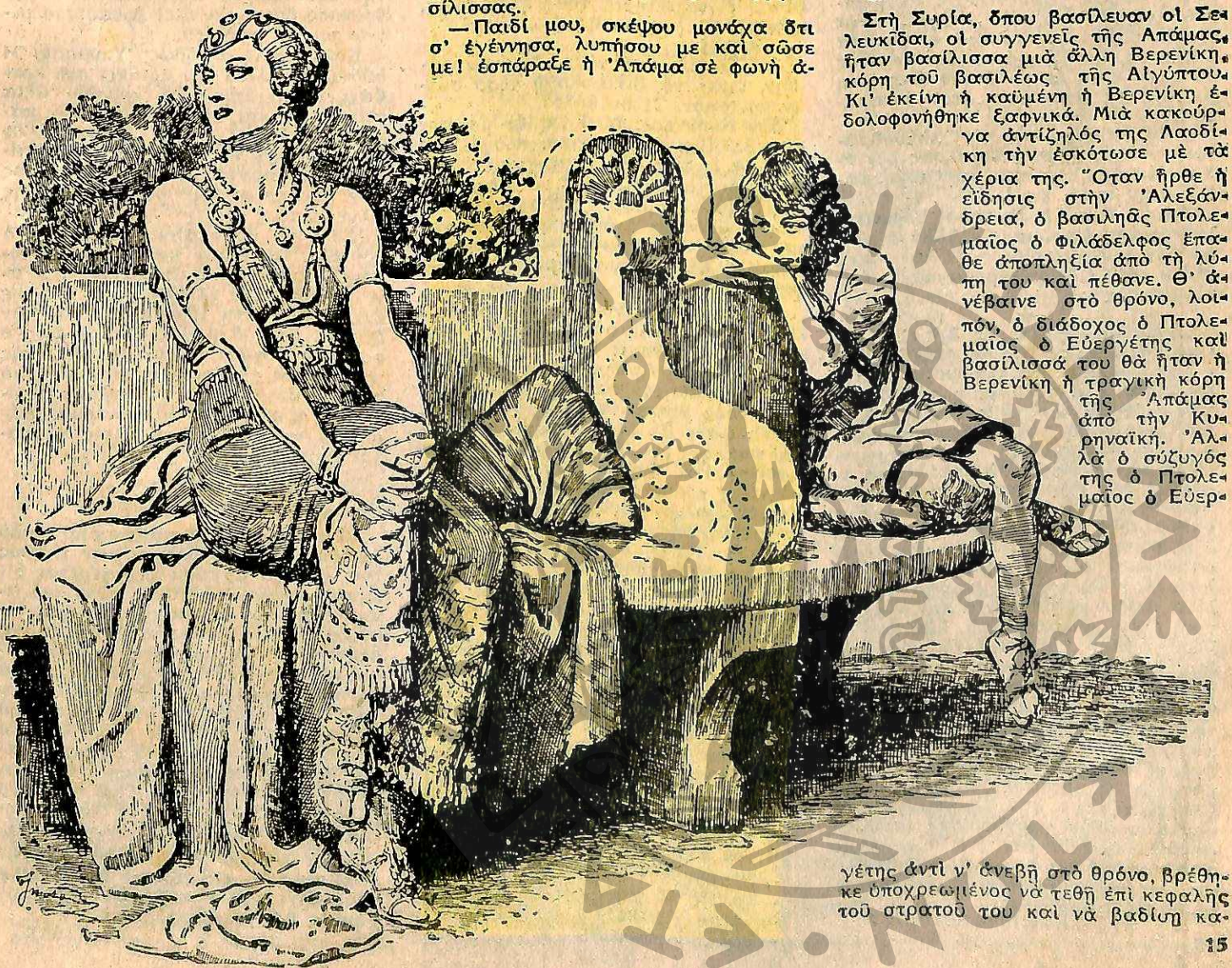
—Σταθήτε! Μην πειράξη κανείς σας τή βασίλισσα!

'Η 'Απάμα για μία στιγμή ήλπισε ότι θα τά κατάφερνε να σώσει και τόν Δημήτριο. Και τόν έσκέπασε με τó σώμα της. 'Αλλά οι όπλοφόροι τόν έκαμαν κομμάτια μπροστά στα μάτια της. 'Ο Δημήτριος που είχε φι- λοδοξήσει να δράσει σαν μεγάλος βασιλιάς, έκρεουργήθηκε σαν άνο- μος έραστής. «'Επίορκε!» έκράυγα- ζαν οι ένοπλοι κι' έσυραν τó κατα- ματωμένο πτώμα του έως τή μέση τού δρόμου, όπου τó πέταξαν να τó φάνε τά σκυλιά. Την 'Απάμα, έπει- κώς και μόνο χάρις στο έλεος της Βερενίκης, την έκλεισαν να πεθάνη στη φυλακή.

'Η Κυρηναϊκή ένώθηκε με την Αί- γυπτο. 'Η Βερενίκη έπήρε σύζυγο τόν πρώτο της άρραβωνιαστικό, τó διά- δοχο Πτολεμαίο τόν Εϋεργέτη για να βασιλεύσει μαζί του στην 'Αλε- ξάνδρεια, οι λαοί των δύο χωρών την άπεθέωσαν για την άρετή της, αλλά προτού στολίσει την κόμη της με τó διάδημα, έστω και ύστερ' από τόσα δραματικά έπακόλουθα, την έ- περίμενε και άλλη περιπέτεια.

Στη Συρία, όπου βασιλευαν οι Σε- λευκίδαι, οι συγγενείς της Απάμας, ήταν βασίλισσα μία άλλη Βερενίκη, κόρη τού βασιλέως της Αιγύπτου. Κι' εκείνη ή καυμένη ή Βερενίκη έ- δολοφονήθηκε έαφνικά. Μία κακούρ- γα αντίζήλος της Ασού- νη την έσκότωσε με τά χέρια της. 'Όταν ήρθε ή είδησις στην 'Αλεξάν- δρεια, ο βασιλιάς Πτολε- μαίος ο Φιλάδελφος έπα- θε άποπληξία από τή λύ- πη του και πέθανε. Θ' ά- νέβαινε στο θρόνο, λοι- πόν, ο διάδοχος ο Πτολε- μαίος ο Εϋεργέτης και ή βασίλισσά του θα ήταν ή Βερενίκη ή τραγική κόρη της 'Απάμας από την Κυ- ρηναϊκή. 'Αλ- λά ο σύζυγός της ο Πτολε- μαίος ο Εϋερ-

γέτης αντί ν' άνεβή στο θρόνο, βρέθη- κε όποχρεωμένος να τεθί επί κεφαλής τού στρατού του και να βαδίσει κα-

τά της Συρίας να πάρη πολεμική ικανοποίηση από τους Σελευκίδες για τη δολοφονία της αδελφής του. Η Βερενίκη μας, λοιπόν, παντρεμένη, τέλος, ανηγορεύετο βασίλισσα, αλλά την ίδια στιγμή ωφείλε ν' αποχωρήσει τον άντρα της, χωρίς και να ξέρει αν θ' αξιωθώ να τον δώ να ξαναγύριση ζωντανός. Η τραγωδία της αναισχύντης ήταν απερίγραπτη. Και εὐτυχώς — για να μη σὰς κρατώ σε άγανά — ο πόλεμος εκείνος απέβη νικηφόρος και μάστιχα θριαμβευτικός. Ο Πτολεμαῖος ἐθριάμβευσε. Κατέλυσε τὸ βασίλειο τῆς Συρίας, ἐκδικούμενος για όλα τὰ ἐγκλήματα κι' ἐγύρισε τροπαιοῦχος σὴν ἀγκαλιά τῆς πονεμένης γυναίκας του. Τότε ἡ Βερενίκη ἔκαμε τὴ μεγάλη χειρονομία της: Ἐπῆρε ἕνα ψαλίδι καὶ μετὰ ἴδια της τὰ χέρια, τὰ κρινόδασχyla, ἔκοψε τὰ πλούσια μαλλιά της καὶ τὰ ἀφιέρωσε ὡς θυσία στοὺς θεοὺς, γιατί τὸ εἶχε βάλεϊ τὰμα μυστικά στίς προσευχές της, νὰ κερδίσει τὸν άντρα της καὶ νὰ χάριση ὅ,τι εἶχε ὠραιότερο καὶ πολυτιμότερο! Ο Πτολεμαῖος μετὰ τὴν νίκη ὠλοκλήρωσε σὲ ἐνιαῖο Ἑλληνικὸ κράτος ὁλόκληρη τὴ Μεσόγειο θάλασσα καὶ ἡ Βερενίκη βασίλευε σὰν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στὸν κόσμο βασίλισσα, κάνοντας πάντοτε τὸ καλὸ. Ἡ δημοτικότητα της ξεπέρασε κάθε γνωστὸ ἕως ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὅριο. Ὅλοι μιλούσαν μετὰ λατρίας γι' αὐτή. Κι' εἶχε ἡ Βερενίκη, φαίνεται, ὀχι μόνον μεγάλη κόμη, ἀλλὰ καὶ μεγάλη καρδιά καὶ μεγάλο μυαλό. Ο Πτολεμαῖος ἠδύνη χάρι κάποτε σὲ μερικοὺς καταδίκους καὶ ζήτησε, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ τοὺς φέρουν τὰ χέρια νὰ τὰ ρίξῃ γιὰ νὰ ἰδῇ σὲ ποιὸς θὰ χάριζε τὴ ζωὴ. Τότε ἡ Βερενίκη μπαίνοντας στὴ μέση, τὸν ἔσταμάτησε.

— Προκειμένου γιὰ τὴ ζωὴ ἀνθρώπων, τοῦ εἶπε, ἕνας βασιληῆς δὲν ἀεῖζει νὰ ἐμπιστευτεῖται σὴν τύχη, ἀλλὰ σὴν κρίσι του!

Τέτοια ἦταν ἡ ὡμορφὴ Βερενίκης, λεβέντισσα βασίλισσα. Ἀλλὰ ἡ μοῖρα δὲν τὴν ἀγάπησε ποτὲ καὶ, κατὰ βῆθος, δὲν εἶδε μιά μέρα καλὴ, ἕως τὸ τέλος της.

★
Ἐνας μάγος ἀπὸ τὴ Σάμο, ὁ μέγας ἀστρονόμος Κόνων, ἐζήτησε ξαφνικὰ ἕνα πρῶτ' ἀπαρτισμένη στοὺς βασιλεῖς. Καὶ τρέμοντας τοὺς ἀνήγγειλε ὅτι ἡ πλεεῖστα τῆς βασιλείας εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸ βῆθος τῶν θεῶν! Ο Πτολεμαῖος τόσο ἐθύμωσε, ὥστε θὰ τοῦπαρνε τὸ κεφάλι τοῦ ἀσεβοῦς ποὺ ἐτόλμησε νὰ τοῦ πῇ ἕνα τέτοιο μεγάλο κακὸ. Ἀλλὰ ἤπρεπε στὴ μέση ἡ Βερενίκη καὶ τὸν ἔσωσε. Τὴν κόμη τῆς βασίλισσας τὴν εἶχαν ἀναρπάσει οἱ θεοί. Ἀλλὰ ἦταν, ἀλήθεια, πολὺ κακὸς ὁ οἰωνός. Τὸ παλάτι ἤπρεπε σὲ ἀνησυχία καὶ ἡ Βερενίκη ἔγινε μελαγχολικὴ. Ὡς πού σὲ λίγον καιρὸ ἦρθε καὶ τὸ τελευταῖο ἐγκλημα. Ἡ Βερενίκη εἶχε ἀποκτήσει γυιὸ διὰδοχο τὸν Πτολεμαῖο Φιλοπάτορα. Κι' αὐτὸς εἶχε φίλο ἕναν κακοῦργο ποὺ λεγόταν Σωσίβιος. Αὐτὸς ὁ Σωσίβιος ἔβαλε μισθοφόρους καὶ πῆγαν τὴ νύχτα ποὺ κοιμόταν ἡ πολυβασιλευμένη βασίλισσα Βερενίκη καὶ τὴν ἐσκότωσαν! Οἱ πλόκαμοι τῶν χρυσῶν της καλλιῶν ἀποτελοῦν ἀπὸ τότε ἕνα σύμπλεγμα ἀπὸ πυκνὰ ἀγνὰ ἀστέρια, ποὺ τὰ βλέπει κανεὶς κάθε βράδυ ν' ἀπαλλοτρεμουν σὸ στερέωμα...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Σκίτσα καὶ ἐντυπώσεις

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ «ΧΟΝΤΡΟΥ»!

Μέχρι στιγμῆς δὲν εἶχα διαμαρτυρηθῇ. Αἰσθανόμουν ἀπλῶς τὴν πίεσιν τοῦ ὄγκου τοῦ στὸ κάθισμα τοῦ λεωφορείου, τοῦ ὁποῖου εἶχε καταλάβει τὰ τρία τέταρτα. Δὲν ἦταν, ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἄνθρωπος. Ἦταν ἕνας ὄγκος ἀκατέργαστος, μὴ μᾶζα, ἕνα εἶδος πρώτης ὕλης, μπορῶ νὰ πῶ, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαν νὰ κατασκευασθοῦν δυὸ καὶ τρεῖς ἄνθρωποι. Μὲ δυὸ λόγια, ἦταν ἕνα φαινόμενο, ποὺ σὲ μιά στιγμὴ ἐπρόδωσε τὴν ἀνθρώπινη ὑπόστασί του μετὰ ἕνα παταγῶδες:

— Οὐφ!
— Κύριε, τοῦ παρετήρησα μετὰ διακριτικότητά ἐπέτρεπε ἡ τραγικὴ μου κατάσταση, μετὰ ταλαιπωρεῖτε. Μὲ βασανίζετε. Μὲ καταπιέζετε. Καταπατεῖτε μετὰ τὴς ἀπεράντης περιφέρειας ποὺ σὰς ἐχάρισεν ἡ φύσις ἀπαράγραπτα δικαιώματά μου. Μὲ ἐστριμώξατε σ' αὐτὴ τὴν ἀθλίαν γωνίαν. Ἀνοίξατε τὰ πόδια σας, ἀπλώνετε τὰ χέρια σας, μετὰ κοπανᾶτε μετὸν ἀγκῶνα σας. Πᾶντε τοῦλάχιστο νὰ φυσομανᾶτε σὰν φάλαινα. Ἐλεος!

Τὸ φαινόμενο ἐγύρισε τότε καὶ εἶδα μιά φάσαν κόκκινη, μάσκα τῆς ἀπογνώσεως — τραγικὸ προσῶπειον γιὰ παρὰ τὸν αἰσχυλλεῖο τραγῶδίας. Ἡ ἀπάντησίς του ἦταν ἀπλή, συνοπτικὴ, λακωνικὴ:

— Ζέστη!
— Ὅχι δὲ καὶ τόση, διεμαρτυρήθην, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τόσο σαναφασονισμόν. Τί διάβολο!

Δὲν ἀπῆντησε. Μοῦ ἔριξε μόνον ἕνα βλέμμα ἐκφραστικόν, ποὺ ἔκλειε ὅλο τὸ δράμα τῆς δυστυχισμένης ὑπάρξεώς του κι' ἄφησε νὰ διαγραφῇ στὰ συγκεχυμένα χαρρακτικιστικά του ἡ ὑπόνοια ἑνὸς πικρόχολου χαμόγελου. Ὁ ἄνθρωπος — ἄνθρωπος ἐλέγετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα — ὑπέφερε.

Ἦ, συμβαίνει νὰ εἶμαι τόσο εὐαίσθητος πρὸς τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον! Αἰσθάνθηκα τὸν αὐτὸ μου ἔνοχο καὶ ὠρκίσθηκα ἐνδομύχως νὰ ἐπανορθώσω τὴν σκληρότητα. Μὲ ἀγγίγει τόσο βαθειά τὸ δράμα τοῦ χοντροῦ, ὥστε ἂν δὲν ἐφοβόμουν πλήρη πολυτοπίαν, θὰ τὸν ἐκάλοῦσα νὰ καθῇ καὶ ἐπάνω μου ἀκόμη γιὰ νὰ εὕρῃ περισσότερὰν ἀνεσιν εἰς τὸν στενὸν ἐκεῖνο χώρο. Τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοσυνητηρήσεως μετὰ συνεκράτησε μόνον. Γιατί, ὁ ἀθλιός, ἦταν ὁλόκληρος ὁδοστρωτήρ!

Προσέξτε τὸν χοντρό! Ἀεῖζει ὅλη τὴν συμπαθείά μας. Εἶνε ἕνας τραγικὸς ἀναξιοπαθὼν μέσα στὸν κύκλο τῶν ἀνθρώπων τοῦ μέσου ἔθνους ποὺ ἐξαντλοῦν ἐπάνω του ὁλόκληρον τὸ ἀπόθεμα τῆς εἰρωνιστικῆς τῶν διαθέσεως. Διότι ὁ χοντρός, εἶνε πρῶτ' ἀπὸ ὅλα θέαμα. Δὲν ἔχει ὄνομα. Τὸ πάχος του ἔχει ἐπικρατήσει τῆς προσωπικότητός του, κι' ἔχει ἀντικαταστήσει τὸ ὀνοματεπώνυμό του. Οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν ἀδυναμίαν πρὸς τίς ἀπαιτήσεις συνώψισαν ὅλα τὰ διακριτικά του σὲ μιά λέξιν:

— Ὁ χοντρός!
— Καλῶς τὸν χοντρός!
— Κάτσε χοντρός!
— Βοὲ τὸν χοντρός!

Τοῦ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Κι' εἶνε ἐν τούτοις ἀγαθώτατος. Ἐχει ἐμφυτὴ τὴν καλωσύνη ποὺ ἐμφυτεύει μόνον μέσα στὴν ψυχὴν τῶν πλασμάτων αὐτῶν ποὺ ἀποτελοῦν ἐπανάστασιν κατὰ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ μέτρου. Ἐχετε δὴ κακὸν ἄνθρωπον νὰ ζυγίσῃ ἐπάνω ἀπὸ ἐξήντα κιλά; Ἀδύνατον! Ὅλοι οἱ κακοί, οἱ βλοσυροί, οἱ τζαναμπέτηδες, τὰ στραβόβουλα, οἱ ζόρικοι, οἱ μοχθηροί, οἱ κάθε εἶδους στενοὶ κορσέδες τοῦ πλίσιν εἶνε κατ' ἀρχὴν ἰσχυροὶ ὡς τσιλβήθρες. Ἐνῶ ὁ χοντρός εἶνε συνήθως, ἡ ἀποθέσις τῆς ἀγαθότητος. Εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδέα ἡ ἐναρκωσις τῆς καλωσύνης. Ἄν θὰ ἀπεφάσιζε ποτὲ κανεὶς ζωγράφος νὰ ἀναπαράσθῃ τὸ πάνθεον τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων θὰ ἔπρεπε νὰ ἀραδιάσῃ σειρὰ ἀπὸ χοντροὺς — τὸν ἕνα χοντρίτερον ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Εἶνε χρυσὴ μετρίτης ὁ χοντρός. Ματαίως θὰ ψάξετε στὴν πινακοθήκη τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφύας νὰ βρῆτε ἕνα μεγάλον ἄνδρα ποὺ νὰ ζυγίσῃ ἑκατὸ κιλά. Κι' ὅταν ἡ μεγαλοφύα ἀρχίσῃ νὰ παχαίνει μπορεῖτε νὰ εἰσαθεθεῖσθε ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ, ὅτι ἀρχίζει ἡ παρακμὴ τῆς. Ἀπὸ τὸ Ἀουστέρλιτς ὡς τὸ Βατερλό τοῦ Ναπολέοντος μεσολαβοῦν πολλὰ κιλά. Δὲν ξέρω ἂν στὴν Ἀγίαν Ἐλένην ἐζυγίσθῃ ὁ Βοναπάρτης. Εἶμαι βέβαιος ὅμως ὅτι ἐκεῖ ἐφθάσε τὸ ρεκόρ τοῦ πάχους του.

Καλοφάγος συνήθως. Ὑπναρᾶς. Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὸν εἰσφέρει στὸ κρεβάτι, διότι ξέρει τὴν χρυσὴν ἀξία τοῦ ὕπνου καὶ τὴν ἐκτίμησιν ὅσον καὶ νένας ἄλλος. Ἄν μετὰ τίποτε ἄλλο δὲν κουράζῃ τὸ πνεῦμα του, φροντίζει ὅμως πάντα νὰ εἶνε ἐνήμερος τῶν μυστηρίων τῆς γαστριμαργικῆς ἀλχημείας.

Ἄλλ' τὸ καλοκαίρι εἶνε δράμα ὁ χοντρός. Θὰ εἴλεγε κανεὶς ὅτι μετὰ τοὺς ὄγκους ἔχει ἀποκτήσῃ τὴν ἀσθησὶν τοῦ ἐλέφαντος. Καὶ ὅμως ναισθησὶν τοῦ ἐλέφαντος εἰς τὴν ἔχει ἀφάνταστο εὐαισθησίαν εἰς τὴν ζέστην. Εἶνε ὁ μέγας ἐχθρὸς του, ὁ φοβερός δυνάστης καὶ ἐξευτελιστὴς του. Μόλις τὸ θερμόμετρον κἀνῇ τὸν πρῶτον ἄλμα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀρχίζει ἡ τραγωδία τοῦ χοντροῦ. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῇ ὅτι καὶ νὰ λαχανιάσῃ. Νὰ ἰδρώσῃ: — Οὐφ!

— Πούφ!
— Ζέστη!
— Φρίκη!

Εἶνε ἐκρήξις διαμαρτυρίας, ποὺ φεύγουν ἀπὸ τὸ φλεγόμενον στήθος, ἐνῶ τὸ μαντήλι περιφέρεται διὰ τὴν σφουγγαριῶν στὸ μέτωπό του ἀποσπορῶν τὸν ἑρῶν ἀποστραγγιστικὰ, καθὼς καθέται ὁ φουκαρὰς στὴν καρέκλα μετὰ ὕψος ἐσχάτης ἀπογνώσεως. Τοῦ κακοῦ ἀδειάζει τὰ πατήρια τοῦ νεροῦ. Τοῦ κακοῦ προσπαθεῖ νὰ σβῇ τὴν πυρκαϊάν ποὺ μαίνεται στὰ στήθεά του. Καὶ, τὸ χειρότερον, ὅλο αὐτὸ τὸ δράμα γίνεται δεκτὸν μετὰ μειδιᾶματα ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς τραγωδίας. Ποῦ νὰ φύγῃ ὁ δυστυχής; Ποῦ νὰ βρῇ τὴν σωτηρίαν του; Μήπως στὴν ἀκτὴν; Ἀλλὰ ποῦ νὰ γυμνωθῇ ὁ ταλαιπώρος! Πῶς νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ ἑκατὸ κιλά του; Εἶνε ποῦ εἶνε θέαμα ντυμένος. Γυμνὸς θὰ γίνῃ πανόραμα.

Δ. ΨΑΘΑΣ

— Χαῖρε Φιλόπαππε! ἐφώνασα κτυπώντας στὸ μνημεῖο του.

— Ποιὸς κτυπᾷ; Ακούω μιά φωνὴ ἀπὸ μέσα.

— Ἐγώ.

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ;

— Δημοσιογράφος.

— Καὶ μετὰ τὴν κτυπᾷς τὸν τοῖχον;

— Μὲ τὸ χέρι μου.

— Θὰ μπορούσες νὰ τὸν κτυπήσῃς καὶ μὲ τὸ κεφάλι σου.

— Δὲν τὸ ἐσκέφθηκα.

Ἄνοιξε μιά πορτοῦλα τοῦ μνημεῖου καὶ πρόβαλε ἀγουροῦρη μένος ὁ Φιλόπαππος.

— Γιατί, ἀδελφέ, δὲ μ' ἀφήνεις νὰ κοιμηθῶ; μοῦ εἶπε μετὰ θυμό. Δὲν ξέρεις, ὅτι ὅλη τὴ νύχτα μένω σὺπνος; Λέγε λοιπόν: Τί θέλεις;

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, νά...

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, μετὰ διέκαψεν ὁ γέρος.

— Γιατί;

— Ἐδῶ ὅσοι ἔρχονται, δὲν λαμβάνουν τὴν τιμὴν. Τὴν.. ἀφήνουν.

— Παρντόν! Ἦθελα νὰ μοῦ πῇτε γιὰ τίς σκανδαλιστικὰς τρυφερότητες τῶν ἀναριθμητῶν ζευγαριῶν, ποὺ καταφεύγουν τὰ βράδια στὸ λόφο σας.

— Σκανδαλιστικὰς, εἶπατε;

— Ναι.

— Αὐτὸ εἶνε συκοφαντία.

— Πῶς;

— Συκοφαντία, εἶπα. Ἐδῶ, κύριε, εἶνε τόπος ἱερός. Καὶ σεῖς ὁμιλεῖτε περὶ σκαμνίων;

— Παρντόν!

— Ἐδῶ κύριε, μόνον χριστιανικὰς ἐντολὰς τηροῦνται: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους». «Αὐτὸς ἀνέστη καὶ πῆλθνε». «Δεῦτε... τελευταῖον ἀσπασμὸν δότε...» καὶ φύγετε, διότι τὸ κορίτσι θ' ἀργήσῃ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι καὶ θ' ἀφῇ κατὰ δάκρυ τὴ μαμά. Καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ... Κατάλαβε;

— Κατάλαβε.

— Εἶνὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα, συνέχισεν ὁ Φιλόπαππος, θὰ σοῦ πῶ, ὅτι τίς νύχτες σχηματίζομε ἐδῶ

φύεις. Δὲν ἔχομεν ἐν πρώτοις ὑπηρεσίαν τροχαίας κινήσεως.

— Καὶ τί τὴν θέλετε;

— Τί λὲς, παιδί μου; Τόσες καὶ τόσες... ἐκ τὸ ροχιάζοντα ἐδῶ πάνω. Καὶ ἐσύ μοῦ λὲς τί τὴν θέλομε τὴν τροχαία;

— Παρντόν!

— Ἐπειτα μὰς λείπει ὁ πυροσβεστικὸς λόφος. Διατρέχει ὁ λόφος μου κάθε νύχτα τὸν κίνδυνον πυρκαϊᾶς. Γι' αὐτὸ αὐριο σκέπτομαι νὰ κρεμάσω παντοῦ μερικές πινακίδες, σὰν αὐτὲς ποὺ γράφουν:

«Προσοχὴ στὰ σιγάρτα σας». Ἐγὼ θὰ γράψω ἐπάνω στὶς πινακίδες:

«Προσοχὴ στὶς καρδιές σας»...

— Κατάλαβε.

— Τὴν ἄλλη πάλι μεγάλη ἑλλειψὶς ποῦ τὴν ἀφήνεις;

— Ποιὰ εἶνε αὐτή;

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

πάνω μιά δική μας κοινωνία. Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ Φιλόπαππος Γάιος, Ἰούλιος, Ἀντίοχος Ἐπιφανής, Ρωμαῖος ὕπατος.

— Χαίρω πολύ. Καὶ οἱ ὑπηκοοὶ σας εἶνε κι' αὐτοὶ Ρωμαῖοι;

— Βεβαίως. Ρωμαῖοι καὶ Ἰουλιέτες.

— Κατάλαβε.

— Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ἀγαπητέ, ἀρχισεν εἰς μεμψιμοιροῦς ὕψος νὰ μοῦ λέγῃ ὁ Φιλόπαππος. Τὸ Κράτος μου ἔχει μεγάλες ἐλλείψεις. Δὲν ἔχομεν ἐν πρώτοις ὑπηρεσίαν τροχαίας κινήσεως.

— Καὶ τί τὴν θέλετε;

— Τί λὲς, παιδί μου; Τόσες καὶ τόσες... ἐκ τὸ ροχιάζοντα ἐδῶ πάνω. Καὶ ἐσύ μοῦ λὲς τί τὴν θέλομε τὴν τροχαία;

— Παρντόν!

— Ἐπειτα μὰς λείπει ὁ πυροσβεστικὸς λόφος. Διατρέχει ὁ λόφος μου κάθε νύχτα τὸν κίνδυνον πυρκαϊᾶς. Γι' αὐτὸ αὐριο σκέπτομαι νὰ κρεμάσω παντοῦ μερικές πινακίδες, σὰν αὐτὲς ποὺ γράφουν:

«Προσοχὴ στὰ σιγάρτα σας». Ἐγὼ θὰ γράψω ἐπάνω στὶς πινακίδες:

«Προσοχὴ στὶς καρδιές σας»...

— Κατάλαβε.

— Τὴν ἄλλη πάλι μεγάλη ἑλλειψὶς ποῦ τὴν ἀφήνεις;

— Ποιὰ εἶνε αὐτή;

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

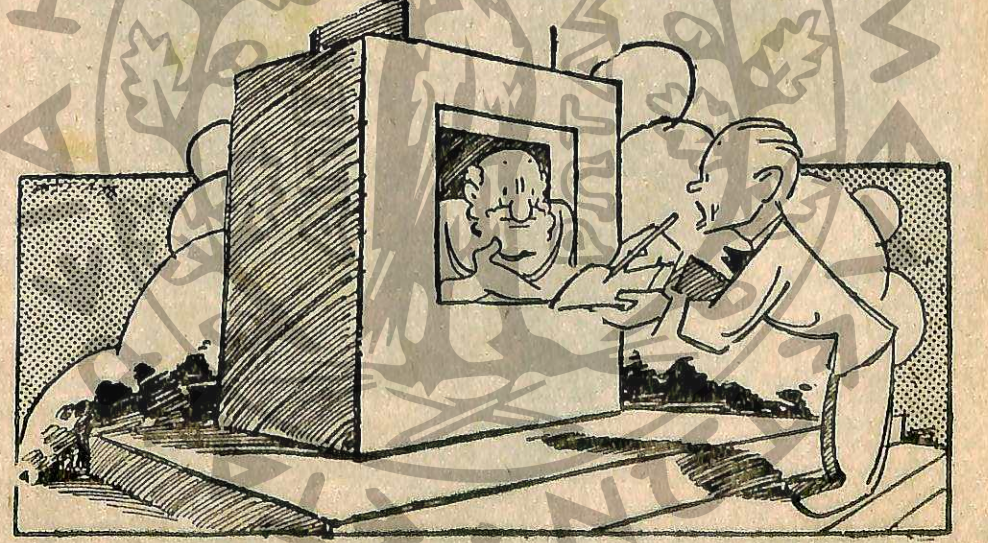
— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

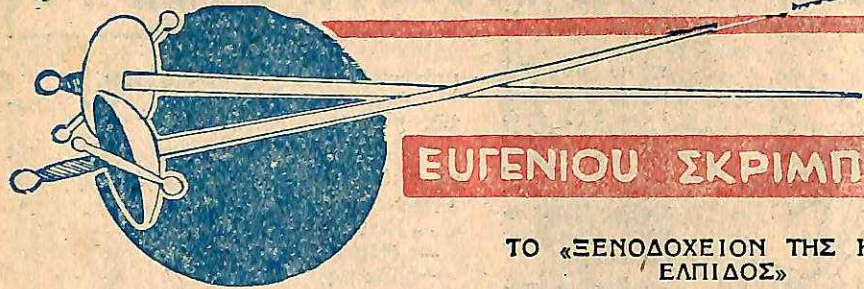
— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

— Ἄστα ἐτόνισεν ὁ Φιλόπαππος. Εἶ-

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

ΤΟ «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ»

«Η Ισπανία»

Στο μεγαλόρρημα που αρχίζουμε σήμερα θα παραλάβω σε σκηνές ηρώϊσμου, περιπετειών και έρωτος, ολόκληρη η «Ισπανία» της εποχής εκείνης, που τα πιά σκληρά πάθη έχωριζαν τους γηγενείς από τους άπογόνους της φυλής των επίδρομων Μαυριτανών!

που η Ίερά Έξέτασις με κάθε βίαιο μέσον, που συχνά έφθανε κι' ως αυτή την θανάτωσι, προσπαθούσε να τους έκχριστιανίση ή να τους ξεριζώση από την Ίσπανία, ο πλοίαρχος Ζουάν Μπατίστα ποτέ δεν ένωχλήθηκε στο έργο του από την αστυνομία.

Καταγόμενος από Μαυριτανούς γονείς κι' ο Πικουίλλο έμεινε από πολύ μικρός όρφανός και ποτέ δεν έμαθε τίποτε γι' αυτούς. Από την ημέρα που οι συμμορίτες του πλοίαρχου τον έσυραν διά της βίας ως το μυστηριώδες ξενοδοχείο, τον μεταχειρίζονταν ως ύπηρέτη και ως «μαθητευόμενο». Ωστόσο ποτέ του δε φάνηκε πρόθυμος να εξοικειωθεί με το περιβάλλον, μέσα στο οποίο ζούσε ανάγκαστικά. Εκείνο μάλιστα που τον κρατούσε καθηλωμένον ανάμεσα στους συμμορίτες, ήταν ο τρόμος που του ένέπνεαν τα άτομα αυτά και πρό παντός ο άρχηγός τους, πλοίαρχος Ζουάν Μπατίστα. Όσα έβλεπε και άκουγε έτάρασσαν το νου του και εμπέρδευαν τις ιδέες του, όπως αίφνης οι ατέλειωτες θυσίες των συμμοριτών στον Βάκχο που, σχεδόν πάντοτε, κατέλυναν σε βρισιές, βλαστήμιες και φιλονικίες, τις όποιες ο Ζουάν Μπατίστα δεν έφρόντιζε ποτέ να σταματήσει. Κάποτε μόνο τους έλεγε με τόνο πατρικό:

— Βλέπω πως δεν είστε σύμφωνοι, παιδιά μου. Σκοτώθηκε, λοιπόν, για να τελειώνει αυτή η ιστορία.

Γυμνά τότε τα μαχαίρια άστραφταν στα χέρια των συμμοριτών, το αίμα έτρεχε άφθονο και όλοι εθάρμαζαν την πατρική και σοφή διοίκηση του πλοίαρχου.

Κάθε φορά που ο Πικουίλλο παρευρισκόταν στις σκηνές αυτές και έκλαιγε, εκείνοι σήκωναν τους ώμους τους, τον ειρωνεύονταν κι' έξυμνούσαν ό,τι προένοιδε φρίκη σ' αυτόν. Ακόμα του ήταν άπηγορευμένο να βγαίνει ελεύθερα από το ξενοδοχείο. Αυτό το είχε διατάξει ο ύψιος ο πλοίαρχος κι' αλλοίμονο σ' εκείνους που παρέβαιναν τις διαταγές του! Γι' αυτή την απαγόρευσι, άλλωστε, ο μικρός αλχημάλωτος είχε βεβαιωθεί μόνος του, όταν, λίγες ημέρες πιά πριν, παρέστη μάρτυς μιάς «οικογενειακής» σκηνής.

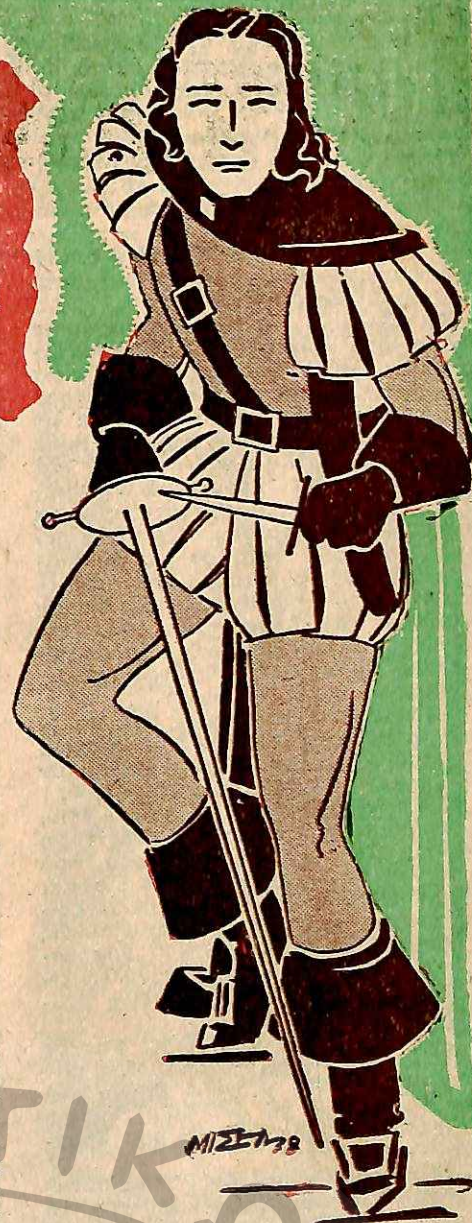
Ο Ζουάν Μπατίστα είχε ένα κιβώτιο με παλιό ρούμι που το είχε φιλάει μόνο για τον εαυτό του. Παρ' όλο όμως που είχε απαγορεύσει να του το πειράξουν, κάποτε άντελήθη ότι κάποιος το έκλεβε. Από ποιόν; Από τον Ζουάν Μπατίστα!

Ο κλέφτης ήταν ένας νεαρός Τσιγγάνος, νεοσύλλεκτος σύντροφος, που τον έλεγαν Πάκο και που, πιστός στις συνήθειες της φυλής του, δεν ένοούσε να στερηθεί τις προποταρικές του επιτηδεύτητες.

Μιά μέρα, μόλις είχε άνοιξει μιά μπουτίλια και άρχισε να ρουφά μακαρίως το ρούμι, ενώ πιά πέρα κάτι συγύριζε ο Πικουίλλο, άνοιξε ξαφνικά η πόρτα και παρουσιάστηκε ο πλοίαρχος.

ΑΙΜΑ

ΕΝΑ
ΙΠΠΟΤΙΚΟ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΗΡΟΙΣΜΩΝ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ

— Τί κάνεις ατόυ. Πάκο;
— Πίνω στην υγεία σου, καπετάνιε!
— Μά ξέρεις πως το ρούμι είναι δικό μου!

— Όλα είναι κοινά εδώ, σύμφωνα με τους νόμους μας.
— Ο νόμος όμως λέει πως πρέπει να με ύπακούεις.

— Κι' αν καμιά φορά τύχη να σε παρακούσω; απήντησε χαμογελώντας ο νεαρός Τσιγγάνος.

— Δεν θα με παρακούσης και δεύτερη, είπε άτάραχος ο Μπατίστα και τραβώντας το πιστόλι απ' τη ζώνη του, έπυροβόλησε. Ο Πάκο έπεσε νεκρός κι' ο Πικουίλλο άφησε μιά κραυγή φρίκης.

— Τί τρέχει; ρώτησε άυστηρά ο πλοίαρχος γυρίζοντας προς το μέρος του παιδιού. Δεν μ' άρέσουν τα ξεφωνίσματα, επρόσθεσε κι' έφυγε χωρίς να πη άλλη λέξι.

Από τότε ο Πικουίλλο είχε τόσο φοβηθεί τον τρομερό κύριό του, που ούτε τόλμησε πιά ν' άπομακρυνθώ από το ξενοδοχείο.

Δεν ήταν όμως ο πλοίαρχος ο μόνος τύραννος του άτυχου παιδιού.

Μιά μέρα, ο ύπαρχηγός της ληστοσυμμορίας Καράλο, που όχι λίγες φορές ως τότε είχε μαστιγώσει τον Πικουίλλο, τον διέταξε να του φέρη το πλήλιο τσιμπούκι του. Ο μικρός έτρεξε να έκτελέση την διαταγή.

— Εύχαριστώ, είπε ο Καράλο και για άμοιβή τουδωσε έναν δυνατό μπάτσο.

Ο Πικουίλλο, για πρώτη φορά από τότε που ώδηγήθηκε εκεί μέσα, έγινε έξω φρενών απ' το θυμό του για το έντελώς άδικο αυτό ράπισμα, έρριξε κατά γης το τσιμπούκι, το ποδόπατησε και το κομματίασε.

— Μπράβο! του φώναξε ο πλοίαρχος.

— Ναί, μπράβο, επανέλαβε κι' ο Καράλο, που τινάχθηκε με μιάς θραύσης. Μά τη φορά αυτή θα τον αφήσω στον τόπο!

Προχώρησε προς τον τοίχο και ξεκρέμασε έναν μενάλο βούρδουλα με τον όποιον συνήδιζε να μαστιγώνει το αλχημάλωτο παιδί. Ταχύς όμως σαν αϊλουρος, ο Πικουίλλο ώρμησε στο τραπέζι κι' άρπαξε ένα μαχαίρι.

— Μην προχωρής, φώναξε στον Καράλο με φωνή που δεν είχε τίποτε πιά το παιδικό. Πόσες φορές είπες μπροστά σ' όλους μας ότι ένας μπάτσος πληρώνεται με αίμα; Μην προχωρής, λοιπόν, αν δε θέλεις να πιάω το δικό σου...

— Μπράβο! ξαναφώναξε ο πλοίαρχος, που τάρσαν οι παλληκαρισμοί.

Ο ύπαρχηγός, μιμούμενος τους ταυρομάχους και θέλοντας δηθεν ν' άστείευθώ, άρχισε να άνεμίζει ένα κόκκινο μαντήλι που κρατούσε στο άριστερό του χέρι, ενώ με το δεξιό περιέστρεφε τον βούρδουλα επάνω απ' το κεφάλι του.

Ενθουσιασμένοι οι σύντροφοι εύφημύσαν με παρατεταμένα καγ-

χασματα τη νέα αυτή άστειότητα του ύπαρχηγού, που, τρικλίζοντας από το μεθύσι, πλησίασε κάπως τον Πικουίλλο και του κατέφερε μιά βουρδουλιά στο πρόσωπο. Μανιασμένος όμως κι' ο Πικουίλλο και με μάτια που πετούσαν φλόγες από θυμό, χύμηξε άπάνω του και τουμπήξε το μαχαίρι κατάστηθα. Ο ύπαρχηγός έπεσε αιμόφυρτος, ενώ οι σύντροφοί του, με γυμνά τα μαχαίρια, ρίχτηκαν άπάνω στο παιδί έτοιμοι να το κομματιάσουν.

— Σταθήτε! φώναξε ο πλοίαρχος, σταθήτε! Μά τους άγιους όλους της Ίσπανίας, ή μονομαχία διεξήχθη νόμιμα κι' ή μαχαίρια δόθηκε καλά.

— Και πολύ καλά μάλιστα, άποκρίθηκε ο Καράλο, λυσώντας απ' τους πόνους της πληγής του.

— Μπράβο, Πικουίλλο, συνέχισε ο πλοίαρχος, χωρίς να φροντίση καθόλου για τον πληγωμένο ύπαρχηγό του.

— Κι' εσείς, κύριοι, επρόσθεσε γυρίζοντας στους συμμορίτες του, μά τον Άγιο Ίωάννη τον Βαπτιστή, τον προστάτη μου, φυλαχθήτε καλά να μην πειράξετε τον νέο μας σύντροφο, που πέρασε κιόλας από την πρώτη δοκιμασία. Μιά και ο νέος τίγρης έδοκίμασε το αίμα, μείνεται ήσυχος, είναι δικός μας πιά. Έλα δώ, Πικουίλλο, κι' εσείς, σηκώστε τον Καράλο και πηγαίνετε να του θεραπεύσετε την πληγή του.

— Άς είναι, μουρμούρισε ο πληγωμένος. Νά έσθε όμως μάρτυρες, πως πολύ γρήγορα θα τον κάμω κι' εγώ να δοκιμάση την λεπίδα του μαχαίριού μου.

— Αυτό είναι δική σας δουλειά, απήντησε ψυχρά ο πλοίαρχος. Κάνετε καλά μεταξύ σας.

Από εκείνη την ημέρα ο Ζουάν Μπατίστα φερόταν προς τον νέο μαθητή του όχι βέβαια λιγώτερο σκληρά και βάνυσσα, γιατί αυτό ήταν άδύνατο σε χαρακτηρισμούς σαν του πλοίαρχου, αλλά με περισσότερη κάπως οικειότητα. Οι σύντροφοι, βλέποντας την οικειότητα αυτή του άρχηγού τους, μιλούσαν πιά κάπως πιο έλευθερα μπροστά του. Ωστόσο ο Πικουίλλο ένιωθε ότι δεν είχε ακόμα μνησθή ολόκληρωτικά στα μυστήρια του περιβάλλοντός του. Όταν κάποτε τύχαινε νάρθουν έξω διαβάτες, τα βράδυα, στο ξενοδοχείο, δεν έστελναν να έτοιμάση την ώρατα κρεβατοκάμαρα που ήταν το καλύτερο διαμέρισμα του ξενοδοχείου και που του κεντούσε πάντα την περιέργεια και άείχανε την άνηυσία του. Ένα βράδυ του φάνηκε πως είδε ίσως αίματος άπάνω σε κάτι έπιπλα, αλλά τίπιτε το σοβαρό δεν μπορούσε να ά-

ποπτευθώ. Και τοότο γιατί ή κρεβατοκάμαρα, έκτος του ότι είχε δύο παράθυρα που έβλεπαν στο δάσος και ένα στην αυλή, ήταν απ' όλες τις πλευρές ασφαλισμένη. Η πόρτα της έκλεινε από μέσα με μεγάλους σιδερένιους σύρτες, που ο κρότος τους άκούγονταν κι' απέξω. Και όμως εις μάτην ο Πικουίλλο σηκωνόταν σχεδόν πρίν απ' τα ξημερώματα και παραφύλαγε απ' το παράθυρο του δωματίου του που βρισκόταν στη σοφίτα. Ποτέ δεν κατώρθωσε να ιδή τους ξένους, που ήρθαν την προηγούμενη βραδυά να κοιμηθούν εκεί, να φεύγουν από το ξενοδοχείο το πρωί. Ακόμα ο Πικουίλλο είχε προσέξει και κάτι άλλο. Ο πλοίαρχος έτρωγε πάντα μαζί με τους ξένους του και όταν εκείνοι, ύστερα από το φαί, επήγαιναν στην ώρατα κρεβατοκάμαρα να κοιμηθούν, εκείνος έμενε ακόμα στο τραπέζι, εξακολουθώντας να πίνη. Υστερα, άφηνε να περάσουν μιά-δύο άδρες, αντί να πάη κι' αυτός με τη σειρά του να κοιμηθώ, άνοιγε την πόρτα της άποθήκης των κρασιών αφήνοντας τα κλειδιά άπάνω, κατέβαινε στο υπόγειο κι' επέστρεφε ύστερα από ώρα χωρίς να φέρνη ούτε κρασί

Δεύτερη φορά δε θα με παρακούσης! είπε άτάραχος ο Μπατίστα κι' επυροβόλησε.

ούτε τίποτε άλλο. "Όλα αυτά άνη-
συχούσαν τον Πικουίλλο, που ποτέ
του δεν έτόλμησε να παρακολουθήσει
τον πλοίαρχο από κοντά για να ιδή
τί έκανε κάτω στο ύπαιθριο, και οι
υπόψεις του για το γύρω του περι-
βάλλον ολοένα ένισχύονταν.

Τίποτε όμως το θετικό δεν μπορού-
σε πάλι να φαντασθή για το μυστή-
ριο του ξενοδοχείου και το μόνο βέ-
βαιο γι' αυτόν ήταν, ότι ποτέ του
δεν είδε ξένο, που κοιμήθηκε μια
νύχτα στην ώραία κρεββατοκάμαρα,
να ξαναβγαίνει απ' αυτήν.

Έν τώ μεταξύ ο Καράλο παρέμενε
ακόμα στο δωμάτιό του θεραπεύον-
τας την πληγή του και καθώς τώρα
βρισκόταν πιά σε ανάρρωση, έζητησε
ένα βράδυ τρεις μπουτίλιες κρασί με
την υπόσχεσι να πίνει από μια κάθε
μέρα. Οι μπουτίλιες από δόθηκαν και
καθώς είχε τόσες ημέρες να πιη κρα-
σί, τις ρούφηξε και τις τρεις, για να
μείνη σε λίγο αναίσθητος από το με-
θύσι. Την ίδια ώρα, στο κάτω δια-
μέριον... που χορηγούντο όπως έ-
στιαι τόιοι, οι σύντομοι του έπιναν
κι' αυτόι και, όπως πάντα, βλαστη-
μούσαν ή άλλοηλοβρίζονταν με τις πιο
χυδαίες φράσεις, όποτε ένας κρότος
ακούστηκε στην εξώπορτα.

— Ταξιδιώτες νάνε; Δεν άκουσα ο-
μως κρότο άμαξιο, είπε ο πλοίαρχος.
— Όσοσο άς δούμε τί συμβαίνει πριν
ανοίξωμε. Καρνέζο, πήγαινε να δής!

Ο Καρνέζο βγήκε έξω και σε λίγο
ξαναανύρισε μ' έναν σαρανταπεντάρη
περίπου με γέλαστο πρόσωπο, που
κρατούσε στο ένα χέρι ένα διακόκι
και με το άλλο έσερνε ένα μελαχροί-
νο, ζωηρό και νόστιμο κορίτσι ως
δεκατεσσάρων χρονών, που κοκκί-
νε και χαμήλωνε τα μάτια μόλις άν-
τίκρουσε την πολυάριθμη εκείνη συν-
τροφία.

— Είμαι, κύριοί μου, ένας φτωχός
ταξιδιώτης, που ή παληάμαξά μου
τασκίστηκε στον μεγάλο δρόμο και
οσς παρακαλώ να με φιλοξενησετε
γι' άπόψε με την άνεψιά μου Ζουα-
νίτα.

Στό άκουσμα του όνόματος αυτού
ο Πικουίλλο πρώτος καλύπτει το
κορίτσι και παρ' όλην να πέση επ'
τη συγκίνησή του, άν δεν προλάβαινε
να σπρινχθή στην καρέκλα του πλοι-
άρχου...

Ζουανίτα!...
Η Ζουανίτα και ο κύριος που τη
συνόδευε του ήσαν γνωστοί απ' τον
καιρό που αυτός, μαζί με έναν άδελ-
φικό του φίλο, τό όρσανό, έπίσης
τοιγγανόπουλο Πετρόλβι, άλλητευσαν
ατούς δρόμους της Παμπελόν πριν ά-
κόμη ο πλοίαρχος τον αϊχμαλωτίσει...

Τότε τα δυό παιδιά ζούσαν ελεύθερα
σαν τα πουλιά του ούσανο κι' εύτυ-
χισμένα, μ' όλο που δεν ήξεραν πώς
θα χόρταιναν την πείνα τους κάθε
μέρα που άνέτελλε και που θα έά-
πλωναν τη νύχτα. Όταν όμως δεν
κατόρθωναν να βρούν ούτε ένα ξε-
ροκόμματο για να γεφαλίσουν την
πείνα τους, τότε ο Πικουίλλο έτοχε
στο ξενοδοχείο του «Χρυσού Ηλίου»,
όπου ύπηρετούσε ως βοηθός μαγει-
ρισσας ή γλυκειά Ζουανίτα, ή οποία
πάντα έβρισκε τον τρόπο να του δώ-
ση κρυφά ένα κομμάτι κρέας ή ό,τι
δήποτε άλλο άποφάνι, που ο Πικου-
ίλλο έτρεπε να μοιράση με τον φίλο
του Πετρόλβι.

Αυτός είνε ο λόγος για τον όποιον
με κόπο κατόρθωσε ο Πικουίλλο να
κρατηθή και να μόν τρέξη κοντά της
στο άκουσμα του όνόματός της, και
για τον όποιον ο μικρός αϊχμαλώτος
του Μπατίστα αισθανόταν μιάν άπε-
ρίοριστη εύγνωμοσύνη κι' άγάπη
προς τη μικρή κι' άμορφη Ζουανίτα.
Για χατήρι της ήταν έτοιμος να θυ-
οισαή και τη ζωή του άκούα.

Για μιά στιγμή του ήλθε ή έπιθυ-
μία να τρέξη κοντά της και να της
φιλήση τα χέρια. Η ιδέα όμως του
κινδύνου που διέτρεχε τώρα έκείνη
από τούς ληστές και ή έλπις ότι μο-
νάχα αϊτός θα μπορούσε να τη σω-
σί, τον συνεκράτησαν στη θέσι του.
Εκείνη δεν τον άνεγνώρισε κι' ο Πι-
κουίλλο, γεμάτος συγκίνησι και τα-
ραχή, μόλις συγκρατήσαν όρθιος κι'
άκίνητος πίσω από την καρέκλα του
πλοίαρχου. Από τότε που ή μοίρα τό
είχε ρίξει μέσα σ' αυτή τη ληστοφω-
λιά, πρώτη φορά έβλεπε, το δύστυχο
παιδί, ένα άγαπητό και προσφιλές
πρόσωπο.

— Καθήστε, κύριε, κι' έσεις, δεσπο-
νίς, είπε ο πλοίαρχος με γλυκειά
φωνή στούς νεοφερμένους. Καθήστε
κοντά στούς εύγενείς ατούς άρχον-
τας που, καθώς κι' έσεις, μου έκαμαν
την τιμή και ήλθαν να δείπνησουν
και να κοιμηθούν στο ξενοδοχείο
μου! Παιδιά! φέρτε πιάτα, μαχαιρο-
πήρουνα, ποτήρια! Με συγχωρείτε
μόνον, άν δεν είνε άδιάκριτη ή ερώ-
τησίς μου — έξακολουθήσε άποτεινό-
μενος στον ξένο — ποιόν έχω την τι-
μή να φιλοξενώ;

— Είμαι κουρεύς, κύριε ξενοδόχε
και, τολμώ να πώ, άπολαμβάνω κά-
ποιας ιδιαιτέρας ύπολήψεως μεταξυ
τών συναδέλφων της Παμπελόν. Λέ-
γομαι "Αμπεν—"Αμπου ή Γογγαρέλο
και ίσως νάχετε άκούσει να μιλούν
για μένα άν ήρθατε καμμιά φορά
στην Παμπελόν. Δυστυχώς, ή "Ιεοά
Έξέτασις, έπειδή είμαι Μαυριτανός,
με κατηγορεί επί συνωμοσία αϊρέσε-
ως και μάλιστα μαγείας... Μά την
άλήθεια δεν μπορούσα πιά να ύπο-
φέρω και πήρα την άπόφασι να φύ-
γω στη Μαδρίτη, όπου έχω έναν συγ-
γενή, μυροπωλή της Αύλης. Πήρα,
λοιπόν, την άνεψιά μου Ζουανίτα απ'
τό ξενοδοχείο του "Χρυσού Ηλίου",
όπου εργαζόταν, πούλησα τό κουσείο
μου και με τό διακόσια χρυσά δου-
κάτα που εισέπραξα και έχω στο δι-
σάκκι μου, ξεκίνησα για τη Μαδρίτη.
δρίτη.

Τρομαγμένος ο Πικουίλλο για την
άφέλεια αυτή του Γογγαρέλο, πήγε
πίσω από την καρέκλα του και τον
έσπρωξε δυνατά, για να του δώση
να καταλάβη πώς έπρεπε να συμπε-
ριβηθή.

— Πρόσεχε, κύριε ύπνρέτα, είπε ο
Γογγαρέλο, διακόπτοντας τη φλυα-
ρία του, μη χτυπάς την πλάτη μου με
τό σκαμνί σου.

— Στην ύγεια σου, λοιπόν, κύριε
Γογγαρέλο, στην ύγεια σου, δεσπο-
νίς, είπε ο πλοίαρχος προσφέροντας
στον κουρεά και στην άνεψιά του πο-
τήρια με κρασί.

— Η άνεψιά μου δεν πίνει κρασί,
κύριε ξενοδόχε, έχω όμως πίνω για
δυό.

Ο πλοίαρχος φάνηκε σά να δυσα-
ρεστήθηκε κάπως.

— Ωραίο κρασί, πραγματικό νέ-
κταρ, είπε ο Γογγαρέλο μόλις ρού-
φηξε μερικες γουλιές. Και τί κρασί
είνε αυτό, κύριε ξενοδόχε;

— Γαλλικό, άπήντησε ο πλοίαρχος.
Βλέπω όμως ότι δεν τό μάντεψες...
"Αδίκαι λοιπόν σε κατηγορήσαν για
μάντι και μάγο στην Παμπελόν.

— Και όμως, είπε χαμογελώντας
πανηρά ο Γογγαρέλο. "Εγίνα χωρίς
να τό θέλω, ή άδελφή μου μου δι-

δοξα περίφημα την χειρομαντία.
Ποτέ μου σχεδόν δεν λαθεύω...
— Μά τον "Άγιον "Ιάκωβο, φώναξε
ο πλοίαρχος, θάθελα να δοκιμάσω
την τέχνη σου. Πές μου την τύχη μου!
— Ευχαρίστως, κύριε ξενοδόχε, δεί-
ξε μου τό χέρι σου.

— Ορίστε.

Ο Γογγαρέλο, άφου κύτταξε για
λίγο με προσοχή μέσα στη φούχτα
του Ζουάν Μπατίστα, άφησε τό χέρι
του να πέση διστάζοντας να μιλήση
άμέσως.

— Η τό γαλλικό σου κρασί, κύριε
ξενοδόχε, μου θάμπωσε τα μάτια, ή
δύ λογαριάσω καλά άπόψε, είπε ύ-
στερ' από λίγο. Αυτό που διαβάζω
στο χέρι σου είνε πολύ παράξενο και
άπίθανο και δεν σου τό λέω...

— Όχι δά, πές τό έλεύθερα.

— Δεν θα τρομάξεις;

— Τίποτα δεν με τρομάζει έμένα...

— Καλά, λοιπόν, άφου τό θέλεις, θά
στο πώ... μά βρίσκομαι κι' ο ίδιος
σε άπορία... Βλέπω μιά γραμμή που
λέει πως θα σε κάψουν ζωντανό και
μιά άλλη πιο πέρα που βεβαιώνει
πως θα σε κρεμάσουν... "Η μά έρχε-
ται σε αντίφασι με την άλλη κι' αύ-
τό μαρτυρεί, κύριε ξενοδόχε, πως
σήμερα λάθεψα για πρώτη φορά.

Κι' ο Γογγαρέλο άρχισε να γελά
δυνατά. Γελούσε όμως μονάχος του,
γιατί οι άλλοι σύντροφοι άλλοηλο-
κυτταζόντουσαν σιωπηλοί κι' έκστα-
τικοί, συλλογιζόμενοι πως αυτά που
έμάντευσε ο κουρεύς ήσαν πολύ πι-
θανά. Μόνο ο πλοίαρχος φαινόταν ά-
τάραχος και, δίνοντας τώρα κι' άλλο
ποτήρι γεμάτο σιδόν ξένο του, τον έ-
ρώτησε γελώντας ειρωνικά:

— Κι' έσύ, κύριε κουρέα, που είσαι
τόσο σοφός και δυνατός στην μαντι-
κή τέχνη, μπορείς να μου πής ποιά
θάνε ή δική σου τύχη;

— Δεν σκοτίζομαι ποτέ για τό μέλ-
λον, άπήντησε ο Γογγαρέλο. "Αν θέ-
λης όμως μπορώ να σου πώ τί θα
μου συμβή σήμερα κι' αύριο.

Ο Πικουίλλο άνατρίχιασε. Ο πλοι-
άρχος έγινε κατάχλωμος.

— Και που βλέπεις τί πρόκειται να
σου συμβή; ρώτησε ο Ζουάν Μπατί-
στα.

— Στη φυσιογνωμία σου! Βλέπω
δηλαδή, ότι θα μάς κάνης ν' άκρι-
βοπληρώσωμε τό δέπνο μας, κύριε
ξενοδόχε... Κι' είνε βέβαια πολύ φυ-
σικό, γιατί αυτή είνε ή συνήθεια ό-
λων αυτών που κάνουν τη δουλειά
σου. Δεν θα δυσχερεστήθης, λοιπόν,
άν ζητήσω να ύπερασπισθώ τον έ-
αυτό μου και την άνεψιά μου, γιατί
σε προειδοποιώ από τώρα, ότι έχω
δεν είμαι «πέσε πίττα να σε φάω».

Φωνάζω όταν με γδέρνουν...

Κι' ο κουρεύς της Παμπελόν άρχι-
σε να γελά δυνατά, ενώ ο πλοίαρχος,
ταραγμένος απ' τα λόγια αυτά που
είπε ο ξένος του σε τόνο μισσοσβαρό
και μισοαστείο, στράφηκε στον Πι-
κουίλλο:

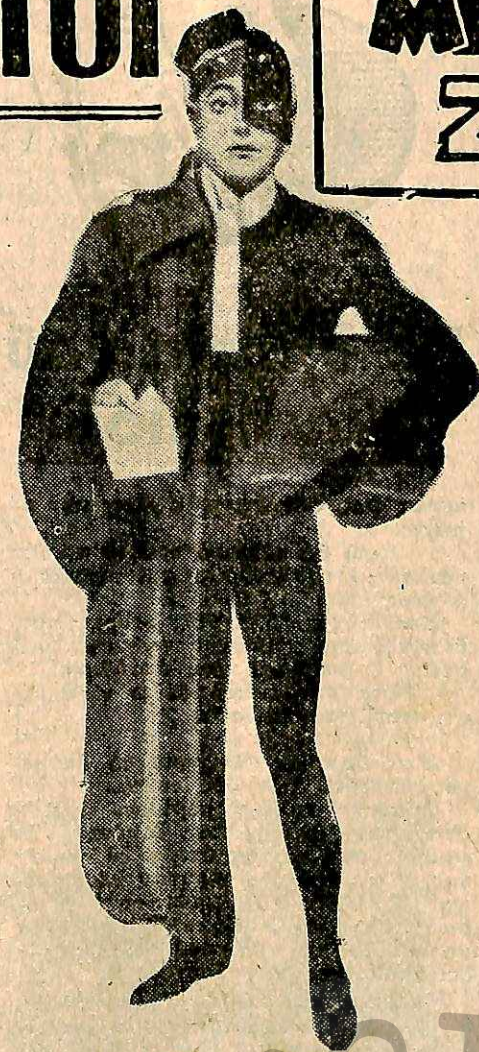
— Εμπρός, μικρέ, όπως βλέπεις τε-
λειώσαμε. Πήγαινε να έτοιμάσης τό
δωμάτιο των ξένων κι' έλα πάλι να
τούς δδηγήσης!

Ο Πικουίλλο πήρε τό κλεφτοφάνα-
ρο και βγήκε από την τραπεζαρία.
Μόλις όμως έκανε μερικά βήματα,
σταμάτησε, δαγκώνοντας τα χείλη
του από την άπελπισία. Και τώρα;
Τί έπρεπε να κάνει; Πώς να τους σώ-
ση; Αυτός, που και τη ζωή του ήταν
έτοιμος να θυσιάση για τη Ζουανίτα,
δεν θα την βοηθούσε τώρα; "Αλλά
πώς;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

Ανθρωποι

ΜΕ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

είλικρίνεια ότι κάθε νύχτα νόμιζε
ότι έδλεπε ένα έφιαλτικό όνειρο
και... τίποτε άλλο!

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ»

Ένα θράδυ ο νυκτοφύλακας της
"Ελλάνο - Ρουμανικής Τραπεζής
καθώς είχε καθήσει σε μιά πολυθρό-
να της κεντρικής αίθουσής για να
ζεκουρασθή από την θάρδια του,
νόμιζε ότι τον πήρε ο ύπνος κι' ότι
είδε ένα παράξενο όνειρο.

Είδε ότι άνοιγε ένα από τα πανύ-
ψηλα κι' ελεόφρακτα παράθυρα
της Τραπεζής κι' ότι από κεί πέρα
άρχισε να κατεβαίνει έντελως άθό-
ρυχα ένας μαύρος άνθρωπος. Ο
άνθρωπος αυτός ήταν ή προσωπο-
ποίηση του διαδόλου, φορούσε ένα
κατάμαυρο κι' έφαρμοστό ντόμινο
και συμπλήρωνε την μεταμφιεσί
του με μιά μαύρη μέρτα που τον
έκανε να μοιάζη σαν τεράστιο νυ-
κτερίδα. Ο νυκτοφύλακας τον άντε-
λήφθη να γλυστράη με καταπλη-
κτική εύκνησία από τούς σωλήνες
του καλοριφέρ και να κατεβαίη
στην αίθουσα. "Επειτα, με χίλιες
προφυλάξεις, άρχισε να προχωρή
προς τον διάδρομο που ώδηγούσε
στα θησαυροφυλάκια της Τραπε-
ζης. Ο νυκτοφύλακας νομίζοντας
ότι βλέπει ένα φάντασμα και πνιγ-
μένος κυριολεκτικώς από τον τρόμο
του, μη ξέροντας πώς να γλυτώση
από τα νύχια αυτού του διαδόλου,
ο όποιος μόλις τον άντελαμβάνετο

θα τον κομμάτιαζε, ρίχθηκε σαν
τρελλός στα κουδούνια του κινδύ-
νου κι' έθεσε σε κίνησι όλο τό ή-
λεκτρικό σύστημα ασφαλείας της
Τραπεζής. "Αμέσως όλοι οι διάδρο-
μοι εκλείσαν με στεγανές πόρτες,
τα δωμάτια των θησαυροφυλακίων
άρχισαν να κατακλύζονται από νε-
ρά, όλη ή Τράπεζα φωτίσθηκε έκ-
τυφλωτικά, όλες οι σειρήνες του
κινδύνου άρχισαν να ήχουν δαιμο-
νισμένα και τα γραφεία της Γενι-
κής "Ασφαλείας άναστατώθηκαν ά-
πό τό μεταδοθέν σήμα του κινδύ-
νου. Συγχρόνως όλοι οι νυκτοφύ-
λακες της Τραπεζής με τα πιστόλια
στο χέρι είχαν τρέξει στο σημείο
από τό όποιο είχε δοθή τό σήμα.

Κι' από εκείνη τη στιγμή άρχισε
ένα κινηματογραφικό κυνηγητό με
τον μαύρο διάβολο. Ο σατανάς αυ-
τός όμως είχε έκπληκτική δύναμι
και εύκνησία. Κυλιόταν με τούς
νυκτοφύλακες, τούς άφηνε άναίσθη-
τους με μιά γροθιά και σκαρφαλώ-
νε στους σωλήνες του καλοριφέρ ή
πηδούσε στούς πολυελαίους με εύ-
κνησία πιθήκου.

Τό κυνηγητό του συνεχίσθηκε έ-
πίσης και με τούς αστυνομικούς που
είχαν καταφθάσει. Μά τό περιεργό
είνε ότι δεν τον έπιναν οι σφαί-
ρες! Πάνω από χίλιες πιστολιές
είχαν ριφθή έναντιον του χωρίς
καμμιά να τον τραυματίση. Τέλος,
ο «μαύρος διάβολος», κουρασμένος,
γλύστρησε κι' έπεσε πάνω στα κε-
φάλαια των άστυνομικών.

Όταν μετεφέρθη στην άστυνο-
μία, εξακριβώθηκε ότι αυτός ο λω-
ποδύτης της Τραπεζής ήταν ένας ά-
νώτερος δικαστικός όνομαζόμενος
Λουκάς Γεωργιάδης. Οι άστυνομι-
κοί, κατάπληκτοι, είδοποιήσαν τούς
συναδέλφους του, ένας δε από αυ-
τούς ο κ. "Αντωνέσκο, στενός φίλος
του «μαύρου διαδόλου» μή μπορών-
τας να πιστέψη σ' αυτή την μετα-
μό, φώσι του φίλου του, προσπαθή-
σε να μαντέψη την αίτία αυτής της
ζωής του.

— Δεν μετανόω για ό,τι έγινε, δή-
λωσε ο Γεωργιάδης. Είχα θρη τον
τρόπο για να προμηθεύωμαι τα λε-
φτά που μου χρειαζόντουσαν για
να ίκανοποιώ τις έπιθυμίες μου. Μ'
άρεσαν πάντα οι γυναικές, τα χρυ-
σιά κι' ή πολυτελής ζωή. Μ' έρε-
σαν ακόμη τα περιπετειώδη άτυ-
χημα έργα. Τά είχα μελετήσει δ' α-
λά μ' έξαιρετική ποσογή κι' άρχι-
σα να σκέπτομαι ότι θα μπορούσα
να μιμηθώ έναν ήρώα τους. Τόν
"Αρσέν Λουπέν. Γυμνάσθηκα, έζα-
σκήθηκα σε άκροβατικά γυμνά-
σματα κι' όπως βλέπεται έγίνα τε-
λειος άνθρωπος - νυκτερίδα... "Ε-
πι δέκα χρόνια εξακολουθήσα αυτή
την έκπληκτική ζωή. "Απέκτησα
αφθονα χρήματα κι' έζησα όπως έπι-
θυμούσα. Δεν μετανόω καθόλου για
τίς πράξεις μου.

ANTONIO BOLPE

ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΥ ΠΑΛΗΥ

ΚΑΙΡΥ

Τὸ δράμα τοῦ μαντηλιοῦ

Τριαντάφυλλα εὐωδιάζουν, χαμογελά τοῦ Μᾶη, στὸ μπαλκόνι τοῦ Σαράντη Πέτρου, τὸ Μενίδι. Καὶ πλάι τους ἀνθοῦν τὰ χειλάνια τῆς κόρης του, τῆς Ἑλένης. Στέκεται ἡ κοπέλλα στὸ μπαλκόνι καὶ πλέκει τὰ χρυσὰ ὄνειρα τῶν 16 τῆς χρόνων μὲ τις ἀκτίνες τοῦ δειλινοῦ...

Τὶ συμβαίνει, Ἑλένη; Γιατί στὰ μάγουλά σου ἐφούτωσαν δυὸ φλογερά ρόδα τῆς χαρᾶς;

—Νά, ἐκεῖ κάτω, στὴ γωνιά τοῦ δρόμου, ἐπρόβαλε ἡ λυγρὴ κορμοστασιά τοῦ Κώστα, τοῦ γιοιοῦ τοῦ Μπαρμπέρη. Τὸν βλέπει, ποὺ ἔρχεται καὶ ὅλη τῆς ἡμέρας λαμπερὸν φῶς σταγόνες, στὰ μάτια τῆς. Ἀργοπερνᾷ ὁ νέος κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Καὶ ἡ Ἑλένη τοῦ ρίχνει τὸν πόθο τῆς καρδιάς τῆς πνιγμένου σ' ἓνα κόκκινο τριαντάφυλλο, ποὺ τὸ κόβει ἀπὸ τὸ γλάστρα.

—Ἑλένη! τῆς σιγομιλά ὁ Κώστας. Ἐλα στὸ μέρος ποὺ συναντιόμαστε. Θὰ σὲ περιμένω.

—Θάρρω! Τοῦ ψιθυρίζει ἡ νέα καὶ τὸ πρόσωπό της φλογίζεται μὲ σα τὸ μαγιάτικο δειλινό...

★
«Ὁ!» αὐτὰ εἶνε πολὺ παλιά. Καὶ τὸ δειλινὸ, καὶ τὰ τριαντάφυλλα στὸ μπαλκόνι, τοῦ Σαράντη Πέτρου καὶ ἡ λαχτάρα τοῦ Κώστα καὶ τῆς Ἑλένης. Τῶν δύο νέων τὸ αἶσθημα ἀνθισε τὸ Μᾶη τοῦ 1908.

Ἀγαπήθηκαν. Ἐδωσαν τις καρδιές τους μὲ τὰ μάγια τῆς ἀγάπης. Ἐστόλισαν τὸ εἶδωλό τους μὲ τ' ἀγριολούλουδα τῶν χωραφιών. Εἶχε ἡ φύσις γύρω ἀπὸ τὸ Μενίδι κρυφές λόχμες νὰ κρύβῃ τοὺς ἀναστεναγμούς των. Τοὺς ἔστρωνε ἀνθινὰ χαλιά ὁ Μᾶης. Καὶ τὸ σούρουπο, γλυκὸς προστάτης τῶν ἐρωτευμένων, τραβοῦσε τις κουρτίνες τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴν εὐτυχία τους.

Ἀλλ' ἦσαν τόσο σπάνιες οἱ ἀγροτικές συναντήσεις τους! Οἱ γονεῖς, οἱ φθονεροὶ φρουροὶ τῆς νεότητος, ἀγρυπνοῦσαν. Δὲν ἀφῆναν τὴν Ἑλένη ν' ἀπομακρυνθῇ. Μὲ χίλια βάσανα κατάρθωνε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὰ πατρικὰ δεσμά γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κώστα. Καὶ νὰ τοῦ πῇ τὸν καὶ τὸν ἴδιον. Νὰ τοῦ πῇ μὲ τὰ χεῖλη, μὲ τὴ ματιά, μὲ τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς τῆς πόση λατρεία ἐνοιώθε γι' αὐτόν!

Τὰ καὶ μὲν τὰ παιδιὰ! Ἐκλεβαν τις στιγμὲς τῆς εὐτυχίας τους μὲ τὴν ἀγωνία! Καὶ δὲν ζοῦσαν, παρὰ μονάχα γιὰ κείνη τὴ λίγη ὥρα, ποὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ κόσμου ἐσμύναν τὰ χεῖλη σ' ἓνα φιλή, ποὺ τὸ ἀρωμάτιζε ἡ φύσις μὲ τις εὐωδιὲς τοῦ ἀγριόκρινου καὶ τοῦ θυμιαριοῦ.

—Ἑλένη, τῆς εἶπε μιά μέρα ὁ Κώστας, θὰ πάω στὸν πατέρα σου, νὰ τοῦ πῶ πῶς θέλω νὰ σὲ παντρευθῶ!

—Δὲν θὰ θελήσῃ, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ φωνὴ πνιγμένη στὴ θλίψη. Ὁ πα-

τέρας μου δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ σὲ πάρω.

—Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τοῦ τὸ πῶ, ἔα ναιεῖτε μὲ τὴν ἀνδρική του πεποίθησι ὁ νέος.

Καὶ πῆγε. Ἀλλ' οἱ μαῦρες προβλέψεις τῆς Ἑλένης θύγηκαν σωστές. Ὁ πατέρας τῆς ἀρνήθηκε.

—Οὔτε κουβέντα θέλω ν' ἀκούσω, εἶπε στὸν Κώστα.

★
Στὰ δάκρυα ἐπνίγηκε τὸ ἐπόμενο ραντεβὺ τῶν δύο νέων...

Βραδυὲς πολλὰς περίμενε ὁ Κώστας τὴν Ἑλένη. Δὲν ἔρχόταν. Ἀγρυπνοῦσαν αὐστηρότερα οἱ γονεῖς τῆς. Καὶ δὲν τὴν ἀφῆναν νὰ ξεφύγῃ. Ἀλλὰ φυλακίζεται ποτὲ ὁ ἔρωτας; Κί' ἂν φυλακισθῇ σπάει τὰ κάγκελλα τῆς ἐπιτηρώσεως, διασχίζει θάλασσες καὶ θουνά...

Μπόρεσε καὶ τώσκασε ἓνα θράδυ ἡ Ἑλένη. Καὶ ἔτρεξε στὸ ραντεβό. Τὴ συνάντησις ἦταν ἐκείνη! Χάρὰ καὶ λύπη μαζί, ἐλπίδα καὶ ἀπογοήτευσις, εὐτυχία καὶ πόνος ἐνωσαν τοὺς δύο νέους σ' ἓνα δακρυβρεκτὸ ἀγκάλιασμα. Θεέ μου, γιατί δὲν λυπάσαι τοὺς ἐρωτευμένους;...

—Τὸ ξέρω, εἶπε μετὰ κάμποις ὥρα ἡ Ἑλένη πνιγμένη στοὺς λυγμούς, δὲν θέλουν νὰ παντρευτοῦμε.

—Ναί, ἀπάντησε μὲ σθημένη φωνὴ ὁ Κώστας.

Καὶ τὸ σιγὴν κλάμα τους ἐπότηζε μὲ θλίψη τὸ βραδυνὸ μούχρωμα. Ἀλλ' ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει μονάχα δάκρυα. Παίρνει καὶ τολμηρὲς ἀποφάσεις.

—Ἀκουσε, Ἑλένη, εἶπε σὲ μιά στιγμὴ ὁ Κώστας. Θὰ σοῦ κλέψω τὸ μαντήλι.

Στὸ Μενίδι ἦταν τότε ἓνα ἔθιμο: Ὅταν ἓνας νέος ἐκλεβε τὸ μαντήλι ποὺ φοροῦσε στὸ κεφάλι τῆς μιάς νέας, ἔπρεπε νὰ τὴν παντρευθῇ. Μονάχα ὁ γάμος ἐδικαίωνε ἓνα τέτοιο πράξικόπημα.

Σ' αὐτὸ κατέληξαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι. Καὶ ὁ Κώστας ἐπῆρε τὸ μαντήλι τῆς Ἑλένης, τὸ ἐκρύψε στὸ στήθος του, καὶ ἔφυγε στοὺς ἀγρούς.

Ἡ Ἑλένη γύρισε στὸ σπίτι, μὲ ἀκάλυπτα, κυματιστὰ στοὺς ὤμους τῆς τὰ πλούσια μαλλιά τῆς.

—Τί τώκαμες τὸ μαντήλι σου; Τὴ ρώτησαν οἱ δικοί της.

—Μοῦ τὸ ἔκλεψε ὁ Κώστας τοῦ Μπαρμπέρη, τοὺς ἀπάντησε.

Σκυλὶ ἐγίνε ὁ πατέρας! Μάνιασε ἡ μάνα. Ἀστους νὰ φουρκίζονται τοὺς γέροντες... Τῆς Ἑλένης οἱ ἐλπίδες ἔτρεχαν ἔξω, στοὺς ἀγρούς ὅπου ἐγύριζε ὁ ἀγαπημένος τῆς ἔχοντας τὸ μαντήλι τῆς κρυμμένο στὸ στήθος του, ἐπάνω στὴν καρδιά του.

★
Ὁ Κώστας περίμενε, νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἀπὸ τὸ χωριό, νὰ γυρίσῃ νὰ παντρευθῇ τὴν ἀγαπημένη του. Ἀλλὰ συνάμα φοβόταν, μήπως θοῦν νὰ τὸν κυνηγήσουν, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν πίσω τὸ μαντήλι. Καὶ νά! Ἐνα ἀπόσπασμα χωροφυλάκων εἶδε ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται κατ' ἐπάνω του. Σίγουρα, γιὰ τὸ μαντήλι ἔρχονται, ἔσκεφθηκε. Καὶ τώσκαε στὰ πόδια.

Οἱ χωροφυλάκες ὅμως εἶχαν βγῆ νὰ καταδιώξουν ληστές. Πολλὰς συμμορίες ἐγύριζαν τότε στὴν Ἀττική. Μόλις εἶδαν τὸν Κώστα, τὸν φώναξαν νὰ σταθῇ. Ἀλλ' αὐτὸς ἔρχισε νὰ τρέχῃ περισσότερο. Τὸν πῆραν λοιπὸν γιὰ ληστή, ἐσήκωσαν τοὺς γκράδες καὶ τὸν ἐπυροβόλησαν. Μία σφαῖρα τὸν ἔβηκε στὸ στήθος. Τρύπησε τὸ μαντήλι τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὴν καρδιά του. Ἐπεσε στὸ χῶμα αἰμόφυρτος. Μόλις πρόφτασε νὰ στείλῃ τὴ σκέψι τοῦ στὴν Ἑλένη καὶ νὰ χῶσῃ τὸ χέρι στὸ ματωμένο στήθος του, γιὰ ν' ἀγγίξῃ τὸ μαντήλι τῆς. Καὶ ἐψύχθη...

Τὸν ἔφεραν νεκρὸ στὸ χωριό. Φτωχὴ Ἑλένη, συγκράτησε ὅσο μπορεῖς τὴν καρδιά σου, μήπως σπάσῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς δυστυχίας! Ἐπρόφτασε καὶ στὸν πῆρε ὁ θάνατος. Θὰ σ' ἀφήσῃ ἄμα γιὰ ἡ πλημμύρα τῶν δακρύων σου νὰ τὸν ἴδῃς στὸ νεκρικό του κρεβάτι; Νά, ἴδῃς πῶς μαράθθηκαν τὰ ρόδα τῶν εἰκοσι χρόνων στὰ μάγουλά του; Πῶς χλώμιασαν τὰ ζωηρόχρωμα, σφριγηλά χεῖλη, ποὺ σὲ κερνοῦσαν τὴν ἀνείπωτη εὐδομονία;...

Ἀλλ' ὄχι! Δὲν ἦταν τὰ δάκρυα ποὺ τὴν ἐμπόδισαν νὰ τὸν ἀντικρύσῃ γιὰ τελευταία φορὰ. Ἦταν οἱ γονεῖς.

—Τί θέλεις ἐσὺ νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ σκοτωμένου; τῆς εἶπαν. Κάτσε ἐδῶ ποὺ κάθεσαι.

Καὶ τῆς ἀπαγόρευσαν νὰ βγῇ. Καὶ ἔμεινε κλεισμένη μὲ τὸν ἀθάσταχο πόνο τῆς γιὰ συντροφιά ἡ μικρὴ χωριατοπούλα...

★
Τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου τῆς δὲν ἦταν μακριὰ. Στὴν ἴδια γειτονιά καθόταν. Ἐφθάναν σ' αὐτὰ τῆς οἱ θρήνοι τῶν οἰκείων τοῦ σκοτωμένου.

Τὸν ἔκλαιγαν οἱ δικοί του τὸν Κώστα. Τὸν ἔκλαιγαν σκυμμένοι στὸ φέρετρό του. Ἀλλὰ τὸν ἔκλαιγε καὶ ἡ Ἑλένη ἀπὸ μακριὰ, κλεισμέ-

νη στὸ σπίτι της. Καὶ ἦταν πολὺ πιδ σπαρτακτικὸ τὸ κλάμα τῆς Ἑλένης.

Καὶ ἦρθε ἡ νύχτα θαρεῖα καὶ τύλιξε μὲ τὰ μαῦρα πέπλα τῆς τὴν ψυχὴ τῆς δυστυχισμένης κόρης. Τὰ μοιρολόγια καὶ οἱ κοπετοὶ ἔδγαιναν, κοπάδι, νυχτοπούλια ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μπαρμπέρη! Καὶ τῆς ἐσχίζαν μὲ φαρμακερὰ νύχια τὴν καρδιά.

Τὴ φοβερὴ νύχτα! Τὴν πέρασε ἡ Ἑλένη μὲ σιγὴν κλάμα καὶ πνιχτοὺς λυγμούς. Ἐκλάψε τὸν ἀτυχὸ ἔρωτά της, θρήνησε τὰ ὄνειρά της, ποὺ ἔπεσαν μὲ σπασμένα φτερά καὶ ἐκοίτονταν, τώρα, στὸ νεκροκρεβάτι μαζί μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

★
Ὅταν τελειώσεν ἡ νύχτα, ἐτελείωσαν καὶ τὰ δάκρυά της. Δὲν εἶχε ἄλλα. Ἐστράγγισαν τὰ μάτια τῆς καὶ μέσα στὶς ἄλλοτε γλυκύτατες κόρες τους ἐχύθηκε τὸ αἰμάτινο χρῶμα τῆς θλιθερῆς ἀγρύπνιας.

Ἡ αὐγὴ θαμνοχάραζε καὶ τῆς ἔκαμε ἓνα φωτεινὸ νόημα παρηγορίας ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἦταν σὰν νὰ τὴν ἐκαλοῦσε τὰ ὕψη φῶς τῆς αὐγῆς. Γιὰ ποῦ ἄρ' αὐτὴ; Δὲν θέλει ῥώτημα: Τὴν ἐκαλοῦσε γιὰ κεί, ὅπου αἰώνιο φῶς βασιλεύει, γιὰ κεί ὅπου τὰ τριαντάφυλλα δὲν μαραίνονται ποτέ, γιὰ κεί, ὅπου ἡ ἀθλιότης τοῦ κόσμου, δὲν φθάνει. Ἀνάμεσα ἀπὸ τις γιρλάντες τῶν ρόδων τῆς αἰώνιας αὐγῆς στέκεται καὶ τὴν καλεῖ, ὁ ἀγαπημένος τῆς. Στὸ πόσῳ πᾶ

του λάμπει τὸ μεδίσμα τῶν μακάρων.

—Ἐρχομαι, τοῦ ἀπαντᾷ ἡ ψυχὴ τῆς παρθένας.

Ἐφθασε γιὰ τὴν Ἑλένη ἡ στιγμὴ τῆς ἀπολυτρώσεως. Δὲν ἔχει πιά θρήνους καὶ κλάματα. Ἡ εὐδαιμονία ἄς πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά της. Τῆς ξανάρχεται ἡ εὐτυχία, ποὺ ἐδοκίμαζε, ὅταν ἐπήγαινε νὰ τὸν συναντήσῃ. Μήπως καὶ τώρα δὲν πηγαίνει, νὰ τὸν συναντήσῃ, γιὰ νὰ μὴ χωριστοῦνε πιά ποτέ;

★
Σηκώνεται μὲ προφύλαξι, νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ γονεῖς της. Πηγαίνει στὸ μαοῦλο. Βγάζει ἓνα ὄπλο τοῦ πατέρα της καὶ τὸ στηρίζει στὸ κεφάλι της. Βιάζεται, γιὰ νὰ μὴν τὴν περιμένῃ ὁ ἀγαπημένος τῆς στὸ ραντεβὺ τους, πέρα ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς ζωῆς...

★
Ἐπὶ ἀπὸ ἓνα λεπτὸ ἦταν νεκρή.

★
Ἐθρήνησε ὅλο τὸ Μενίδι, τὸ δραματικὸ τέλος τοῦ Κώστα καὶ τῆς Ἑλένης.

★
Ὅσο γι' αὐτοὺς, θὰ ἦσαν σίγουρα εὐτυχεῖς ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὰ φέρετρό τους ἐσμύξαν, τὸ ἀπόγευμα, στὴν ἐκκλησία. Τὸ ἓνα πλάι στὸ ἄλλο...

★
Ὁ θάνατος θέλησε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Μὰ δὲν τὸ κατάρθωσε ἡ ἀγάπη ἐνίκησε τὸν θάνατο. Ὑπερίσχυσε ἀπὸ ὅλες τις μοχθηρότητες τοῦ κοσμοῦ. Καὶ τοὺς ἔνωσε κάτω ἀπὸ τὸ

ἴδιο λευκὸ ἔνδυμα. Τὶ σημασία ἔχει, ἂν αὐτὸ τὸ ἔνδυμα δὲν ἦταν νυφικός πέπλος, ἀλλὰ σάβανο; Ἀνὰ γιὰ τοὺς ζωντανοὺς ἔχουν σημασία. Γιὰ ὅσους φεύγουν ἀπὸ τὴ ζωὴ δὲν ἔχουν...

★
Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς μεγάλου ἔρωτος, ποὺ γεννήθηκε στὸ μικρὸ περιβάλλον τοῦ Μενιδίου. Ἐνα τρυφερὸ εἶδωλο, ἀφοῦ ἔζησε γιὰ λίγο μαζί μὲ τὰ λουλούδια τῶν ἀγρῶν, ἐμαράθηκε σὰν ἐκεῖνα καὶ κατέληξε κάτω ἀπὸ τὴν θλιθερὴ σκιά τῶν κυπαρισσιῶν τοῦ νεκροταφείου.

★
Ἐκεῖ σιγὰ — σιγὰ οἱ δύο νέοι ξεχάστηκαν. Ποῖος θυμᾶται πιά τὸν Κώστα, τὸ λυγρὸ παλληκάρι, καὶ τὴν Ἑλένη, τὴν ὁλοδροσὴ κοπέλλα; Καὶ ὅμως τοὺς θυμᾶται, κάθε χρόνο, ὁ Μᾶης, ποὺ τοὺς ἔδωσε πρὸ τριᾶντα χρόνων τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία καὶ πηγαίνει καὶ σκορπᾷ ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν λίγα ἀγρολῶν λουζα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

(Εἰκονογράφησις διδοῦς Γεωργίας Σκορδῆλης).

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποῖος κάθεται μπροστὰ σ' ἓναν πρωτοπυργό, σ' ἓναν βασιλῆα, σ' ἓναν πατριάρχη μὲ τὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι;

— Ὁ ἀμαξᾶς...

★
— Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ σκάλας καὶ δασκάλου;

★
— Τὸ ὅτι ἡ σκάλα κάνει τὸ πόδι νὰ σηκώνεται κι' ὁ δάσκαλος τὸ χέρι...

★
— Ποῖος εἶνε ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος τῶν γυναικῶν;

★
— Οἱ ρυτίδες!

★
— Ποῖος ἀνθρώπος λέγεται ἰσχυρός;

★
— Ἐκεῖνος ποὺ νικᾷ τοὺς ἄλλους.

★
— Καὶ ποῖος πανίσχυρος;

★
— Ἐκεῖνος ποὺ νικᾷ τὸν ἑαυτοῦ!

★
— Ποῖος λέγεται σοφός;

★
— Ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει τοὺς ἄλλους.

★
— Καὶ ποῖος πάνσοφος;

★
— Ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει τὸν ἑαυτὸ του!

★
— Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ράπτου καὶ λωποδύτου;

★
— Ὁ ράπτης ντύει κι' ὁ λωποδύτης γδύνει...

★
— Γιατί πᾶμε στὸ κρεβάτι μας;

★
— Γιατί τὸ κρεβάτι μας δὲν ἔρχεται σὲ μᾶς...

★
— Τί πράγμα περνᾷ χωρὶς σκιά ἐνα ποτάμι;

★
— Τὸ κτύπημα τῆς καμπάνας...

★
— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τροχοῦ ἀμάξης καὶ δικηγόρου;

★
— Ἡ διαφορὰ ὅτι πρέπει νὰ λαδώσῃς τὸν τροχὸ γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ καὶ τὸ δικηγόρο γιὰ νὰ φωνάξῃ...

★
— Ποῖο πράγμα κάνει ἐξ ἴσου τις γυναῖκες ὅλες ὥραιες;

★
— Τὸ σκοτάδι...

— Ἀκουσε, Ἑλένη, εἶπε σὲ μιά στιγμὴ ὁ Κώστας. Θὰ σοῦ κλέψω τὸ μαντήλι...

Η Κυρία της ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ

Την όνειρεμένη Ριβιέρα την έλουζε ο ήλιος. Κάτω απ' τη σκιά των φοινίκων παίρναμε το παγωμένο κοκτέϊγ μας, κι' οι μυρωδιές απ' τους πανσέδες και τις μπουκοβίλιες μεθούσε τις αισθήσεις μας.

Στο ίδιο τραπέζι καθόμαστε πέσσερις: ο σαμπιόν του τένις "Αντριους Μπλάχ", ο έρασιτέχνης θαλασσινός Σέρ Μόρτιμερ Γουέτμον, η ωραιότατη κυρία Σαίν-Φουλ απ' τας Κάννας, κι' εγώ. Μιλήσαμε λίγο για όλα τα ζητήματα και τις συνέπειές του.

Για μία στιγμή, η κυρία Σαίν-Φουλ, παίρνοντας πόζα προέδρου δικαστηρίου απέναντι των μαρτύρων, και παρακολουθώντας το κερνένο σπέρτο με την μωβ φλόγα που τρεμόβυνε χαϊδεύοντάς της τ' απαλά δάχτυλα, είπε:

—Το αποτέλεσμα είναι, αγαπητοί μου φίλοι, πώς δεν συμφωνείτε μεταξύ σας πότε μια γυναίκα άρρεσει ή δεν άρρεσει στόν άνδρα. Για σάς, "Αντριους, ή φυσική χάρη σκιάζει όλα π' άλλα. Καθώς το λέγατε: Τέλειο σώμα πρό παντός! Έσείς, Σέρ Μόρτιμερ απαιτείτε απ' τη γυναίκα π' αγαπάτε να υποκύπτει σ' όλες τις θελήσεις σας, κι' έσείς, τέλος, αγαπητέ διηγηματογράφε, είσθε τελείως άναρχικός, δεν αναγνωρίζετε ούτε Θεό, ούτε νόμους. Λοιπόν υπ' αυτούς τούς δρους είν' αδύνατον να βασισθώ κανείς στην κρίση σας για τη γυναίκα! Χάρι κι' ωμορφιά. Αφού δεν ξέρετε ποιά γυναίκα σάς άρρεσει, πώς μπορεί να καταλάβετε τα χάδια της, την σκέψη της, την ψυχή της;...

—Αγαπητή μου φίλη, αυτό που λέπε είν' αδύνατον, αφού δέκα χιλιάδες χρόνια τώρα ή ψυχολογία δεν μπόρεσε να μάς εξηγήσει το μυστήριο

της γυναικείας καρδιάς...

—Και γιατί;

—Απλούστατα, γιατί δεν υπάρχει κανένας κώδικς που ν' ασχολήθηκε με τη γυναικεία ψυχολογία. Σχετικώς θά σάς διηγηθώ κάτι. Πρό έτών, ένα χειμωνιάτικο θράδυ, μέσα σ' ένα καμπαρέ που άληθινοί τσιγγάνοι έπαιζαν νουσταλγικούς ρυθμούς, γνώρισα έναν παράξενο άνθρωπο, που δεν κατάρθωσα ποτέ μου να μάθω την ύψηλότητά του. Κι' ενώ τα νουριστικά τσάρντας μάς εκάλμαραν τα νεύρα και μάς εξέγειραν τις αισθήσεις, ξαφνικά ο παράξενος αυτός άνθρωπος μου λέει:

—Αγαπήσατε ποτέ, κύριε, με τις πέντε αισθήσεις σας;

—Υποθέτω, κύριε, γιατί οι αισθήσεις μας είναι οι πέντε οδηγοί των έρωτικών παιχνιδιών.

—Επιτρέψατέ μου να έπιμείνω... Γιατί ποτέ, και γι' αυτό είμαι θέβαιος, δεν γνωρίσατε, όπως εγώ την έπιδρασι κάποιου άρώματος.

Κατάλαβα άμέσως πώς θά έπρόκειτο για περιπέτεια, πλησίασα τον παρακαθήμενό μου και τέντωσα τ' αυτιά μου. Τέλος άρχισε την εξομολόγησί του:

—Μάλιστα, κύριε... Κάποιο άρωμα μου έκαμε άνω κάτω τη ζωή μου... Ήταν κάποια νύχτα του Φεβρουαρίου, χιονίζε όπως άπόψε. Στην όπερα της Βουδαπέστης έπαιζαν την «Μπατερφλάι», πήγα να ακούσω την μουσική του Πουτσίνι, όχι για να παρακολουθήσω το έργο, μά για να σκοτώσω την μοναξιά μου. Θρονίστηκε σέ μια λόζα, και μόλις άκουσα τα πλανευτικά λόγια του ωραίου αξιωματικού του ναυτικού,

«Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα του διπλανού θεωρείου και μια κυρία κάθισε στην φωτεΐγ που ήταν άκριβώς α-

πέναντί μου. Όλόκληρο σχεδόν το κεφάλι της το σκέπαζε μια πολύτιμη γούνα σινολά, που μόλις άφηνε να διακρίνη κανείς τα ξανθά μαλλιά της που τα πλαισίωνε ένα χρυσό ρυμπάν κεντημένο με μπριγιάντια και σαπφείρους. Ήταν όμορφη ή άσχημη; Στην άρχή δεν άπασχολήθηκα καθόλου μ' αυτήν, μά σέ λίγο κάτι μ' άνάγκασε να ενδιαφερθώ για την άγνωστή μου αυτή γυναίκα... το άρωμά της...

«Για μένα αυτό το άρωμα ήταν όνειρώδες... Προσπάθησα να το δώσω ένα γνωστό όνομα... Όλα τα ξακουστά και πολύτιμα άρώματα που έλουζαν τις γυναίκες που είχα γνωρίσει ήταν τελείως διαφορετικά απ' το άρωμα που σκορπούσε αυτή ή γυναίκα... Όλοι μάς έχουμε κάποιαν αίσθηση λεπτότερη απ' τις άλλες...

Σ' έμένα αυτή ή αίσθηση είναι ή όσφρησις... Ένα παράξενο άρωμα μου προκαλεί την ίδια έντύπωση με μια όπερα του Βάγνερ ή μια συμφωνία του Μπετόβεν που τονίσθηκε έπίτηδες για τούς μελομανείς. Πολλές φορές, νύχτες ολόκληρες, μυρίζω το μαντήλι που είναι θουτηγμένο στο άγαπητό μου άρωμα... Το πρόσωπο μιάς, όποιασδήποτε γυναίκας, οι προκλητικές ματιές της, ή γλυκειά φωνή της, δεν με συγκινούν τόσο, όσο ένα τετράγωνο, άραχνούφαντο μπατιστένιο μαντήλακι που ξεχνιέται σ' έναν καναπέ... "Αι κύριε, έσείς δεν μπορείτε να το καταλάβετε αυτό..."

Ο συνομιλητής μου σάπασε ενώ τα βιολιά δονούσαν την άποινκτική άτμόσφαιρα του καμπαρέ με τούς μεθυστικούς ήχους κάποιου παληού ούγγαρέζικου τραγουδιού. Τόν έπαυάφρω στην πραγματικότητα:

—Κι' ή ώραία με τη σινολά;

—Ναι... Ναι... Σας έλεγα πώς το άρωμα της γειτόνισσάς μου μ' έκανε άνω κάτω... Φυσικά δεν άκουγα τίποτε απ' όσα έλεγαν οι ήθοποιοί στην σκηνή.

Πρόσεξα την άγνωστη ξανθιά... μά περισσότερο πρόσεξα κάποιον που μπήκε και κάθισε στο θάθος του θεωρείου. Ο άνδρας της; Ο φίλος της; Αυτό λίγο μ' ένδιέφερε. Μόδα, άρκετό που άνεκάλυψα πώς ή γειτόνισσά μου είχε θαυμάσιο προφίλ κι' ότι άκουγε προσεκτικά την μουσική του έργου χωρίς να ρίξει μια ματιά στόν νέο έπισκέπτη.

Στο τέλος της παραστάσεως παρακολούθησα το σιωπηλό ζευγάρι. Ανέβηκαν σ' ένα αυτοκίνητο, διέταξα τόν σωφέρ μου να το άκολουθήσει και είδα πώς καθόντουσαν στο Ρίτζ... Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε ως ρεπόρτερ που έπιθυμούσε να πάρη συνέντευξη από την γειτόνισσα της όπερας σχετικώς με την γυναικεία κομψότητα.

«Ο θυρωρός μου άπήντησε: «Κύριε, ή κυρία του 44 έφυγε σήμερα το πρωί με το "Εξπρές". Ο. ριάν... Δεν μάς άφησε διεύθυνση.

«Η άπελπισία μου ήταν άφάντα. Στη. Πώς θά ξανάβρισκα την ώραία μου με τ' αδέχαστο άρωμα;»

—Θάπρεπε νάχη κανείς τρικούδερ. τη τύχη... μά και πάλι είν' αδύνατον...

—Λοιπόν, κύριε, τί θά κάνατε έ- υείς στη θέσι μου;

—Θά σάς πω άμέσως... Έχοντας άκόμη στά ρουθούνια μου αυτό το υεσπέσιο άρωμα, θά γυρίσω όλο τόν κόσμο για να έρω τοούλάχιστον την

μητέρα αυτού του έξαιρετικού άρώματος.

«Θάφευγα για την "Απω Άνατολή, θά διέσχιζα την Έρυθράν θάλασσα, θά πηδούσα τα θεώρατα κύματα του "Ινδικού "Ωκεανού για να βρώ σέ κάποιο άπ' τα πολλά νησιά του τα φύλλα του «κανόκ». "Υστερα θά πήγαινα στις "Αγγλικές "Ινδίες, που στά άπέραντα δάση τούς φύεται το σαντάλ και θ' άνέπνεα παρατεταμένα την άφροδισιακή μυρωδιά του ιεροού ξύλου του έπάνω στο όποιο καίουν στο Μπεναρές τα κορμιά των πεθαμένων ρατζάδων με τις πρώτες πρωινές ήλιακές άκτίνες που χρυσώνουν τα γύρω. Άποκαμωμένος, μά όχι άπελπισμένος, θά ξαναπήγαινα στην "Ιάβα και θά προσπαθούσα, μυρίζοντας όλα τα σπάνια λουλούδια ν' αναγνωρίσω το άρωμα της άγνωστης ξανθής.

«Έπειτα θά πήγαινα στη Νεπάλη και στο Θιβέτ, μέρη άπηγορευμένα στους περιέργους κατοίκους της Δύσεως. Κι' εκεί, ανάμεσα απ' τούς ναούς των παράξενα σοβαρών ή γελοίων θεών τους, να μαζέψω όλα τα γύρω λουλούδια και να μυρίσω το άρωμά τους... Πάντοτε ώθούμενος απ' τη θύμησι της ώραίας, της μιάς νύχτας, θά ξαναπήγαινα στόν "Ινδικό ώκεανό που τα παράξενα φτερωτά ψάρια του πηδούν άπάνω απ' την ύψη έπιφάνειά του σκορπίζοντας ποικίλόχρωμους φωσφορισμούς και θά έφθανα ως τη νήσο της Ένώσεως που οι φυσικές της καλλονές έμπνέουν τούς ποιητές. Θά γινόμουν άκούραστος περιηγητής, και θάφτανα ως τα μαγεμένα δάση της Άφρικής, που άποτελούνται από τριανταφυλλίες και διάφορα άρωματικά δένδρα, ταπεινός προσκυνητής κάθε παράξενου άρώματος. Θά ξαναγύριζα στις άκτές της "Ινδοκίνας άνάμεσα στις κληματίδες των παρθένων δασών της που συχνάζουν τα παραδείσια πτηνά με τα χίλια χρώματα κι' άπ' εκεί να συνεννοηθώ τηλεφωνικώς με τούς πιθήκους της Μαδαγασκάρης που στο ήλιοδασίλεμα άναστατώνουν την άπέραντη ζούγκλα με τούς έξωτικούς χορούς τους, και να τούς ρωτήσω μήπως εκεί κάτω θρίσκειται το άρωμα της χαμένης κυρίας που ίσως ποτέ δεν θά ξανάβλεπα...»

Ο εύγενής και παράδοξος κύριος της Βουδαπέστης, αφού μ' άκουσε ύπομονετικά, άναψε το τσιγάρο του και μούπε:

—Εγώ, κύριε, πήγα πολύ κοντήτερα και δεν άκολουθησα στα πέρατα της γής τα ίχνη της άγνώστου μου. Πήγα ως τα γραφεία των μεγάλων Εύρωπαϊκών έφημερίδων.

—Πώς; "Ως τα γραφεία;

—Μάλιστα, κύριε. Δημοσίευσα μιάν άγγελία και με μεγάλα γράμματα στις μεγαλύτερες έφημερίδες. Στην άγγελία μου έγραφα:

«Η κυρία που το θράδυ της 7ης Φεβρουαρίου παρηκολούθησε προσεκτικά την παράστασι της «Μπατερφλάι» στην όπερα της Βουδαπέστης από το υπ' αριθ. 21 θεωρείο, παρακαλείται να μου γνωρίσει την διεύθυνσί της. Έσχασε στό φωτεΐγ της κάποιο ενδιαφέρον γράμμα, που έπιθυμώ να της το έπιστρέψω. Έχεμύθια άπόλυτος. Γράψατε Α... κ.λ.π.»

Αυτή την άγγελία την δημοσίευσα γαλλικά, άγγλικά, γερμανικά, ούγγαρέζικα, τσέχικα, ρωσικά, ισπανικά κ.λ.π. "Ισως μού πήτε, κύριε, πώς αυτό ήταν μεγάλη τρέλλα, μά ή εκ-

κλησίς μου πέτυχε. "Υστερα από όκτώ μέρες, έλάμβανα από την Νίκαια ένα γράμμα με την υπογραφή: Ροζαλίνα.

—Θάταν καμμία άπάτη... Κάποια τυχοδιώκτης, θάθελε τη γνωριμία σας;...

—"Οχι, κύριε... Μου έγραφε ή ίδια ή άγνωστή μου.

—Πώς το ξέρετε;

—Στό κρέμ μεταξωτό χαρτί άνενώρισα το αδέχαστο άρωμα. "Αλλωστε ήμουν θέβαιος πώς το στρατηγημά μου θά πετύχαινε. Μην ξεχνάτε, κύριε, πώς μια ώραία κυρία κινδυνεύει πάντοτε να χάσει κάποιο ενδιαφέρον γράμμα που διαστικά κρύβει στην τσάντα της για να φθάσει μια ώρα άρχήτερα στο θέατρο... Αυτό συνέβη και με την γειτόνισσά μου της όπερας.

—Λοιπόν την ξαναείδατε;

—Μάλιστα, κύριε... "Υστερσ από 48 ώρες έφθανα στη Νίκαια.

—Κι' άν δεν είμαι άδιάκριτος, τί απέγινε μ' αυτή την περιπέτεια;

—Θά σάς το πω, κύριε. "Η κυρία του υπ' αριθ. 21 θεωρείου έγινε γυναίκα μου.

—Μπράβο. Οι κόποι σας δικαιώθηκαν.

Ο συνομιλητής μου έκαμε κάποια άόριστη χειρονομία. "Εγώ επέμεινα.

—Συγγνώμη, κύριε... Έπιτρέψατέ μου να σάς συγχαρώ, γιατί ένας τέτοιος σύνδεσμος που άρχίζει τόσο παράξενα δεν μπορεί παρά να σάς έκαμε εύτυχισμένο.

Ο λάτρης των άρωμάτων με κύταξε σαρκαστικά, χαϊδεψε το κρυστάλλινο ποτήρι του λικέρ του και συνεπλήρωσε:

—Τα συγχαρητήριά σας είναι λίγο άργοπορημένα... Χώρισα τόν περασμένο μήνα!

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟ ΛΕΕΙ

Τό... αδύνατον φύλον!

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΙΣ

—Σας κατήγγειλαν για το μεγάφωνο!
—Μά, κύριε χωροφύλακα, είναι ή γυναίκα μου!

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

—Φαίνεται πώς οι κόττες σας άγαπούν τη σαλάτα.
—"Οχι, κύριε, δεν άγαπούν τη σαλάτα, αλλά τα σαλγκαράκια που βρίσκονται μέσα.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

—Έκάματε λάθος, κύριε, έδώ είναι το παρακάτω πάτωμα.

ΑΝΟΙΚΟΝΟΜΗΤΗ

—Θά με σκάσης! Πουθενά δεν μένεις εύχαριστημένη... Στο βουνό οι τιμές σου φαίνονται άψηλές, στη θάλασσα άλμυρές!

Στὰ βάθη τῆς Μαύρης 'Ηπείρου

Υπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ φοβοῦνται τὸν "Ἥλιο!

Στὴν καρδιά τῆς Μαύρης 'Ηπείρου, ἐκεῖ ποὺ ὁ ἥλιος τῆς Σαχάρας ψήνει τις πέτρες καὶ σκορπίζει τὸν θάνατο στὰ καραβάνια τῶν ἐμπόρων, ὑπάρχει μιὰ παράδοση τοποθεσία γινώσκει, μὲ τ' ὄνομα «ἡ χώρα τῶν δαιμόνων». Ἡ «χώρα τῶν δαιμόνων» ἀπλώνεται σ' ἑκτάσι ἐννέα περίπου χιλομέτρων κι' εἶνε φημισμένη γιὰ τὰ μεγάλα καὶ παράξενα σπήλαιά της, γιὰ τις φοβερές της κατακόμβες, μέσα στὶς ὁποῖες ἀπὸ ἑκατοντάδες χρόνια τώρα ζοῦσαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα οἱ ἄνθρωποι ποὺ... φοβοῦνται τὸν ἥλιο! Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γεννηθοῦν ὡς τὴν στιγμή ποὺ θὰ πεθάνουν, ζοῦν στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῶν σπηλαίων καὶ τὰ μάτια τους ἔχουν τόση εὐαισθησία, ὥστε νὰ βλέπουν μέσα στὴ νύχτα ὅπως ὁ ἄλλος κόσμος βλέπει τὴ μέρα. Οἱ κάτοικοι τῆς «χώρας τῶν δαιμόνων» εἶνε φοβερά ἐκδικητικοί, ζοῦν δὲ ἀπὸ τις ἐπιδρομὲς ποὺ κάνουν στὰ γύρω χωριά καὶ στὰ καραβάνια τῶν πλουσίων ἐμπόρων.

Μιὰ μέρα βρέθηκε μέσα στὴν ἔρημο, ἕνας σκελετὸς μαζί μ' ἕνα σημεῖωματάριο, ἐν εἶδει «ἡμερολογίου». Διαπιστώθηκε ὅτι ὁ σκελετὸς ἀνῆκε στὸν Γάλλο ἀξιωματικὸ τῆς Λεγεῶνος Ἀντρέ 'Υζάκ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει μὲ τὸν ὑπρέτη του εἰς ἐξερεύνησιν τῆς «χώρας τῶν δαιμόνων» κι' ἐχάθηκε.

Ὁ Ἀντρέ 'Υζάκ διηγεῖται σ' αὐτὸ πῶς ἀπὸ μιὰ νοσηρὴ περιέργεια μεταμφιεζόταν σὲ «γιὸς τῆς ἐρή-

μου» καὶ χανόταν μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπήλαια γιὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριό τους.

«Τὰ σπήλαια αὐτά, γράφει, εἶνε ἀληθινὸι ἐξωτικοὶ παράδεισοι. Τεράστιοι σταλακτίτες σχηματίζουν μέσα σ' αὐτὰ φωτεινὲς αἰθούσες μυθικῶν παλατιῶν. Τὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φανοῦ μου τίς κάνει νὰ σκορπίζουν χίλιες γοητευτικὲς ἱριδώσεις. Ἐχὼ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐρίσκομαι σ' ἕνα νεραϊδένιο παλάτι ποὺ εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ πολύτιμους λίθους. Τὰ σπήλαια αὐτά εἶνε τεράστια κι' ἔχουν τόσες πολλές στοῖες καὶ δαιδαλώδεις διακλαδώσεις, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαθῇ στὸ ἐσωτερικὸ τους ὁλόκληρο στράτευμα δίχως ποτέ νὰ ἐρῇ τὴν ἀκρῆ.»

Καὶ πὶο πέρα :

«Σήμερα ἀντίκρισα τοὺς πρώτους «δαίμονες». Εἶχα κρυφθῇ στὴν εἰσοδὸ ἐνὸς σπηλαίου, ὅταν τοὺς εἶδα ριπολῶντας τοὺς σὴν ἔρημο. Στὸ ἀντιπρὶν θγαίνουσαν γιὰ τὴν νυκτερινὴ πεφύγισμα τῶν ἀστρῶν μπόρεσα νὰ διακρίνω τις φυσιογνωμίες τους. Οἱ ἄνδρες εἶνε κατάχλωμοι, λεπτοὶ καὶ ἔχουν μεγάλα καὶ ἀστραφτερά μάτια ποὺ λάμπουν στὸ σκοτάδι. Οἱ γυναῖκες εἶνε οἱ πὶο ὑπέροχες καλλονές τῆς ἐρήμου. Ἡ χλωμάδα τους τίς κάνει νὰ μοιάζουν σὰν Βυζαντινὲς Παναγίες. Ποτέ ἄλλοτε στὴ ζωὴ μου δὲν συνήντησα τόσο πεντάμορφες γυναῖκες. Ὁ θαυμασμός μου ὅμως κόντεψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴ. Τόσο εἶχα ἀφαιρεθῇ, ποὺ γλύστρησα ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ θὰ τσακίζομαι κάτω στὸν κρημνόν.»

Πὶο πέρα πάλι ὁ 'Υζάκ γράφει : «Γυρίζοντας στὸν καταυλισμὸ ἀργὰ τὴ νύχτα, πέρασα πάνω σ' ἕνα ὄμιλο «δαίμόνων». Οἱ σατανικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι εἶχαν ἀντιληφθῇ τις ἐπισκέψεις μας γι' αὐτὸ μᾶς στήσανε καρτέρι, γιὰ νὰ μᾶς αἰχμαλωτίσουν. Ἐτοιμασθήκαμε νὰ παλαίψουμε μέχρι θανάτου. Ὁ ἀγὼν ὅμως ἦταν ἀνίσος. Ὁ ὑπρέτης μου ἔπεσε δίπλα μου νεκρὸς μὲ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά. Ἐγὼ δέχθηκα δυὸ σφαῖρες στὸ στήθος.

Ὅταν συνήλθα δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω ποῦ βρισκόμουν. Ἐνα σωρὸ γοητευτικῶν ἀγγέλων ἐσκυβαν ἀπὸ πάνω μου καὶ με ἐξήταξαν μὲ περιέργεια. Ἡ-σαν πέντε ὡμορφες γυναῖκες. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὸ στήθος μου δὲν πονοῦσε πιά.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶχα γιατρευθῇ ἀπὸ μιὰ μαγικὴ δύναμι. Πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου ἐρίσκοταν ὁ ὑπρέτης μου. Ὁμολογῶ ὅτι κόντεψα νὰ τρελλαθῶ. Νόμιζα ὅτι ἐβλεπα φαντάσματα.

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή μὲ πλησίασε μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα. Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι ἦμουν αἰχμαλώτης τους, ὅτι δὲν θὰ μπορούσα πιά νὰ φύγω ἀπὸ κεῖ πέρα κι' ὅτι θὰ ἔμενα μαζί τους ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου.

— Κρατᾶμε, μοῦ εἶπε, ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Εἴμαστε οἱ φύλακες τῶν θησαυρῶν τῶν σεΐχηδων. Ξέρομε ὅλα τὰ μαγικά φίλτρα ποὺ ἀνασταίνουν τοὺς νεκροὺς καὶ γιατρεύουν τοὺς νό-νους. Ἀμα τὰ μάτια σου θὰ συνηθίσουν στὸ σκοτάδι, θὰ δῆς ὅλες τις ὁμορφιὲς τῶν τάφων μας.

Τὰ μάτια μου ὅμως πονοῦσαν. Νόμιζα ὅτι θὰ χάσω τὸ φῶς μου. Μὰ ἡ γοητεία αὐτῆς τῆς γυναίκας μὲ κρατοῦσε πιά σκλάβο της.

Τὸ ἡμερολόγιό τοῦ 'Υζάκ μιλάει κατόπιν γιὰ τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς αὐτῶν τῶν σπηλαίων, γιὰ τις γιορτὲς τῶν κατοίκων τῆς «χώρας τῶν δαιμόνων» καὶ γιὰ τὴν ἐπιθυμία ποὺ τὸν κυριεύει ν' ἀντικρύσῃ πάλι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἐπειτα ἀναφέρει τὸν θάνατο τοῦ ὑπρέτη του. Λέει ἀκόμη ὅτι ἡ πὶο ὁμορφὴ γυναῖκα τῶν «δαίμόνων» τὸν εἶχε ἀγαπήσει τόσο πλῆθ, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὶς «πολιτείες τοῦ ἡλίου». Περιγράφει μετὰ τὴν δραπετεύσιν τους ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ τὰ μαρτύριά τους ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μέρας.

Ἡ φίλη μου, γράφει, πέθανε τὴν τρίτῃ μέρα τῆς δραπετεύσεώς μας μὴ μπορῶντας νὰ υποφέρῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Τὴν ἐδόλοφόνεσαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ὅπως μαραίνουν ἕνα τρυφερὸ λουλούδι.

Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀπερίγραπτη γιὰτὶ καταλάβαινα ὅτι ἐγὼ ἦ-μουν ὁ αἴτιος τοῦ θανάτου της. Ὡστόσο κατανίκησα τὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιάς μου καὶ συνέχισα τὸν δρόμο μου...

Ὁ 'Υζάκ ἀκόμη περιγράφει τὸ μαρτύριό του, τὴν περιπλάνησίν του στὴν ἔρημο καὶ ὅλη τὴν ἀποθάρρυνσίν του. Μετανοεὶ τέλος ποὺ ἐγκατέλειψε τὰ σπήλαια τῆς «χώρας τῶν δαιμόνων» καὶ τὸ ἡμερολόγιό του σταματᾶε δίχως νὰ δῇ καμμιά πληροφορία γιὰ τὸν τρόπο μὲ τον ὁποῖον θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ μὴ ἀφοῦα στὰ μυστηριώδη αὐτὰ σπήλαια τῶν φοβερῶν ληστῶν τῆς ἐρήμου. Ὁ ἔρωσ του πρὸς αὐτὴ τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει κι' εἶχε πεθάνει ἐξ αἰτίας του τὸν εἶχε κάμει νὰ σεβασθῇ τὰ μυστικά της.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ἡ «χώρα τῶν δαιμόνων» παραμένει μυστηριώδης καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ λοχαγοῦ Ἀντρέ 'Υζάκ.

ΑΓΩΝΙΑ

Αὐτὴ

ΑΧ! Η ΒΡΑΔΥΑ ΑΥΤΗ ΠΟΤΕ ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΗ!

Μὲ ἀγωνία προσμένω νὰ βραδυάσῃ κι' ὡς ὅτου ἡ νύχτα μὲ τὰ πέπλα της τ' ἀχνά τὴν πλάσι γύρω ν' ἀγκαλιάσῃ ἀγαλινά, μιὰ μόνο σκέψι τὴν καρδιά μου τυραννά : «Θὲ νάρθῃ τώρα ἡ θὰ μὲ ξεχάσῃ;»

Καὶ πῶς ἀργεῖ τὸ βράδυ γιὰ νὰ φτάσῃ! Τὸ μεσημέρι ἀτέλειωτο, πνιχτό, βαρὺ, λὲς τὸ ρολοῖ πῶς γιὰ μὲν ἀδιαφορεῖ, μὲ τεμπελιά κι' ὁ λεπτοδείκτης προχωρεῖ, δὲν ἐννοεῖ οὔτε λεπτὸ νὰ χάσῃ...

Κι' ὅταν ὁ "Ἥλιος, σὰν ἱππότης, δώσῃ τὴ θέσιν του στὸ μούχρωμα τοῦ δειλινοῦ, λὲς κι' εἶν' ἀνταύγεια ἐνὸς ἀστρου φωτεινοῦ ποὺ ἀπὸ τὰ ὕψη ἔχει πέσει τ' οὐρανοῦ ὁ ἐρχομός σας ποὺ χαρὰ μου εἶν' τόση.

Καὶ πῶς ἀλλάζουν τώρα ὁλόγυρά μου.. Τὰ ὄνειρά μου ξαναζοῦν μὲ τὴ σειρά, ἡ ἀγωνία κι' ἡ πληξὶ κάνουνε φτερά

καὶ πὶο πολὺ σὰς ἀγαπῶ κάθε φορὰ, μὰ κι' ἡ χαρὰ σας εἶνε καὶ χαρὰ μου!

Κι' εὐτυχισμένοι πάντα ξεκινᾶμε καὶ πᾶμε στὴ γωνιά τοῦ πάρκου τῇ γνωστῇ πλάθοντας ὄνειρα πῶς θαῤαστε πιστοὶ — πόσα παλάτια μὲ τὴ σκέψι ἔχουν χτιστῇ! — κι' ἀγκαλιαστοὶ μὲ τί χαρὰ μιλάμε!...

Κι' ἔτσι μὲς στὸ σκοτάδι σὰν κυττάζω αὐτὰ τὰ μάτια σας τὰ τόσο φλογερά, θαρρῶ πῶς τ' ἀστρά τ' οὐρανοῦ τὰ φεγγερά, τάχω κοντά, τόσο κοντά, ποὺ —ὦ, χαρὰ! — θαρρῶ πῶς εἶμαι στὰ οὐράνια καὶ δειλιάζω.

...Ὅλα χαμογελᾶνε σὰν βραδυάσῃ, κι' ὅταν ἡ νύχτα μὲ τὰ πέπλα της τ' ἀχνά τὴν πλάσι γύρω θ' ἀγκαλιάσῃ ἀγαλινά, τότε χαρούμενη ἡ ζωὴ μας ἀρχινᾷ, κι' ἄχ! ἡ βραδυὰ αὐτὴ ποτὲ νὰ μὴν περάσῃ!

X.

ΛΕΥΚΗ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΟΤΑΝ Ο ΧΑΡΟΣ ΕΠΕΜΒΑΙΝΗ

— Πάλι για τὸ μέγαρο ἐτοιμάζεσαι, Φραγκίσκα; Δὲ σοῦπα τόσες φορές πῶς τέτοιες ὥρες καθένας φροντίζει μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ δὲν κυττάζει τοὺς ἄλλους;

— Ἀκου, Μπερέν...

— Τί ν' ἀκούσω πάλι; Ἐσὺ ν' ἀκούσῃς τοὺς πυροβολισμοὺς ποὺ δὲ σταμάτησαν καθόλου δυὸ μέρες τώρα καὶ νὰ δῇς τὰ ὁδοφράγματα ποὺ κλείνουνε ὅλους τοὺς δρόμους... Αὐτὴ τὴ φορά, Φραγκίσκα, οἱ ἐπαναστάτες δὲν παίζουν.

— Καλὰ, κι' εἶνε λόγος αὐτός, Μπερέν, γιὰ νὰ φανοῦμε ἀχάριστοι στὸν κ. ντὲ Μοράν, ποὺ τοῦ χρωστάμε τόση εὐγνωμοσύνη; Ξεχνᾷς πῶς στὴ μάχη τοῦ Ἀουστέρλιτς ἂν δὲν βρισκόταν ὁ πατέρας τῆς κυρίας κοίτης νὰ σώσῃ τὸν δικό σου, θά'νενες ὀρφανὸς, ὅπως τόσες φορές μοῦπες, ἀπὸ μικρὸ παιδί;

Καὶ καθὼς ἔβλεπε ἡ καλὴ γυναῖκα τὸν ἄνδρα τῆς νὰ μένῃ τώρα σκεπτικός, τὸν πλησίασε περισσότερο, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς στὸν ὦμο του καὶ συνέχισε:

— Κι' ἀκόμα, ξεχνᾷς πῶς ἡ μακαρίτισσα ἡ κυρία κόμησσα, ὅταν ἦταν μικρὸ κοριτάκι, καταδέχτηκε νὰ βαπτίσῃ τὸ πρῶτο μας παιδί καὶ πῶς ὁ κ. ντὲ Μοράν καὶ σήμερον ἀκόμα ἐξακολουθεῖ νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἀνατροφή τοῦ Μαρσιάλ μας;... Βλέπεις, λοιπὸν, καλέ μου Μπερέν, πῶς τοῦ χρωστάμε εὐγνωμοσύνη καὶ πῶς θάπρεπε καὶ τὴ ζωὴ μας νὰ δίνουμε γιὰ τὸν εὐεργέτη μας! Γιατὶ, λοιπὸν, τώρα νὰ μὴ θυσιάσω γι' αὐτὸν λίγον καιρὸ, ἀφοῦ ἔτσι μπορῶ νὰ τὸν ὑποχρεώσω;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ πιά τὴν συγκατάθεσι τοῦ συζύγου τῆς, ἡ κυρία Φραγκίσκα τὸν ἄφησε ἀκουμπημένο στὴν πόρτα τοῦ θερμοκηπίου κι' ἔτρεξε ν' ἀνεβῇ βιαστικά τις σκάλες τοῦ μεγάρου ντὲ Μοράν. Ὅταν βρέθηκε στὴ σάλα, ἀνοίξε προσεκτικὰ μιὰ πόρτα καὶ πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τῆς, προχώρησε ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ στάθηκε ἀκίνητη λίγες στιγμὲς ἐμπρὸς σὲ μιὰ κούνια μωροῦ παιδιοῦ, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς ἐγέμιζαν δάκρυα...

Κι' αὐτὸ συνέβαινε τακτικά. Κάθε φορά ποὺ ἡ Φραγκίσκα ἀντίκρουζε τὸ μωρὸ, ποὺ τώρα κοιμόταν ἤρεμο στὸ βάθος τῆς κούνιας του, δὲν μπορούσε νὰ μὴ θυμῇ τὴ σκηνὴ τῶν τελευταίων στιγμῶν ἐκείνης ποὺ τῷ φερε στὴ ζωὴ πρὶν ἓνα μῆνα σχεδόν.

Ψυγορραγώντας τότε ἐπάνω στὸ ἄδειο τώρα κρεβάτι τοῦ ἰδιοῦ δωματίου ἡ κόμησσα Λευκὴ ντὲ Μοράν, ἔλεγε μὲ σβησμένη φωνὴ στὸν σκυμμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς κόμητα.

ποὺ μόλις συγκρατοῦσε τοὺς λυγμούς του:

— Θάρρος, φίλε μου... ὁ Θεὸς με καλεῖ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σὲ παρηγορήσῃ σοὺ στέλνει ἓνα ἀγγελουδί...

Καὶ θυμόταν ἀκόμα ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα πῶς τοποθετώντας τότε τὸ νεογέννητο μωρὸ ἀνάμεσα στὶς δυὸ αὐτὲς ὑπάρξεις, ποὺ τόσο σκληρὰ τὶς ἐχώριζε ὁ θάνατος, εἶπε με τὸν τόνο ἐκείνου ποὺ δίνει ἡ ἀπελπισία τὴν ὁποία προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ κανεὶς:

— Νάτο τὸ ἀγγελουδί... τὸ ὠμορφὸ μας ἀγγελουδί!

Ἡ ἐτοιμοθάνατη μισάνοιξε τὰ γλῶμα χεῖλη τῆς καὶ καθὼς γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ τ' ἀγνίζει στὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἄφησε καὶ τὸν τελευταῖο τῆς στεναγμό...

Τρελλὸς τότε ἀπὸ τὴ λύπη καὶ τὸν πόνο ὁ κόμης ντὲ Μοράν καὶ μὴ μπο-

Μέσα στὴ φρίκη τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῶν πρὸ συνταρακτικῶν ἱστοριῶν τοῦ παρελθόντος, ὁ Ζυλ Μαρῶ, τοποθετεῖ τὸ δυνατώτερο ρομάντσα του, τὸ ἀριστοῦργημά του «Λευκὴ ντὲ Μοράν» — τὸ κορίτσι τοῦ «λαοῦ», ποὺ ὁ «θησαυρὸς» εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ἐξασφαλίσῃ χάριν τῶν ἀγαπητῶν του ἀναγνωστῶν.

Σκηνὲς ἀλληλοσυγκρουομένων παθῶν, ἀδελφότητας καὶ ἐγκλημάτων, ἀλτρουϊσμοῦ καὶ σκληρότητος, ἔρωτος καὶ μίσους ποικίλλουν κάθε σελίδα τοῦ γιγάντιου μυθιστορήματος, ποὺ κρατοῦν μέχρι τέλους ἀδιάπτωτο τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγωνία.

ρῶντας πιά νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀπελπισία του ποὺ ἔκρυβε μέσα του τόσον καιρὸ, ἄφησε ἄφθονα τὰ δάκρυά του νὰ πέφτουν ἐπάνω στὸ πρόσωπο τῆς νεογέννητης κόρης του, ποὺ ἡ Φραγκίσκα ἄρπαξε πάλι στὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Θὰ γίνω ἐγὼ ἡ μητέρα σου, δυστυχισμένη μικρούλα! Θὰ σ' ἀγαπήσω σὰν νὰ σὲ γέννησα ἐγώ, ψιθύριζε ἡ καλὴ χωρὶς τῆς βάζοντας τὸ μωρὸ στὴν κούνια του.

Καὶ πράγματι, ποτὲ μητρικὴ ἀφοσίωσις δὲν ἐκδηλώθηκε πρὸς τὴν συγκινητικὴ φροντίδα ποὺ ἔδειξε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Φραγκίσκα γιὰ τὴν ὀρφανὴ μικρή...

Καὶ τώρα, ἀφοῦ σκούπισε τὰ δάκρυα ποὺ πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς στὴν ἀνάμνησι τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ἔσκυψε στὴν κούνια, πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴ μικρὴ χωρὶς νὰ τὴν ἐυπνήσῃ καὶ πῆγε καὶ γονάτισε ἐμπρὸς στὸ πορτραῖτο τῆς κομῆσσης.

— Ἀγαπητὴ ψυχὴ, ποὺ εἶσαι ἐκεῖ πάνω, ψιθύρισε μὲ συγκίνηση, μερίτευσέ στὸν Θεὸ νὰ μὴ συμβῇ κανένα δυστύχημα στὸ παιδί αὐτό!

Καὶ σὰν νὰ τῆς ἦλθε τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ ἐκφραστικὴ ἐμπνευσίς, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τῆς μιὰ ὀλυσίδα ποὺ κατέληγε σ' ἓνα μικρὸ μενταγιὸν καὶ περνώντας τα, μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, στὸ λαϊμὸ τῆς κοιμισμένης μικρῆς, ἐσυνέχισε ἀποτεινομένη πάντοτε στὸ πορτραῖτο τῆς κομῆσσης.

— «Θὰ σοὺ φέρῃ εὐτυχία», Φραγκίσκα, μοὺ εἶχες πῇ, καὶ μὲν μοὺ κυρία, ὅταν μοὺ τὸ πέρναγες ἡ ἴδια στὸ λαϊμὸ μου. Τὸ φύλαξας σὰν φυλαχτό! Τώρα ὅμως ποὺ εἶσαι ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους, στὸν οὐρανὸ, παρακάλεσε νὰ φέρῃ εὐτυχία στὸ παιδί μας, στὴ μικρούλα μας Λευκή...

Ἐνα ἐλαφρὸ τρίξιμο τῆς πόρτας ἔκαμε τὴν Φραγκίσκα νὰ στραφῇ πρὸς τὴν καὶ στ' ἀντίκρουσμα τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν, ποὺ προχωροῦσε τώρα ἀθόρυβα πρὸς αὐτήν, ἀνασηκώθηκε καὶ ξανατοποθέτησε τὸ κοιμισμένο πάντοτε μωρὸ στὴν κούνια του.

— Ἐδῶ εἶσαι, καλὴ μου Φραγκίσκα, ρώτησε ὁ κόμης μὲ χαμηλὴ φωνή, κρατώντας τὴ συγκίνησί του.

— Ἦλθα, κύριε κόμη, νὰ σὰς πῶ, πῶς πρέπει νὰ φύγωμε ἀμέσως ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πρέπει νὰ πᾶμε γρήγορα στὸ Φοντεναί, ἀπήντησεν ἐκείνη ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ κρύψῃ τὸν διάχυτο στὸ πρόσωπό τῆς τρόμο.

— Ἡσύχασε, καλὴ μου Φραγκίσκα, δὲν ἐμείναμε σύμφωνοι πῶς θὰ φύγωμε;

— Ναι, μὰ γρήγορα, κύριε κόμη, γιὰτὶ ὅπως μοῦπε κι' ὁ Μπερέν, οἱ ἐπαναστάτες ἀπειλοῦν νὰ μὴν ἀφήσουν τίποτε στὸν τόπο του.

Ὁ κόμης ντὲ Μοράν, θέλοντας νὰ διακόψῃ τὴ συζήτησι αὐτῇ, ρώτησε ἀδιάφορος:

— Ἀλήθεια, Φραγκίσκα, ἔστειλες τὸν ὑπηρέτη...

— Ναι, κύριε κόμη, ὁ Γιάννης ἔφυγε γιὰ τὸν συμβολαιογράφο... ἀλλὰ κι' ὁ ἀμαεὶς βγήκε! Τώρα δὲν εἶνε κανένας ἄλλος στὸ σπίτι παρὰ ἐμεῖς οἱ δυὸ καὶ ἡ μικρούλα μας... Πρέπει νὰ φύγωμε, κύριε κόμη...

Ὁ κόμης ντὲ Μοράν, παρ' ὅλο ποὺ ἔκανε πῶς δὲν ἐπρόσεχε στοὺς φόβους τῆς Φραγκίσκας, ἔροντας πολὺ καλὰ τί συνέβαινε στοὺς δρόμους τις ἡμέρες ἐκείνες τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1848, καθὼς καὶ τὶς ἀγριότερες τῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ ἀνάγκασαν ὅλους τοὺς πλουσίους καὶ εὐπόρους νὰ ἐγκαταλείψουν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα τὸ Παρίσι, εἶχε λάβει κι' ὅλας τὰ μέτρα τοῦ ἀπ' τὸ πρῶτο, εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ μπορέσῃ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ νὰ ἐγκαταλείψῃ κι' αὐτὸς τὴν πόλι.

Μὴ θέλοντας ὅμως ν' αὐξήσῃ τοὺς φόβους τῆς Φραγκίσκας, δὲν τῆς εἶχε πῇ τίποτε σχετικὸ καὶ μονάχα ἐμπρὸς στὸν τωρινὸ τῆς τρόπο ἔκανε δὴθεν πῶς ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασί του.

— Ἀς εἶνε, καλὴ μου Φραγκίσκα, δὲν θέλω πιά νὰ σὲ βλέπω νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἀς ἐτοιμαστοῦμε!

Ἡ παραμάννα ἔτρεξε ἀμέσως νὰ πάρῃ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Ὁχι ἀκόμη. Μὴν τὸ ἀνησυχούμε ἀπὸ τώρα. Ἐλα μαζί μου στὸ γραφεῖο νὰ σοὺ δώσω κάτι νὰ κρύψῃς.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

Προχώρησε πρῶτος, ἀνεσήκωσε τὸ παραπέτασμα ποὺ χώριζε τὸ δωμάτιο μὲ τὸ γραφεῖο του καὶ τραβώντας ἓνα συρτάρι, πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα πορτοφόλι.

— Σοὺ ἐμπιστεύομαι, Φραγκίσκα, αὐτὸ τὸ πορτοφόλι ποὺ περιέχει μέσα πολὺτιμα χαρτιά, τὰ ὁποῖα μιὰ μέρα πρέπει ν' ἀνήκουν στὴν κόρη μου. Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὸ φυλάξῃς σπίτι σου ὡς ὅτου βλέπαμε ποῦ θὰ κατέληγε ἡ σημερινὴ κατάστασις.

— Ἀφοῦ εἶνε γιὰ τὴ Λευκὴ μας, κύριε κόμη, δώστε μοῦ το, δώστε μοῦ το γρήγορα... Θὰ τὸ φυλάξω σὰν τὰ μάτια μου.

Καὶ παίρνοντας τὸ πορτοφόλι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κόμητος, τὸ ἔκρυψε μὲ μιάς στὸν κόρφο τῆς. Μὴν μπορώντας ὅμως νὰ σταθῇ ἡσυχῇ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ κόμης εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγουν, ἐπρόσθεσεν ἀμέσως:

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο, κύριε κόμη; Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ πάρετε;

— Ὁχι, Φραγκίσκα, γιὰτὶ ὅλα τ' ἄλλα τὰ ἔστειλα στὸν συμβολαιογράφο μου. Μόνον ποὺ πρέπει νὰ κρύψω κάπου, σὲ ἀσφαλίσμένο μέρος, αὐτὰ τὰ χρεώγραφα, ποὺ δὲν θάταν καθόλου φρόνιμο νὰ κρατῶ ἐπάνω μου τέτοιες ἡμέρες...

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ὁ κόμης τράβηξε ἓνα ἄλλο συρτάρι τοῦ γραφείου του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα μικρὸ κουτί, ποὺ εἶχε φτιάσει ὁ ἴδιος, τὸ γέμισε μὲ τὰ χρεώγραφα ποὺ ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι του καὶ τὸ κλείδωσε μὲ προσοχή.

— Καὶ τώρα σὲ χρειάζομαι λίγο ἀκόμα, καλὴ μου Φραγκίσκα. Πάρε ἓνα κερί ἀπ' ἐκεῖ ἐπάνω, ἀναψέ το καὶ ἔλα νὰ μοὺ φέξῃς...

— Ποῦ θὰ πᾶμε; ρώτησε ἀνήσυχη

ἡ παραμάννα.

— Πρέπει, ὅπως σοὺ εἶπα, νὰ κρύψω τὸ κουτί αὐτὸ σὲ μέρος ποὺ νὰ μὴ βρίσκεται εὐκόλα. Ἐσκάψα, ἀπὸ μέρες τώρα, μιὰ τρύπα κάτω στὸ ὑπόγειο, ὅπου καὶ θὰ πᾶμε τώρα νὰ τὸ βάλωμε. Δὲν θ' ἀργήσωμε καθόλου.

Ἀνήσυχη ὅμως ἡ Φραγκίσκα ἔστρεψε ὀλοένα τὸ πρόσωπό τῆς πρὸς τὸ παραπέτασμα, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἡ κούνια τοῦ μωροῦ κι' ὁ κόμης ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ:

— Πάμε, λοιπὸν, Φραγκίσκα. Ἡ Λευκὴ μας κοιμάται, μὴν ἀνησυχῇς γι' αὐτήν.

Παρ' ὅλη τὴ λύπη τῆς γιὰτὶ ἄφηκε μόνον τὸ μωρὸ, ἡ Φραγκίσκα ἐπῆρε ἓνα κερί στὸ χέρι καὶ ἀκολουθῆσε τὸν κόμητα ποὺ ἔβγαλε κιόλας ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου ποὺ ἔβλεπε στὸν διάδρομο. Προχώρησαν στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἦταν οἱ σκάλες τοῦ ὑπογείου καὶ ἀρχισαν νὰ κατεβαίνουν.

Ἡ ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

Οἱ ἀναλαμπές τοῦ κεριοῦ φώτιζαν ἀκόμα τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ὁπότε ἓνα ἄτομο παρουσιάστηκε ξα-

φνικά στὴν πόρτα τοῦ μεγάρου.

Ἦταν ἓνας τριανταπεντάρης περίπου, μὲ πρόσωπο καὶ χέρια μαυρισμένα σὰν ἀπὸ μπαρούτι. Φοροῦσε μιὰ ξεσχισμένη ἐργατικὴ μπλούζα καὶ ἓνα καταλασπωμένο πανταλόνι, ποὺ ὡστόσο ἐδείχναν πῶς δὲν εἶχαν πολυφορεθῇ. Ἀπὸ τὴ ζώνη του, ποὺ ἦταν καὶ φυσιγγιοθήκη, κρεμόταν ἓνα μεγάλο σπαθί, ἐνῶ στὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ σκουριασμένη καραμπίνα.

Στάθηκε γιὰ λίγες στιγμὲς, γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά πίσω καὶ μετὰ, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου, τράβηξε ἀδίστακτα μὲς στὸ διάδρομο. Φθάνοντας στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ κόμητος, στάθηκε μὲ μιάς.

— Ἐδῶ εἶνε τὸ μέρος, μουρμουρού-

Ὁ ἀγνωστος κατέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια τοῦ μεγάρου παίρνοντας μαζί μὲ τὸ ἀνθρώπινο φορτίο καὶ τὸ δίπλο του.

σε, ενώ μιά έκφρασις χαρῆς ζωγραφιζόταν στο άγριωπό πρόσωπό του. Έτοιμαζόταν να σπρώξει την πόρτα και να προχωρήσει, όποτε έπρόσεξε μιά λεπτή φωτεινή ακτίνα στο βάθος του διαδρόμου. «Μπα! κάποιος είνε εκεί», σκέφθηκε και χωρίς να χάνη καιρό με βήματα σιγανά πήγε προς τα εκεί. Τώρα όμως το φώς είχε χαθή κι' ο άγνωστος σκύβοντας στο άνοιγμα του ύπογειου, άκουσε να μιλούν.

—Νά τ'ό φτυάρι, κύριε κόμη!
—Καλά, αλλά μήν τρέμης έτσι. Φτώχη μου Φραγκίσκα, δέν θ' άργήσωμε περισσότερο από δέκα λεπτά.
—Θέλω να επιστρέψω μιά ώρα γρηγορώτερα κοντά στη μικρή μας, κύριε κόμη.

Ο άγνωστος δέν περίμενε περισσότερο. Άνασηκώθηκε χωρίς να κάνει θόρυβο και ξαναγύρισε στην πόρτα του γραφείου του κόμητος.
—Δέκα λεπτά! μουρούισε με μιάν έκφρασι χαρῆς. Θά τά χρησιμοποιήσω όπως πρέπει, κύριε κόμη. Και δίνοντας άδιστακτα πιά μιά σπρωξιά στην πόρτα, μπήκε μέσ' στο γραφείο.

Ερριξε μιά ματιά γύρω του για να βεβαιωθή ότι δέν ήταν άλλος κανείς και μ' ένα πήδημα βρέθηκε εμπρός στο παραπέτασμα. Τ' άνασηκωσε με μιάς κι' εκεί μπροστά του άντίκρουσε την κούνια.

—Α, έδώ είσαι, μαρό μου! "Ας άρχίσω λοιπόν από σένα, έμούγγρισε ο άγνωστος από χαρά, κι' αφήνοντας την καραμπίνα του σε μιά γωνιά, ώρμησε με τα χέρια τενωμένα και τα δάχτυλα άνοιχτά επάνω στην κούνια...

"Ήταν έτοιμος να πνίξη με τα βρώμικα χέρια του το άθώο παιδί, όποτε το τυχαίο άντίκρουσμα του πορτραίτου της κομήσης, που ήταν κρεμασμένο στον άπέναντι τοίχο, τον έκαμε να κλονισθή και να σταλή άναποφάσιστος. Λες και τα μεγάλα έκφραστικά μάτια της νεκρής, που μένανε καρφωμένα επάνω του, του είχαν παγώσει το αίμα, ενώ ένα ρίγος συγκλόνισε το κορμί του σαν να περνούσε ξαφνικά άπ' τη σκέψι του ένα δυσάρεστο παρελθόν.

Μη μπορώντας να ύποστη περισσότερο το βλέμμα εκείνης, που δέν έφευγε από πάνω του, έσκυψε το μέτωπό του κι' έσπάζοντας το τυλιγμένο στη θερμή μεταξωτή κουβέρτα του παιδί, έτρεξε προς την έξοδο του μεγάρου, σέρνοντας μαζί και το έπιλο του.

Κατέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια, χάθηκε σαν άστραπή από την αύλη και σαν νάξερε καλά τα κατατόπια, τράβηξε προς το άμαξοστάσιο όπου κι' άφησε, πίσω άπ' τη γυρτή πόρτα, το ανθρώπινο φορτίο του.

—Και τώρα ή σειρά εκείνου, έφώναξε σαν ν' άπαντούσε στα κλάματα και τις άδύνατες κραυγές του μωρού.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ

Ξαναγύρισε τρέχοντας στο μεγάλο κι' όταν έφθασε στη σάλα, προχώρησε βιαστικά προς το βάθος του διαδρόμου. Κατέβηκε προσεκτικά τις σκάλες και μόνον όταν έπάτησε στο ύπόγειο, σταμάτησε για λίγο. Στο βάθος, άπ' τη μισάνοιχτη πόρτα του κελλαριού, διέκρινε τις λάμψεις του κεριού και προχωρώντας τώρα όσο μπορούσε πιο σιγά, έ-

φάσε κοντά σ' αυτή, εις τρόπον ώστε να μπορή ν' άκούη εκείνους που μιλούσαν μέσα.

—Ναι, καλή μου Φραγκίσκα, έλεγε ο κόμης, πρέπει να κάνης λίγη ύπομονή ακόμα. Αφού υπάρχει τόσο μέρος ακόμα στο λάκκο, δέν είνε σωστό ν' αφήσω πάνω στην κάσση μου ένα σωρό χρυσάφι και τόσα άλλα ακόμα χρεώγραφα, δέν θ' άργήσω καθόλου να επιστρέψω...

—Α, μήν άργήσετε, προς Θεού, κύριε κόμη, άπήντησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι, που δέν μπορούσε να κρύψη.

Στο άκουσμα του διαλόγου αυτού, μιά ξαφνική ιδέα πέρασε από το μυαλό εκείνου που παραμόνευε πίσω από την πόρτα. Τραβήχτηκε στην πιο σκοτεινή γωνιά του ύπογειου και περίμενε ακίνητος.

Μόλις ο κόμης βγήκε άπ' το κελλάρι κι' άρχισε ν' άνεβαινή τρέχοντας τις σκάλες, ο άγνωστος πετάχτηκε άπ' τη θέσι του, ώρμησε προς την μισάνοιχτη πόρτα και, πριν ή δυστυχισμένη Φραγκίσκα προλάβη να συνέλθη άπ' τον τρόπο της στο ξαφνικό άντίκρουμά του, την έκλεισε άπότομα και την έδιπλοκλείδωσε με τα κλειδιά που ήταν επάνω της.

—Και τώρα οι δυο μας, κύριε κόμη, ξεφώνισε μ' άγρια χαρά και τρέχοντας άνέβηκε τις σκάλες.

Σε λίγο, με το τουφέκι στο χέρι, ένοιγε άπότομα την πόρτα του γραφείου κι' έμπαινε μέσα. Στο άκουσμα του θορύβου, ο κόμης σήκωσε το κεφάλι του ξαφνιασμένος κι' άσυναίσθητα, λές, άρπαξε το πιστόλι του που βρισκόταν κάτω από κάτι χαρτιά επάνω στο γραφείο και με το δάχτυλο στη σκανδάλη το πρότεινε προς τον άγνωστο.

—Ποιός είσθε; ρώτησε με σταθερή φωνή. Γιατί μπήκατε έδώ; Τι θέλετε από μένα;

Ο άγνωστος, χωρίς ν' άπαντήση, έκαμε ένα βήμα προς τα εμπρός, έκλεισε πίσω του την πόρτα και κύταξε κατάματα τον κόμητα.

—Ποιός είμαι; άπήντησε τώρα μ' ειρωνικό χαμόγελο. Δέν συγκρατείτε, βλέπω, καθόλου τις φυσιογνωμίες... Πέρασαν, βέβαια, πολλά χρόνια από τότε που ξανασυναντηθήκαμε, έγώ όμως σας άνεγνωρίσα άμέσως, κ. κόμη ντέ Μοράν!

Στο άκουσμα της φωνής εκείνης, το πρόσωπο του κόμητος ντέ Μοράν

άλλαξε-κάπως όψι, άλλ' άμέσως, κρατώντας την ψυχραιμία του και δείχνοντας την πόρτα σ' αυτόν που στεκόταν άνοητος μπροστά του, του είπε με τόνο περιφρονητικό:

—Πηγαίνετε, κύριε, δέν έχομε τίποτε να πούμε.

—Έχομε και πολλά μάλιστα! Άλλά μήν κάνης ούτε ένα βήμα, μη βγάλης ούτε λέξι, άν δέ θέλεις να σε σκοτώσω άμέσως, άπήντησε τρέμοντας από θυμό ο έπαναστάτης, που σκόπευε τώρα τον κόμητα.

—Έξω, άθλιε! φώναξε ο κόμης χάνοντας πιά την ύπομονή του.

Ο άγνωστος έκαμε ένα βήμα ακόμα και σταμάτησε εμπρός στον άντίπαλό του.

—Μ' άνεγνωρίσατε, φαντάζομαι, κι' άν είχα καιρό να προσέξω σε βουσιές, ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, ο έξάδελφός σας και πριν από όχτώ χρόνια άντεραστής σας, δέν θα δίσταζε ούτε στιγμή να ζητήση ίκανοποίησι από τον κόμητα ντέ Μοράν για το έπίθετο αυτό του άθλιού!

»Αλλά, έπρόσθεσε γελώντας ειρωνικά, ένας σωστός ντ' Ωμόν, μπορεί και να περιφρόνηση τις βουσιές ανθρώπου που βρίσκεται στη διάθεσί του».

Άκούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, ο κόμης ντέ Μοράν δέν μπόρεσε να κρύψη την ταραχή του, γιατί τώρα ήξερε πιά εκείνον που τά έξεστόμισε, έμάντευε τους σκοπούς του και, χωρίς να θέλη, ξανάφερε στη μνήμη του τα όσα είχαν συμβή πριν άπ' το γάμο του.

Η μητέρα του Γκοντράν και θεία της νεαρής κομήσης Λευκής, κυρία ντ' Ωμόν, από καιρό ώνειροπολούσε να παντρεύη τον μοναχογιό της με την νεαρά κόμησσα, τόσο για τη μεγάλη προίκα της όσο και για την πολύ μεγαλύτερη περιουσία που έπρόκειτο να κληρονομήση αυτή μιά μέρα.

Όταν ο κόμης ντέ Μοράν έζήτησε από τον άδελφό της κυρίας ντ' Ωμόν το χέρι της άνεψιάς του, ή κυρία ντ' Ωμόν, βλέποντας τα σχέδιά της να καταστρέφονται, έκαμε ό,τι μπορούσε για να ματαιώση τον γάμο αυτόν.

Ο άδελφός της όμως που ήξερε καλά τον χαρακτήρα του γιου της και άνεψιού του Γκοντράν, τον όποιον προώριζε για άνδρα της άνεψιάς της Λευκής, δέν έδωσε καμιά σημασία στις άντιδράσεις της άδελφής του και δέχθηκε την πρότασι του κόμητος ντέ Μοράν, που, έξχωρα από τα μεγάλα πλούτη του, ήταν κι' άπόγονος μιάς από τις παλαιότερες άριστοκρατικές οικογένειες της Γαλλίας.

Έμπρός στην διάψευσι των έλπίδων της, ή κυρία ντ' Ωμόν πέθανε άποπληξία σε λίγον καιρό κι' ο γιός της, που έμεινε χωρίς περιουσία, άρχισε τότε να πλάθη καινούργια όνειρα. Οι γιατροί έξέφραζαν πάντοτε φόβους για την λεπτοκαμωμένη κράσι της κομήσης Λευκής κι' ο Γκοντράν σκεπτόταν, ότι μπορούσε και να πεθάνη χωρίς ν' αφήση κληρονόμους, όποτε ο κόμης ντέ Μοράν θάταν ύποχρεωμένος να επιστρέψη την προίκα της στον δικαιοδότη. Κι' μόνος δικαιούχος δέν ήταν πιά παρά μονάχα αυτός, ο Γκοντράν ντ' Ωμόν, που θα γινόταν με μιάς πλούσιος!

Η τύχη όμως δέν τον ευλόησε κι' αυτόν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΑΡΙΣΙ, Φεβρουάριος 1937

...Απόψε είχα έναν περιεργο εφιάλη. "Ήμουνα, λέει, δλομόναχος σ' ένα μαγεμένο κήπο. Όλομόναχος και λυπημένος. Κάτι θάραινε την καρδιά μου χωρίς λόγο και χωρίς αίτια. Κι' ο κήπος, λέει, παρουσίαζε την εικόνα της πιο φρικτής καταστροφής. Ξερριζωμένα τα δένδρα, πατημένα τα λουλούδια, και οι θραγιές σαν να πέρασε από πάνω τους σίφοντας. Μόνο ένα ρόδο είχε ξεφύγει άπ' το κακό. Λεπτό επάνω στο φινό του κοτσάνι, άργολυγίζοταν γεμάτο χάρι. Και γύρω του ήταν χυμένο ένα άρωμα, ένα άρωμα που έρω τόσο καλά. "Ένα δλόξανθο άρωμα! Έτσι το λέω, γιατί αυτή που τώχει είνε ξανθή σαν μαντόνα Βενετσιάνη... Το άρωμα της Γκράτοιας!

Και ήθελα, λέει, να πλησιάσω, το τριαντάφυλλο, και δέν μπορούσα. Άκίνητα τα χέρια μου, και τα πόδια μου θαραίά, σαν νάταν από σίδερο... Και ξαφνικά κάποιος άλλος διάθηκε. Δέν είδα τη μορφή του. Έσκυψε επάνω στο λουλούδι και τώκοψε. Κι' έγώ έμενα στη θέσι μου, ακίνητος, σαν μαρμαρωμένος.

Γκράτοια... Άγάπη μου! Δέν είνε προφητικό αυτό τ' όνειρο;

Είνε σκληρό να πάθω αυτή την τρομερή, παράξενη άρρώστεια είκοσι μέρες μετά το γάμο μας. Κι' άμα θά λείψω, Γκράτοια... άμα φύγω άγύριστα, δέν θα θρεθής κάποιος να σε παρηγορήση; Κι' έσύ δέν θ' άγαπήσης τον μοιραίο παρηγορητή που θα στεγνώση τα δάκρυα του πένθους με τα φιλιά του;

ΠΑΡΙΣΙ, Μάϊος

...Και το μαρτύριο έξακολουθεί. Το στήθος μου και τα πλευρά μου τα νοιώθω σφιγμένα σε μιά στενή σιδερένια πανοπλία, που με θαραίνει. Κανένας γιατρός δέν καταλαβαίνει τίποτε. "Αν φώναζα τον Βαράκι; Αυτός ο άνθρώπος με παγώνει με το σκληρό, άπάνθρωπο βλέμμα που κυττάει τους άρρώστους. Κι' όμως αυτός πρώτος κατάλαβε πως κάτι σοδαρό συνέβαινε μέσα μου. "Αν τον φώναζα;

ΠΑΡΙΣΙ, Μάϊος

Πονάω σαν τρελλός... Σάν κολασμένος! Μετά από την χρεωκοπία της Τραπεζής μου, που με κατέστρεψε οικο-

Από το έρχόμενο

Το καταπληκτικό άριστούργημα του διασήμου "Αγγλου συγγραφέως

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

Το δαχτυλίδι της βασιλίσσης του Σαβῶ

Μυστήριο — Περιπέτεια — Άγωνία.

νομικῶς, στὸ σωματικὸ μου μαρτύριο προσετέθη ἡ ἔμμηνη σκέψις πού μου τριβιλιέει τὸ μυαλό: Τί θ' ἀπογίγῃ ἡ Γκράτσια όταν θὰ λείψω ἐγώ; Κάνω ὅ,τι μπορῶ νὰ τὴν ἀπομαρύνω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου. Τὴν ἀναγκάζω νὰ βγαίνει, νὰ δέχεται προσκλήσεις.

Εἶνε τόσο μικρούλα, τόσο νέα, τόσο φτωχισμένη γιὰ τὴν χαρά!... Δὲν τῆς μιλῶ ποτὲ γιὰ τὴν ἀρρώστειά μου. Θεωμᾶζω τὰ καπέλλα τῆς, τὰ φορέματά τῆς, μιλοῦμε γιὰ μόδα...

Φορὲς-φορὲς μου λέει: —Εἶσαι καλὸς, κι' ἀξίζεις νὰ σ' ἀγαποῦν.

...Καὶ αὐτὸ μου φτάνει γιὰ νὰ ζῶ.

ΠΑΡΙΣΙ, Μάιος

—Γιατρέ, τὴν ἀλήθεια... τὴν ἀλήθεια!

—Αἱ! τὸ ψυχρὸ βλέμμα τοῦ Βαράκ, παῦ με κυττᾷ γεμάτο σκέψι!

—Τὴν ἀλήθεια; Μήπως ξέρω; "Εχετε μιά πολὺ σπάνια, πολὺ παράξενη ἀρρώστεια. "Ονομάζεται «μυοσωτίς ἀσόφικους» καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀργή, προσδευτική ἀποστέωσι τῶν μυϊκῶν ἰσθμῶν.

—Δηλαδή, γιατρέ; Δηλαδή; —"Ο,τι εἶνε μὴς σιγά-σιγά σκληραίνειται.

—...Πετρώνει!

—"Αν θέλετε! Σημειώστε ὅτι δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ συμβῇ. Εἶνε πιθανὸν ἀκόμη κι' ὅταν γίνετε τελείως παράλυτος, μιά μᾶζα ἀκίνητη, σχεδὸν ἀναισθητή, ἡ ζωὴ νὰ ἐξακολουθῇ ὡστόσο...

Μ' ἀγωνία τότε μίλησα γιὰ τὸ ὁικονομικὸ μου ἀδιέξοδο, γιὰ τὴν Γκράτσια.

Ἀπεφύγε νὰ με κυττάξῃ. Τέλος εἶπε:

—Σὰς προσφέρω πενήντα χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. "Οσο ζήσετε. "Υπο μερικὸς ὅρους... Πολὺ ἐλαφροῦς.

Μοῦ εἶπνε ἕνα χαρτί... Διάβασα: «Παραχωρῶ τὸ σῶμα μου στὸν ἰατρὸ Βαράκ. Θὰ τοῦ παραδοθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό μου, καὶ θὰ ἐχῇ ἀπόλυτα δικαιώματα ἰδιοκτησίας ἐπ' αὐτοῦ».

—Επιστημονικὸ ἐνδιαφέρον, μουρμούρισε ὁ διαβολογιατρός.

Μιά στιγμή ἐδίστασα. Σὰ ζῶο καταδικασμένο σὲ θάνατο. "Ἡ μορφή τῆς Γκράτσιας μ' ἔκαμε νὰ τ' ἀποφασίσω.

Πενήντα χιλιάδες φράγκα εἶνε ἕνα ποσόν!

ΠΑΡΙΣΙ, Αὐγούστου

...Αισθάνομαι τὴν φρίκη τῆς αἰωνίας νύχτας νὰ κυκλοφορῇ στὶς φλέβες μου.

Θέε μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. "Αγιστὸς κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ ὅπως ὅλοι. "Ὅπως σ' ὅλους, ὁ πόνος μου εἶνε ἀφόρητος. Γιατὶ σὲ μένα, Θεέ μου, αὐτὸ τὸ ἀτελείωτο μαρτύριο; "Ὡστόσο γίνονται καὶ θαύματα. Ποιὸς ξέρει. Μὰ θὰ ἀγόραζε ὁ Βαράκ τόσο ἀκριβὰ τὸ κουφάρι μου ἂν δὲν ἦταν θέμιος;

ΠΑΡΙΣΙ, Σεπτέμβριος

Πόνος... Πόνος... Πόνος!

Εἶνε, λοιπόν, ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους; "Ὅχι! Μέρους τῶρα παρακαλῶ νὰ με σκοτώσουν, νὰ με πνίξουν στὴν μορφήν, νὰ μ' ἀποτελειώσουν. Αὐτὸ τὸ κύμα, τὸ πέτρινο, πού κυριεύει τὸ

κορμί μου... Μαρμαρῶνω σιγά-σιγά. Κι' ὅμως ζῶ...

...Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο βλέπω μιὰν ἀκακία. Εἶνε σχεδὸν ξερή. Μοιάζει μ' ἕναν μεγάλο μαῦρο σκέλεθρο, πού ὑψώνει στὸν οὐρανὸ τεράστια ἱκετευτικά χέρια.

Τὰ πουλιά τὴν ἀποφεύγουν σὰν νάναι σκιάχτρο.

Μόνον κάπου-κάπου κανέναν κόρακα σταματᾷ λίγες στιγμὲς στὴν κορυφή τῆς, καὶ ξαφνικά ἀνοίγει τὶς μαῦρες φτερούγες του καὶ, κρᾶζοντας πένθιμα, χάνεται στὸ γκρίζο σοῦρουπο τοῦ φθινοπώρου.

ΠΑΡΙΣΙ, "Οκτώβριος

Πῶς μ' ἀποφεύγει ἡ Γκράτσια! Πῶς με παραμελεῖ!

Δὲν θέλω νὰ τὴν κάμω νοσοκόμα μου. Μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς φτωχῆς, θλιμμένης μου καρδιάς, τὴν ἐσπρώξα στὶς διασκεδάσεις. Καὶ ἡ ζωὴ τὴν παρέσυρε.

Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, πρὶν καλὰ-καλὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τῆς, ἔτρεχε στὴν κάμαρά μου γιὰ νὰ μου διηγήβῃ τὴν ἡμέρα τῆς. Τώρα ἔρχεται καὶ μου λέει στὸ πόδι ὅτι θέλει νὰ μου πῇ. Νοιώθω πῶς ἡ σκέψις τῆς εἶνε μακριὰ μου. Ποῦ, Θεέ μου, ποῦ;

...Κι' ὅμως ἔκαμα ὅ,τι μπόρεσα.

ΠΑΡΙΣΙ, "Οκτώβριος

"Ὡστε λοιπὸν δὲν εἶνε οὔτε τόσο δὰ καλύτερη ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναῖκες; "Ὡστε λοιπὸν ποτὲ δὲν κατάλαβε πῶς τὴν λατρεύω, πῶς τὴν ἀγαπῶ, πῶς εἶμαι ἀνυπεράσπιστος σὰν μικρὸ παιδί, πῶς εἶμαι καταδικασμένος; Πῶς ποτὲ δὲν παρουσιάσθηκε στὸν κόσμο δυστυχία μεγαλυτέρη ἀπὸ τὴν δική μου;

Ἄς μ' ἀφήσῃ νὰ πεθάνω με ἡσυχαῖα!

ΠΑΡΙΣΙ, Νοέμβριος

Ἡ νοσοκόμα κύλισε τὴν πολυθρόνα μου ὡς τὴν κάμαρά τῆς. "Ὡς τὸ γραφεῖο τῆς. "Εμεῖνα μόνος. Μὲ χέρια πού ἔτρεμαν, ἀνοίξα ἕναν μικρὸν χαρτοφύλακα. Καὶ ἔβρηκα ὅ,τι φοβόμουν: "Ἐνα γράμμι τῆς σὲ κάποιον.

Λίγες φράσεις χόρεψαν μπροστὰ μου: «Σὲ θεσπίζω, ἀγαπημένε μου, πῶς με κάνεις νὰ υποφέρω... Τί εἶνε νὰ περιμένουμε ἕνα -δυὸ μῆνες; "Εχομε νὰ νειάται μας, τὴν ἀγάπη μας. "Ὅταν ὁ θεὸς τὸν ἀναπαύσῃ... τότε θάμα δική σου!»

Δὲν διάβασα περισσότερα. Μὲ δυσκολία χάραξα ἀπὸ κάτω:

«Σὲ συγχωρῶ. Ἀντίο. "Ἄς εἶσαι εὐτυχισμένη!»

"Εχω ἕνα στυλὲτο ἰταλικό. "Ἐνα μυτερὸ στυλὲτο. Καὶ ἀπόψε ἡ καρδιά μου θὰ πάψῃ νὰ τυμπάει. Πρὶν πετρώσῃ ἐντελῶς.

PENA MAPNA

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

—Τί λές Μαριλὼν, ἀπὸ σ' ὁ πατέρας σου εἶνε ἑκατομμύριος κι' ἐγὼ πο-ναχοκόρη, ἀμφιβάλλεις ἂν σ' ἀγαπάω!...

ΜΕΤΑΞΥ ΨΕΥΤΩΝ

Ἄς ἕνας ψεύτης λέει στὸν ἄλλο: —Τρέχω τόσο γρήγορα μὲ τὸ ποδήλατο, πού ὅταν κάνῃ λιακάδα, ἡ σκιά μου δὲν με φτάνει!

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ Ἡ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Μιλοῦν μπροστὰ σ' ἕνα γιατρὸ γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου.

—"Ὡ! εἶπε γελώντας ὁ γιατρός, ἂν εἶχα ἐγὼ τὸν Λάζαρο πελάτη, σὰς βεβαίῳ πῶς ποτὲ ἡ ἱερὰ ἱστορία δὲν θ' ἀνέγραφε ἕνα τέτοιο θαῦμα!

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΙ

"Ἐνας Ἀγγλος περπατοῦσε ἄσκοπα σ' ἕνα Παρισινὸ μπουλβάρ. Ξαφνικά πλησιάζει ἕναν γαβριᾶ καὶ μὲ τὰ ὀλίγα του γαλλικά τὸν ρωτᾷ: —Θέλω νὰ πάω στὸ σταθμὸ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

—Πηγαίνετε ὅπου θέλετε, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γαβριᾶς, ἐγὼ δὲν σὰς ἐμποδίζω.

ΟΥΔΕΝ ΚΡΥΠΤΟΝ

Ἄς Μάριος διευθύνεται στὸ σταθμὸ κρατώντας δυὸ βαλίτσες, τὴν ὀμπρέλα του, μιὰ καπελλίερα, τὸ ἀδιάβροχό του καὶ τὰ κυάλια του.

Κάποιος γνωστὸς του τὸν συναντᾷ καὶ τοῦ λέει:

—"Ε, Μάριε. Πᾶς ταξίδι; —Ποιὸς σου τῶπε; ἀπαντᾷ ὁ Μάριος κι' ἀπὸ μέσα του μουρμουρίζει: «Τί περιέργω, στὰ μικρὰ μέρη νὰ τὰ μαθαίνουν ὅλα!»

ΠΟΥ ΘΘΑΝΕΙ Ἡ ΖΗΛΕΙΑ

Ἄς χοντρός Κάρολος διώχτηκε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο αὐτοκινήτων πού ἐργαζόταν.

Ὅταν μπῆκε μέσα στὸ καφενεῖο τὸν ρωτᾷ:

—Τί συνέβη καὶ σ' ἔδιωξαν;

—Ἄς ἀρχιεργάτης εἶν' ἡ αἰτία.

—Καὶ τί εἶχε ἐναντίον σου;

—Νά. Ξέρετε τί εἶνε ὁ ἀρχιεργάτης;

—Ἐνας ἄχρηστος ἄνθρωπος πού πηγαينوέρεται μὲ τὰ χέρια στὴ μέση καὶ δὲν ξέρει καμμιά δουλειά.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος μὲ ζήλευε. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι μου ἔλεγε πῶς ὅποιος ἔμπαινε μέσα στὸ ἐργοστάσιο μὲ νόμιζε ἑμένα γιὰ ἀρχιεργάτη!

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΛΑΒΕΙ ΜΕΡΟΣ

"Ἐνα χειμωνιάτικο βράδυ σ' ἕνα σαλόνι κάνουν διάφορα παιχνίδια γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

"Ἐνας νεαρὸς προτείνει νὰ διενεργηθῇ διαγωνισμὸς γκριμάτσας. Ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ κάνῃ τὶς καλύτερες γκριμάτσες κι' ὁ νεαρὸς πού ἐξελέγη ὡς κριτὴς ἐπιθεωροῦσε προσεκτικὰ ὅλα τὰ πρόσωπα πού τὸν περικύκλωναν. Τέλος πλησιάζει σὲ μιὰ κυρία, ὑποκλίνεται καὶ τῆς λέει:

—Κυρία μου, σὰς ἀπονέμω τὸ πρῶτο βραβεῖο. Ἐκάνατε τὴν καλύτερη γκριμάτσα.

—Κύριε, ἀπήντησεν ἡ κυρία, δὲν ἔλαβα μέρος στὸ διαγωνισμὸ!

Πρωτόγονό στον Σκαρμαγκά

Ἐνα ἀνέκδοτο σκετσάκι τοῦ συνεργάτου μας Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀπὸ τὴ σειρά «Ἡ ζωὴ μας εἶνε θέατρον».

πόδια του τα γλείφει ἡ θάλασσα. Ὁ ἥλιος χρυσώνει ὅλη τὴ γαλανὴ ἔκταση, κι' ἐμφανίζει σὰν ὄραμα τὴν Ἐλευσίνα, δεξιά).

ΕΚΕΙΝΟΣ. "Ὁλα χαίρονται σήμερα... Μαζὺ μὲ τὶς καρδιές μας... (Σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων κάθεται ἕνα ζευγάρι ἀγκαλιασμένο. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ ἀντρας γυρίζει τὸ κεφάλι του κι' οἱ ματιές του συναντοῦν τὶς ματιές ἑκείνης).

ΕΚΕΙΝΗ. — Θέε μου! Ὁ ἀντρας μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρομαγμένος). — Εἶσαι θεδαία;

ΕΚΕΙΝΗ. — Μὰ ἀφοῦ τὸν εἶδα!.. Μὲ εἶδε!.. Καὶ περὶ νὰν ἄραγε αὐτὴ πού σέρνει μαζὺ του;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σ' ἐνδιαφέρει; Ποιὸς εἶμαι ἐγὼ πού εἶμαι μαζὺ σου;...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἡ ἐρωμένη του!.. "Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Πάμε νὰ φύγωμε ἀμέσως... Δὲν μπορῶ νὰ κάσω οὔτε στιγμή...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μὰ ἡσύχασε.. Φεύγουν αὐτοί... Ἄς μείνουμε ἑμεῖς.. (Τὸ δεύτερο ζευγάρι ἔχει σηκωθεί καὶ προχωρεῖ πρὸς ἕνα γκρίζο αὐτοκίνητο, πού περιμένει. Ὁ ἀντρας κάθεται στὸ θολάν, ἡ γυναίκα δίπλα του καὶ ξεκινοῦν).

ΕΚΕΙΝΗ. — Πάμε καὶ μεῖς.. Θὰ τὴν πᾶθ βέβαια στὸ σπίτι τῆς...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μὰ χρυσὴ μου... Τί μὰς νοιάζει ἑμεῖς τί θὰ κάνῃ ὁ κόσμος;.. Τὸ πολὺ — πολὺ θὰ θυγῇ ἕνα διαζύγιο πού θὰ σὲ ρίξῃ γιὰ πάντα στὴν ἀγκαλιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σῶπα!.. Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς... Πάμε!.. (Σηκώνεται. Ἐκείνος τὴν ἀκολουθεῖ. Μπαίνουν στὸ αὐτοκίνητον καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὴν Ἀθήνα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πικρισμένος). — Ὁμολόγησε λοιπὸν πῶς τὸν ἀγαπᾷς...

ΕΚΕΙΝΗ. — Τὸν συχαίνομαι... Τὸν μισῶ!.. (Μὲ ψεύτικη τρυφερότητα) Ἐσένα λατρεύω... Γιὰ σένα ζῶ... Τί ὠραίος πού εἶνε ὁ οὐρανός.. Γαλιάνος, ὀλογάλανος, μὲ λίγα μόνο ἀραῖα κάτασπρα συννεφάκια δι' ἀκοσμητικά... Μὲ λίγα μόνο συννεφάκια πού τοποθετήθηκαν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κόσουν τὴ μονοτονία τοῦ γαλάζιου... (Σιγὰ) ὅπως τὰ συννεφάκια τῆς εὐτυχίας...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πού πολὺ συχνὰ ὅμως τελειώνουν σὲ καταιγίδα...

(Ἐκείνη μένει σιωπηλή. Τὸ αὐτοκίνητο μπαίνει στὴν Ἀθήνα. Ἐκεῖ, κοντὰ στὸν Βοτανικὸ, Ἐκείνη τοῦ λέει νὰ σταματήσῃ).

ΕΚΕΙΝΗ. — Καλύτερα νὰ κατέβω ἐδῶ καὶ νὰ πάρω ἕνα ταξί γιὰ νὰ γυρίσω σπίτι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταματᾷ τὸ αὐτοκίνητο). — Ὅπως θές... (Ἐκείνη

κατεβαίνει). Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ; ΕΚΕΙΝΗ. — Μὰ... θὰ σοῦ τηλεφώνησω... Ὁρβουάρ, ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ἀντίο..

(Ἐκείνη μπαίνει σ' ἕνα ταξί καὶ γυρίζει σπῆτι τῆς. Ἀνεβαίνει διαστικὰ τὶς σκάλες καὶ βρίσκει τὸν ἀντρα τῆς νὰ θηματίζει στὸ χῶλλ).

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ (λίγο μουδιασμένα). — Γύρισες;

ΕΚΕΙΝΗ. — Καθὼς βλέπεις... Ἀγοῦ ὕστερα ἀπὸ σένα...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Μπορούσαμε ὅμως νὰ γυρίσουμε μαζὺ... Ἡ ἴδια ἀπόστασι μὰς χώριζε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα...

ΕΚΕΙΝΗ (Ἀπότομα). — Ἐλπίζω ὅτι θὰ δεχτῇς τὸ διαζύγιο... Δὲν εἶνε ἔτσι; Γιατὶ νὰ σοῦ κάνω σκηνές;.. "Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει... Ἡξερεις τόσο καλὰ ὅμως νὰ ὑποκρίνεσαι...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — "Ὅχι ὅσα ἐσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (πειστωμένη). — Μὰ γὰρ αὐτὴ; Τὴν ἀγαπᾷς τόσο;

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — "Ὅσο κι' ἐγὼ αὐτόν...

ΕΚΕΙΝΗ. — Λοιπόν, εἵμαστε τὸ ἴδιο φταίχτες... Ἄς προσπαθήσωμε νὰ ξεχάσωμε...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Μὲ συγχωρεῖς... Μιὰ γυναίκα πού τὴν ἀπατᾷ ὁ ἀντρας τῆς λέγεται δυστυχισμένη... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ ὅμως πῶς λέγεται ἕνας ἀντρας ὅταν τὸν ἀπατᾷ ἡ γυναίκα του...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν πλησιάζει). — Μιὰ γελοία κοινωνικὴ πρόκληση, λοιπόν θὰ μὰς χωρίσῃ;.. Εἶνε δική σου νὰ πληρώσωμε μιὰ στιγμή ἀνοησίας μὲ δυστυχία ὅλης τῆς ζωῆς μας;

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Γιατὶ λές δυστυχία; Θὰ χωρίσωμε καὶ θὰ πάρῃς τὸν ἀντρα πού ἀγαπᾷς...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ σιγὰ). — Τὸν ἀντρα πού ἀγαπᾷ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸν πάρω...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Γιατὶ; Εἶνε ἴσως φτωχός; Ἀσημος;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ἀπλούστατα εἶνε ὁ ἀντρας μου...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. (Τὴν πλησιάζει). — Μ' ἀλήθεια... Μπορεῖς νὰ μ' ἀγαπήσῃς ἀκόμα;

ΕΚΕΙΝΗ. — Σὰν τρελλή...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Καὶ τὸ ἀνάκαλυψε αὐτό;..

ΕΚΕΙΝΗ. — Σήμερα τὸ πρωῒ...

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΤΗΣ. — Εἴρω... Εἴρω στὸν Σκαρμαγκά... (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλεῖ στὸ στόμα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οὐωνία ἡ μνήμη τῆς... μνήμης του!

Ο κ. Εὐθύβουλος Βλήτας ἔπαιρνε συχνά τὸ ποδηλάκι του καὶ ἔκανε ἐκδρομὸς στὰ περίεργα Ἀττικῆς. Ἐτοίχευε τις τόσες σκοτεινὲς τοῦ βίου του: Γυναίκα, παιδιά, πεθερά, δανειστές, ψωμά, μπακάλη, ράφτη, γρίνιες, χάσοδρα στὸν ἵπποδρομο, κορηὺς καὶ τόσα ἄλλα. Μία μέρα τράβηξε πρὸς τὸ Δαφνί.

Ἐτρεχε μιά χαρὰ μετὰ τὸ ποδηλάκι του, ὅποτε παθαίνει μιά ἀπότομη ἀνατροπὴ καὶ πέφτει πίσω ἀπὸ ἓναν φράχτη. Πόσο διάστημα ἔμεινε ἐκεῖ; Ἀγνωστον. Πάντως, ὅταν συνήλθε ὁ κ. Εὐθύβουλος Βλήτας εἶχε πάθει ἓνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα ἀτυχήματα. Εἶχε χάσει ἐντελῶς τὴν μνήμη του λόγω διασεισεως τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ἀπότομη πτώση.

Δὲν ἐθυμώταν ἀπολύτως τίποτε. Οὔτε ποῖος ἦταν, οὔτε ποῦ εὕρισκετο, οὔτε ἂν εἶχε οἰκογένεια, τίποτε, τίποτε...

— Πῶς με λένε; Ποῦ εἰμαι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι; Ποῦ πηγαίνω;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀπασχολοῦσαν τὸν κ. Εὐθύβουλο, ὅταν πιά συνήλθε. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δώσει καμμιά ἐξήγησι. Ἐψάξε τις τσέπες του, μήπως εἶχε καμμιά κάρτα, κανένα γράμμα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαφωτισθῇ ἐπὶ τῆς ταυτότητός του ἀλλὰ δὲν ὄρηκε τίποτε τέτοιο. Βρήκε μονάχα ἓνα ἀπόκομμα ἐφημερίδος. Αὐτὸ ἴσως τὸν διαφώτιζε. Γιὰ νὰ τὸ κρατῇ ἐπάνω του, θὰ τῇ, ὅτι τὸν ἐνδιέφερε. Τὸ ἀνοίξε λοιπὸν καὶ εἶδε, ὅτι ἦταν ἓνα ἄρθρο γιὰ τὸν στρατάρχη Τσάγκ — Κάι — Σέκ.

— Λές νὰ εἰμαι ὁ Τσάγκ — Κάι — Σέκ; Ἐσκέφθη ὁ κ. Εὐθύβουλος.

Ἐβρήκε ἓνα καθρεφτάκι στὴν πσέπη του, τὸ ἔβγαλε καὶ ἐκντήχθη. Θεὲ καὶ Κύριε! Εἶδε τὸν ἑαυτὸ του... κίτρινο. Ἦταν φυσικὰ ὡχρὸς ἀπὸ τὸ ἀτύχημα, ποῦ τοῦ συνέβη, ἀλλ' οὔτε αὐτὸ τὸ ἐθυμώταν ὁ κ. Εὐθύβουλος καὶ βλέποντας τὴν φάτακα τοῦ κίτρινου ἄρχισε νὰ πιστεύῃ σὸ σθεναρῶς, ὅτι ἦταν ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Κινεζῶν καὶ ὅτι ... εὕρισκετο εἰς πόλεμον μετὰ τοὺς Ἰάπωνας.

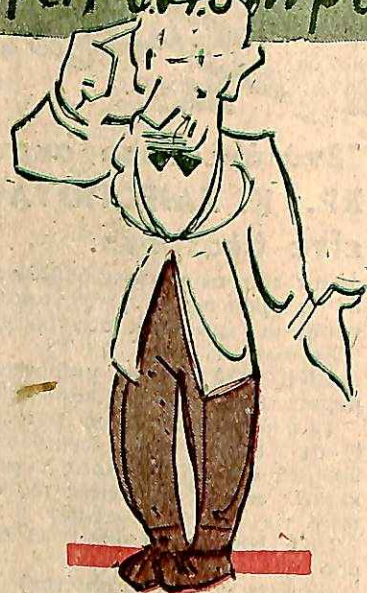
Ἐπερίμενε νὰ συναντήσῃ προχωρώντας καὶ ἄλλους κίτρινους, ὅποτε θὰ ἐβεβαίωνετο ἀπολύτως, ἀλλὰ συνήντησε ἓνα λευκὸν. Αὐτὸς ἦταν ἓνας τρόφιμος τοῦ Φρενοκομείου, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ περιφέρονται ὡς ἀκινδυνοὶ εἰς τὰ περίεργα τοῦ ἀσύλου. Ὁ κ. Εὐθύβουλος δὲν τὸν ἤξερε αὐτὸ. Μόλις τὸν εἶδε ὁ τρελλὸς, ἀνεφώνησε περιχαρῶς.

— Ω, τὸν φίλατόν μου Λούδ!

— Πῶς με εἶπες; Ρώτησε γεμάτος περιέργεια ὁ κ. Εὐθύβουλος.

— Ἀγαπητέ φίλε Λούδ Τζώρτζ, καλὸς ὥρις, ἐπανάλαβε ὁ τρελλὸς. Τὶ ἔγινε λοιπὸν τόσον καιρὸ; Σὲ περίμενα.

— Νά! Κάτι μικροδουλίτσες μοβ-
τουχάν, ἐδικαιολογήθη ὁ κ. Εὐθύβου-
λος. Εἶχα νὰ φυτῶν ἓνα κοττέτσι,
νὰ διορθώσω τὴν καμινάδα τῆς κοῦ-

ζίνας...

— Χά, χά, χά, ἔκαμε ὁ τρελλὸς. Βλέπω, ἐξακολουθεῖς νὰ ὁμιλῇς κρυπτογραφικῶς, ἀγαπητέ Λούδ. Κοττέτσι ἐννοεῖς φυσικὰ τὴν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, ἡ ὁποία κλουβιάειν ὅλα τὰ ζητήματα καὶ καμινάδες ἐννοεῖς τὰ καπέλλα τῶν διπλωμα-
τῶν. Κατάλαβα! Κατάλαβα!

«Μαρε τοῦτος εἶνε σπῖρτο μονά-
χο», ἐσκέφθη ὁ κ. Εὐθύβουλος. Καὶ εἶπε εἰς τὸν συνομιλητὴν του.

— Μοῦ εἶπες, ὅτι με περίμενες.

— Νάι, ἀγαπητέ μου, σὲ περίμενα νὰ τελειώσουμε ἐκείνη τὴ συνδιά-
σκεψι.

— Ποιὰ ἀπ' ὅλες;

— Τὴν συνδιάσκεψιν τῶν Βερσαλλι-
ῶν, ἀγαπητέ μου.

— Ἄ νάι! Ἐχες δίκην. Γιατὶ ἀ-
λήθεια τότε δὲν τὴν τελειώσαμε;

— Μὰ δὲν θυμάσαι; Σηκώθηκα ἐ-
γὼ κι' ἔφυγα νωρίς γιὰ νὰ πάω νὰ
βάλω μαντέκα στὰ φρύδια καὶ στὰ
μουστάκια μου.

— Μὰ σὺ δὲν ἴσουςα δ...

— Ὁ πρόεδρος τῆς συνδιασκέψε-
ως ἤμουν, ἀγαπητέ, ὁ πρόεδρος
Κλεμανσώ.

— Ἀ, ὁ Κλεμανσώ εἶσαι σὺ;

— Βεβαίως, φίλε μου. Εἰμαι ὁ τί-
γρις. Δὲν βλέπεις τις μουστάκες μου;

Ὁ τρελλὸς ὅμως ἦταν ἐξαρμένη-
νος. Ὁ κ. Εὐθύβουλος παρενεύθη
ποῦ τὸν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ περὶ ἀνυ-
πάρκτων μουστακιῶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν βλέπω νὰ ἔχῃς μουστάκες.

Ἐσὺ τις ἔχεις ἐνρίσει.

— Μὰ ἂν δὲν τις εἶχα ἐνρίσει δὲν
θὰ τις ἐβλεπες; Τοῦ εἶπε ὁ τρελλός.

— Βεβαίως! Ἐχες δίκην, ἀπὴν-
τησε ὁ κ. Εὐθύβουλος καὶ ἐσκέφθη:

«Μαρε τοῦτος εἶνε σπῖρτο μονάχο!»

— Ὡστε εἶσαι λοιπὸν, ἐξαναεῖπε ὁ
κ. Εὐθύβουλος. Σὺ εἶσαι ὁ Κλεμαν-
σώ κι' ἐγὼ ὁ Λούδ Τζώρτζ. Ὠραία!

Ἄν τὸ ὄρης γιατί ὀρίσκομαι ἐδῶ;

Ὁ κ. Εὐθύβουλος ἤθελε νὰ τὸν
ψωνίσῃ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μᾶλλον ὁ-
σα τὸν ἀφωροῦσαν, γιατί ὁ ἴδιος δὲν
ἐθυμώταν τίποτε. Καὶ εἶνε εὐκολον,
νὰ ψωνίσῃ κανεὶς ἓναν ἀνθρωπον,
ποῦ τὴν ἔχει ψωνίσει. Ὁ τρελλὸς
ἄρχισε νὰ φλυαρῇ ἀκατασχέτως:

— Ἐλα δά, καὶ μένε Λουδάκι,
καὶ σὲ κατάλαβα. Δουλειὰ δὲν εἶ-
χες στὸ Λονδίνο καὶ εἶπες: «ἄς πε-
ταχθῶ μέχρι τὴν Ἀθήνα, νὰ ἰδῶ
ἐκεῖνον τὸν παληόφιλο τὸν Κλεμαν-
σώ, νὰ θυμηθῶμε τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐ-
γὼ ἤμουνα πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγ-
γλίας κι' αὐτὸς τῆς Γαλλίας». Καὶ
ἀσφαλῶς θὰ ἤλθες ἰνκόγνιτο. Ἐ-
ται δὲν εἶνε;

— Φυσικὰ ἀπῆντησε ὁ Εὐθύβουλος.
λοι.

— Ἐσὺ, ἀγαπητέ Λούδ, συνέχισε ὁ
τρελλός, θὰ πᾶς εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ
θὰ καταλύσῃς στὸ ξενοδοχεῖο τῆς
«Μεγ. Βρετανίας», ὅπου θὰ ἔλθω
αὐριο νὰ σὲ συναντήσω. Ὠρεβουάρ,
φίλατέ μου.

— Ὠρεβουάρ...

Καὶ ὁ κ. Εὐθύβουλος ἐπῆρε τὸ δρό-
μο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τώρα, δόξα σοι
ὁ Θεός, εἶχε διαφωτισθῇ ἐπὶ τῆς
ταυτότητός του:

— Εἰμαι ὁ ... Λούδ Τζώρτζ. Ἐσκέ-
πτετο κατ' ὁδὸν καὶ ἤλθα ἀπὸ τὸ
Λονδίνο στὴν Ἀθήνα. Ἐξοχα!
Φθάνοντας στὴν πρωτεύουσα, ρώ-
τησε ποῦ εἶνε τὸ ξενοδοχεῖο τῆς
«Μεγ. Βρετανίας» καὶ κατηυθύνθη
πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πλησιάζοντας εἶδε
ἐξῶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἀστυνομι-
κὴν δύναμιν, τὴν μουσικὴ τοῦ Δή-
μου καὶ ἄρκετὸν κόσμον.

— Ὡχ! ἔκαμε. Μοῦ ἔχουν ἐτοιμά-
σει ὑποδοχὴν. Δὲν χωρεῖ πλέον ἀμ-
φιβολία: Εἰμαι ὁ Λούδ Τζώρτζ.

Καὶ ἐπροχώρησε ὁ κ. Εὐθύβουλος
καμαρωτὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς πρὸς
τὴν εἴσοδον τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ κό-
σμος ὅμως, ἡ ἀστυνομία καὶ ἡ μου-
σικὴ εἶχαν ἔλθει, γιὰ νὰ ὑποδεχθῶν
κάποιον ἄλλον ἐπίσημον. Αὐτὸ ὅ-
μως δὲν τὸ ἤξερε ὁ κ. Εὐθύβουλος,
ὁ ὁποῖος εἶχε πλέον ἀκράδαντον πε-
ποίθησιν, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ ἦταν γι' αὐ-
τόν:

— Μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ προσφωνή-
σω τὰ πλήθη, ἐσκέφθη.

Καὶ ἀνεβαίνοντας στὸ πεζοδρό-
μιο, ἄρχισε νὰ ἀγορεύῃ.

— Κύριοι ἀστυφύλακες, κύριοι
μουσικάντηδες, σεβαστὸν πληθὺς,
κύριε κουλουριτζῆ τῆς γωνίας. Ἐρ-
χομαι ἀπὸ.

— Τὸ Δαφνί; Συνεπλήρωσε κά-
ποιος δίπλα του.

— Ἀπὸ τὸ Δαφνί, μάλιστα, ἀπῆντη-
σε ὁ κ. Εὐθύβουλος. Ποῦ τὸ ξέρετε;

— Τὸ κατάλαβα.

— Βλέπω εἰσθε ἐνήμεροι τοῦ δρο-
μολογίου μου. Ἐρχομαι λοιπὸν ἀ-
πὸ τὴν Ἀγγλίαν μέσω Δαφνίου καὶ
σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν...

— Ἀρπα την! Ἐφώναξε ἄλλος ἀ-
κροατὴς δίπλα του καὶ τοῦ κατέφε-
ρε γενναίαν καρπαζιά.

Ὁ κ. Εὐθύβουλος ἔλασε τὰ λόγια
του. Ἐπανελάβε τραυλίζοντας:

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν...

— Καρπαζιά! Συνεπλήρωσε ἄλ-
λος ἀκροατὴς.

Ὁ κ. Εὐθύβουλος ἐτράπη εἰς φυ-
γὴν νωθρίζων:

Ἐπείσθην, ὅτι δὲν εἰμαι ὁ Λούδ
Τζώρτζ. Καλύτερα, ἀδερφέ! Τὶ
δουλειὰ ἔχω ἐγὼ μετὰ τὴν πολιτικὴν;
Πρέπει ὅμως τώρα νὰ βρῶ ποῖος
εἰμαι...

ΑΣΗΜΟΣ

Ζαννέτ Μακντόναλντ

Ἐνας αὐθεντικὸς πίναξ τοῦ
Ρέινολντς. Πυκνὲς μπούκλες, χρυ-
σαφίς, σχεδὸν ὀρειχάλκινες, ποῦ
στεφανώνουν ἓνα πρόσωπο ὁδάλ,
τὸ πὺθ θεῖο πρόσωπο ποῦ θὰ ὑπο-
ροῦσε νὰ φαντασθῇ ζωγράφος, ἰ-
δίως ὅταν τὸ φωτίζῃ τὸ χαμόγε-
λο. Πελώρια φωτεινὰ μάτια ποῦ
ἀνοίγουν διάπλατα, σὰ νὰ θένε
νὰ συλλάβουν καλύτερα κάθε τι
ποῦ βλέπουν...

Καθισμένη ἡ Ζαννέτ Μακντό-
ναλντ δεῖχεται σὰ νύχνη κανονικὸ ἀνάστημα. Ὅρθια, ἡ
αἰσθητὴ ἰσχύνης της καὶ τὰ ἀρτεμίσια πόδια της, τὴν
κανοῦν ψηλὴ, πολὺ ψηλὴ.

Ἐνα θεῖο λαρόγγι, ποῦ συναγωνίζεται τ' ἀθρόνι—αὐτὸ
ποῦ ἔκαμε μιά κοτζάμ Γκρέϋς Μοῦρ νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κα-
κό της...

Μιά ἀπακαλυπτικὴ φήμη κυκλοφορεῖ γιὰ τὸ πραγμα-
τικὸ παρελθόν της. Ἡ καριέρα της ἀρχισε ὑπὸ πολὺ δυ-
σμενεῖς συνθήκας. Ἀπορρίφθηκε τέσσερις φορές σὲ διά-
φορες δοκιμαστικὲς ἀποπείρες. Μόνον ὅταν ἓνας ἰσχυρὸς
φίλος της τὸ ἀπαίτησε, ἡ Ζαννέτ ἐπαίξε ὡς πρωταγωνί-
στρια σὲ μιά ταινία. Ἡ «Ἐρωτικὴ Παρέλασις» ὀπείδειε
τὴν πλάνη τῶν σκηνοθετῶν. Ὑπῆρξε μιά ἀπό-
κάλυψις. Καὶ ἡ ἱκανότης της ἐπεβλήθη. Ἐ-
κάλεσε μιά σειρά κομμοτεχνιμάτων στὸ πλευρὸ
τοῦ Μωρίς Σεβαλιέ. Κι' ἐπέσπεσαν τὸ θρίαμβό
της διὰ πραγματικὰ ἀριστουργήματα: Ἡ
«Ρὸς Μαρί» καὶ τὰ «Ρόδα τ' Ἀπρίλη».

★

Πάνε ἐξή - ἑπτὰ χρόνια τώρα, ποῦ ἓνα σκαν-
δαλιστικὸ παραμῦθι συνετάραξε τὴν κοινὴ
γνώμη ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ τύπος ὠρύετο. Ἡ
ἀτμόσφαιρα εἶχε ἡλεκτρισθῇ ἀπὸ τὴ διάδοσι
ἐνδὸς σκανδάλου: «Ὁ ὠραῖος πρίγκηψ καὶ νεό-
πανδρὸς—ἀκόμα τότε—Ὁυμβέρτος ἐρωτεύθηκε
μιά στάρ, ὁμορφὴν, ὅπως ὅλες οἱ ὄλες; τὴ
Ζαννέτ Μακντόναλντ! Κι' ἐπείτα τὸ δράμα.
Ἐνα δράμα τόσο μεγαλόπρεπα μυστηριώδες:
Ἡ πρίγκηπισσα—σύζυγος ἀδείασε ὅλες τις
σφαίρες τοῦ πιστολιῶ της στὸ στήθος τῆς ἐ-
λογιάστρας στάρ».

Ὅλα ἦρθαν ἐννοϊκά. Ἡ χλιαρὴ ἀτμόσφαι-

ρα τοῦ Μόντε Κάρλο, ὅπου ἐκτυλίσθηκε τὸ δράμα... Ἡ
ἀκαταμάχητα σοβαρὴ ὄψις τῶν πληροφοριακῶν πηγῶν...

Τὶ ὑπέροχη σαπουνόφουσκα!
Καὶ ἀκολουθήσαν ἀμέσως οἱ ἐπίσημες διαφεύσεις, προ-
ερχόμενες ἀπὸ πρεσβείες, κι' ἀπὸ προσωπικότητες τοῦ
διεθνούς διπλωματικοῦ κόσμου. Ἀλλὰ κι' ἄλλες αἰώμη
πὺθ κατηγορηματικὲς: Γράμματα ἀπὸ κεί κάτω, ἀπὸ τὸ
Χόλλυγουντ, γράμματα «μαρτύρων» ποῦ συνέτρωναν
κάθε ὁράδῳ μετὰ τὴν Ζαννέτ Μακντόναλντ καὶ ποῦ, κατὰ
τὰ γραφόμενά τους, ἡ ὠραία στάρ «ἐχαιρεν ἄκρας ὁ-
γείας». Μάλιστα ἐπρόσθεταν: «Ἡ μικρὴ Ζαννέτ δὲν ἤρ-
θε ποτὲ στὴν Εὐρώπη»!

Τὰ πράγματα μπερδεύονταν. Τὸ δράμα κατανοῦσε
μιά τρελλὴ ἐπινόησις κάποιου διαφημιστικοῦ πράκτο-
ρος.

Δυστυχῶς ὅχι γιὰ ὅλον τὸν κόσμον! Ὅσοι δὲν εἶχαν
μεγάλῃ φαντασίᾳ, παραδέχτηκαν τὴν ἀλήθεια, χωρὶς
νὰ τοὺς ἀκοφανῇ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι; Μὴ παραδεχόμενοι
νὰ κλείσουν τὰ μάτια στὴν ἀντίθετη ἀποψι, ἀρχισαν νὰ
ὑποπτεύονται τὴν κολὴ πίστι ἐκείνων ποῦ ἤθελαν νὰ
τοὺς μεταπειλοῦν. Ἐξωφρενικὲς ἱστορίες
καὶ ἀσυμβίβαστα νέα ἐπίασαν νὰ κυ-
κλοφοροῦν: Ὁ παγκόσμιος τύ-
πος, ἔλεγον, ἐξαγοράστηκε
ἀπὸ τὸ πριγκηπικὸ
ζεύγος. Ἡ βασιλικὴ

οἰκογένεια πάσχισε νὰ σώ-
σῃ τὴν τιμὴ της μετὰ τὸν ὄγ-
κο πᾶν ἑκατομμυρίων της.
Καὶ ἡ ὠραία Ζαννέτ πέθαινε μέ-
σα σὲ κάποια κρυφὴ κλινικὴ, ὅ-
μα τῆς καρδιάς της καὶ τῆς ἀντιζηλί-
ας τῆς πριγκηπισσας!

Ὡστόσο ἡ Ζαννέτ Μακντόναλντ αὐ-
τοπρασώτως, ἡ Ζαννέτ Μακντόναλντ γοητευτικῇ,
ἀθικτῇ, ἀκέραια, ὅμοια κατ' ὅλα πρὸς τὴν βασίλισσα
τῆς «Ἐρωτικῆς Παρέλασεως», ἀποβιδιάσθηκε ἓνα πρῶτ
στὴ Χάδρη.

Εἶχε ἔρθει στὴν Εὐρώπη, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ διαφύγῃ
τῆς φήμης ποῦ κυκλοφόρησαν εἰς ἔαρος της. Ζήτησε νὰ
παρουσιασθῇ σ' ἐκείνους ποῦ τὴν θεωροῦσαν πεθαμένην,
μετὰ σάρκα καὶ ὀστά. Καὶ παρουσιάσθηκε. Ἀπὸ τὴ μεγά-
λη σκηνὴ τοῦ Παρισινοῦ θεάτρου τῆς Παρνασσίου, ἔβω-
σε τὴ μεγάλη μάχη της. Ἐκεῖ ἦσαν ὅλοι οἱ ὀπισθοι θω-
μάδες. Ἡ μικρὴ Ζαννέτ ἐθριάμβευσε. Οἱ θωμάδες ἐπὶ-
στεψαν.

Καὶ μετὰ τὸ δίκην της: Ἀσφαλῶς ἦσαν αὐτὴ! Μὰ ἦσαν
ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο: χαριτωμένη. Ἦταν ἀπλὴ καὶ
γοητευτικὴ. Εἶχε μιάν ἐλκυστικὴ φυσιογνωμία, λίγο
χτυπητὴ. Κάτι σὰ μιά μικρὴ γατούλα μετὰ ὑπέροχα ὀρει-
χάλκινα μαλλιά. Ἡ φωνὴ της μαλακιά, παρα-
πονιάρικη. Τὸ χαμόγελό της ἀδιάκοπα ζυγρα-
φισμένο γύρω στὰ κάτωστρα δόντια της... Αὐ-
τὸ ἦταν ὅλο.

Ἡ Ζαννέτ, μετὰ τὴ διάφυσιν ἐνδὸς παρὰ-υθιάς,
ἐπαλήθευσε τὴ φήμην γιὰ τὴ μεγάλη της ἀξία.
Καὶ ἔκτοτε ἐκράτησε τὴ δόξα της ἀμετάωτη...

Σήμερα εἶνε ἡ σειράν της τοῦ δηλοῦντος κινη-
ματογράφου. Στὸ πλευρὸ τοῦ Νέλσον ἔντι κα-
τήγαγε τοὺς πὺθ ζηλευτοὺς θριάμβους ποῦ θὰ
μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῇ στάρ.

«Ποτὲ μὰς δὲ θὰ χωρίσωμε», ἔχει δηλώσει ἡ
Ζαννέτ στὸν πρίγκηψ της—καὶ γιὰ νὰ κρατήσῃ
τὸ λόγο της παρεκάλεσε τὴν ἐταιρίαν στὴν ὁ-
ποῖον ἐργάζεται νὰ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα μιᾶς
νέας ταινίας μετὰ πρωταγωνιστὰς αὐτὴν καὶ τὸν
ἔντι.

Ἐὰν τοὺς ἀπολαύσωμε στὸν «Πόλεμο τῆς Ἀ-
ρίας».

Μ.

Πέρα ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἡ ἀγάπη τους ἀγγιζε μιὰ τέτοιαν ὀδυνηρὴ τελειότητα, πὺ οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν καταλάβουν.

Μὰ μήπως εἶχαν ἀνάγκη τὴν κατανόησι τῶν ἀνθρώπων; Ἡ ἀγάπη τους ἦταν ἓνα νησάκι χαμένο στὸν ὠκεανὸ τοῦ κόσμου, πὺ τοὺς ἀπομόνωνε ἀπὸ ὅ,τι δὲν ἦταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Σὰν τοὺς ἀληθινούς ἐραστές, οἱ ἄνθρωποι τοὺς κούραζαν, καὶ ἀπέφευγαν τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ σπίτι τους ἦταν ἐξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, χαμένο σ' ἓνα πάρκο ὠνειρεμένο.

Ἐκεῖνος, ἑκατοστὸς δικηγόρος, διάσημος γιὰ τὴν πύρινη εὐγλωττία του, ἐκέρδιζε τόσα χρήματα, ὥστε νὰ κἀν καὶ τὶς παραμικρὲς ἐπιθυμίες της. Ἦταν ἓνας ὠραίος ἄνδρας, σοβαρὸς, μὲ μάτια στοχαστικά καὶ ἓνα γλυκύτατο χαμόγελο, πὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται ἀπίστευτα νέος.

Ἐκείνη, μιὰ ξανθὴ μαρκησία ἀπὸ πορσελάνη τῶν Σιεβρών, ἓνα πλάσμα αὐλο καὶ λεπτότατο, μισὴ πεταλούδα, μισὴ γυναίκα...

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ γάμου τους, εἴκοσι χρόνια τώρα, ζοῦσαν σὰν μέσα σ' ἓνα ὄνειρο, πολὺ ὠραῖο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ναι ἀληθινὸ. Ζοῦσαν γοητευμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχία τους, πὺ ἔνοιωθαν ὡς ποῦ βαθμὸ τοὺς ἦταν πολὺτιμη.

Ἐκεῖνος κατέβαινε κάπου - κάπου στὸ Παρίσι γιὰ τὶς δίκες του. Τότε οἱ ἐφημερίδες ἐγέμιζαν ἀπὸ φωτογραφίες του, καὶ οἱ μιντινέτες μάθαιναν τοὺς λόγους τοῦ ἀπέξω.

Ἀπειρες γυναῖκες τοῦ εἶχαν δεῖξει πὺς ἀπ' αὐτὸν ἐξηρτάτο νὰ θελήσῃ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὰ πάντα.

Ἐκεῖνος ὅμως τὶς κύτταζε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν. Στὴ σκέψι του, στὰ μάτια του, στὰ χέρια του, ζοῦσε ἡ ἀνάμνησις μιᾶς καὶ μόνῃς γυναίκας. Μιᾶς ἁρωτευμένης γυναίκας, πὺ λάτρευε καὶ πὺ ἦταν ἡ γυναίκα του.

Δὲν ἐβλεπε τὴν ὥρα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ φλους καὶ ἀπ' ὅλα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ της, νὰ τὴν σφιγῇ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ ξεχάσῃ ὅ,τι δὲν ἦταν αὐτὴ καὶ ἡ ἀγάπη τους.

★
Αὐτὴ ἡ τελευταία δίκη τῆς Σουζάν Λεμπυρώ, τὸν κούρασε ἐξαιρετικά. Ὅλοι πίστευαν στὴν ἐνοχὴ της, καὶ κατὰ τὸ ἀγρία αἰσθησιακὸ πὺ εἶχε στὴν ὄψι της, ἔφερνε τὴν εἰκόνα τοῦ ἐγκλήματος.

Χρειάστηκε νὰ παλαίψῃ ἀγρία γιὰ νὰ πείσῃ τὸ δικαστήριον, νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους, νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Ἡ Σουζάν Λεμπυρώ ἔγινε ἀγώνας. Τίναξε τὴν ἀγρία προσωπικότητά της καὶ τὴν ἀνέμιζε, σὰν νᾶταν σημαία. Καὶ μὲ τὴν σημαία αὐτὴ νίκησε.

Ὅλοι ἐπελοήθησαν γιὰ τὴν ὁσώδότητά της Σουζάν Λεμπυρώ. Ἀφέθηκε ἐλεύθερη.

Κανένας θρίαμβος δὲν τὸν εἶχε μεθύσει περισσότερο. Ποτέ!

Ἡ Σουζάν ζήτησε νὰ τὸν δῇ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Καὶ σὰν βρέθηκε μόνος μαζί της, κάτι τελείως ἀγνωστὸ, πρωτόγονο, βάρβαρο, ἐπύνησε μέσα του.

Καὶ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του, σχεδὸν ἀγρία, σχεδὸν ἐχθρικά.

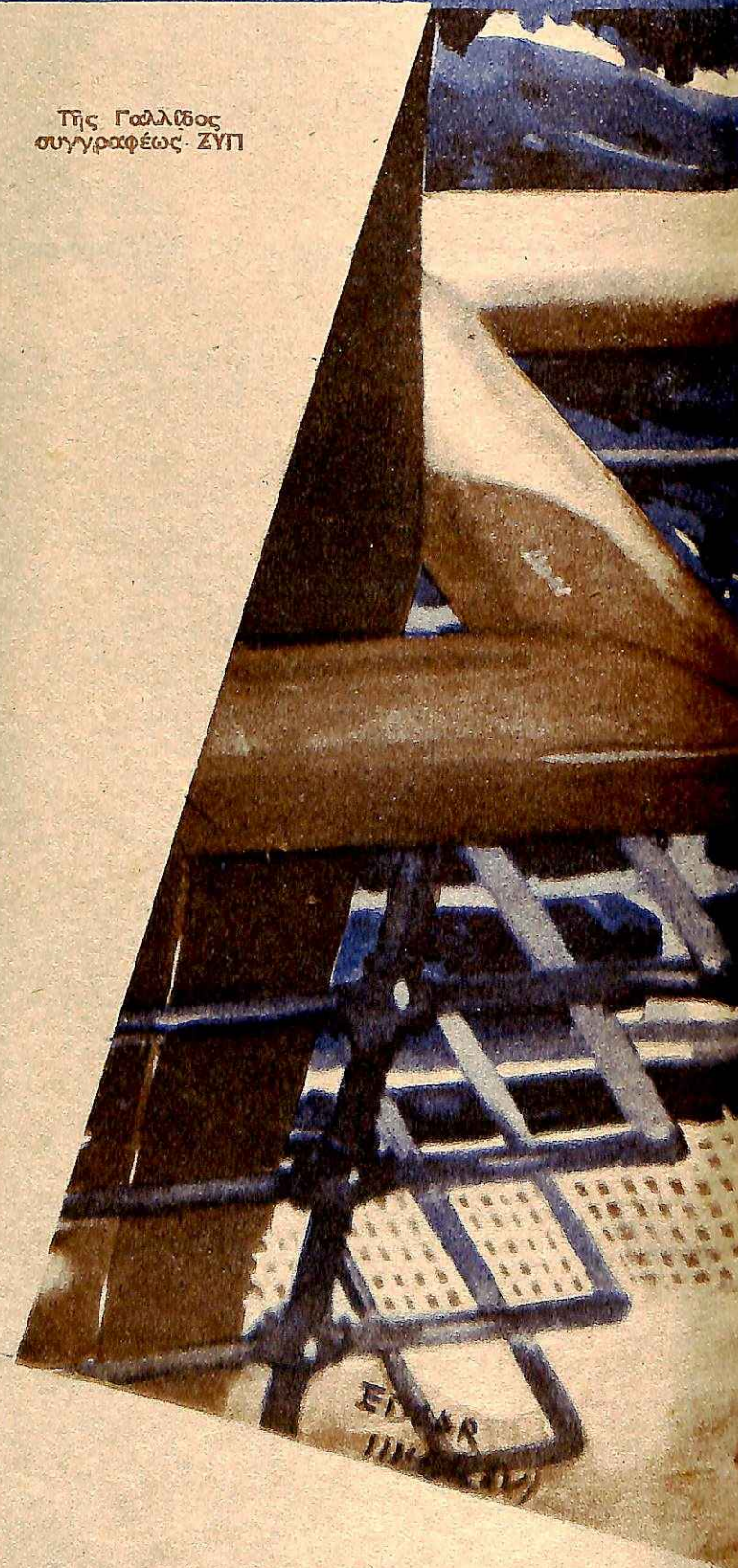
Ποτέ του δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ γιὰτί ἔγινε αὐτό.

Ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε ὁ πρόστυχος ἐκβιασμός.

— Ἡ γυναίκα σου θὰ μάθῃ τὰ πάντα!

Δὲν τὴν πίστεψε.

Τῆς Γαλλίδος
συγγραφέως ΖΥΠ

Καὶ σὰν βρέθηκε μόνος μαζί της, κάτι τελείως ἀγνωστὸ, πρωτόγονο ἐπύνησε μέσα του.

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ
ΕΝΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ ΠΟΥ ΤΟ
ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΤΟΥ ΣΕ ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΝ
ΩΔΗΓΗΣΕ ΩΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ακη του πάρκου.

Σφίχτηκε στην αγκαλιά του σαν πληγωμένο πουλάκι.

—Οι μέρες είνε άτελειώτες χωρίς εσένα, αγαπημένε μου. Οι ώρες δέν κυλάνε, λές και σταματάει ο χρόνος.

Φίλησε άργά τὰ χέρια της, τὰ μάτια της, τὰ γλυκά της χείλη.

—Η άλλη δέν όπηρε πιά... Δέν είχε ποτέ ύπάρξει... Ήταν ένα πλάσμα άνύπαρκτο πυρετού και έφι-άλτη!

—Αγαπημένη μου! ψιθύρισε πι-χτά Μικρούλα μου αγαπημένη!

Δέν είπε τίποτε άλλο. Μά αότη ή φράσεις ήταν για κείνην ή υπόσχε-σις μιάς ευτυχίας που δέν έκφρά-ζεται με λόγια. Ήταν τὰ λειτουρ-γικά λόγια μιάς λατρείας σχεδόν υπερκόσμιας.

—Εκλείσε τὰ μάτια και θυμήθηκε

την πρώτη φορά που της τὰ είπε, σαν μπήκε σ' αυτό τὸ σπίτι στηρι-γμένη στο μπράτσο του, φορώντας ακόμα τὰ άνθη της λαμονιάς... —Ε-τσι, σαν τώρα, τὸ σπίτι ήταν σκιε-ρό και σιωπηλό και καλοδεχούμε-νο. Και έχοντας τον κοντά της, τὸ ίδιο αίσθημα την πλημμύρισε, όπως και τώρα. Σαν νὰ κρατούσε τὸν κό-σμο δολιχληρό!

Είκοσι χρόνια από τότε. Είκοσι αιώνες. Είκοσι δευτερόλεπτα!

—Αγαπημένη μου! Τί καλά που γύρισες, αγαπημένη μου! Είπα και έτοιμάσα τὸ τραπέζι για τὸ τσάι κάτ' απ' την πέργκολα. Τώρα τὸ ἀ-γιόκλημα άνθίζει και ξέρω πως σ' άρέσει ή εὐωδία του... Όσο έλει-πες, δέν ήξερα πὸ νὰ πάω, πὸ νὰ σταθῶ. Τὸ σπίτι είνε τόσο μεγάλο, τόσο άδειο χωρίς εσένα!

Την έτράβηξε κοντά του και σφίγ-

νοντας τὰ χείλη του στα μαλλιά της, ψιθύρισε κοντά σ' αὐτὴ της.

—Αν πέθαινα τί θάκανες, αγάπη μου;

—Δέν θά μπορούσα νὰ ζήσω χωρίς εσένα, τὸ ξέρεις.

—Και αν σ' άποποῦσα με μίαν άλλη γυναίκα;

Δέν τραβήχτηκε από κοντά του. Δέν γύρεψε νὰ κυττάξῃ τὰ μάτια του. Σφίχ-τηκε μόνο πιο πολύ επάνω του. Τόση ή-ταν ή πεποίθησίς της σ' αὐτόν.

—Αν γινόταν ένα τέτοιο πράμα, δέν θά μπορούσα νὰ ζήσω και πάλι. Μά πριν ή ψυχὴ μου θά σκοτωνόταν.

—Σώπασον κι' οι δύο. Αὐτὴ τὴ φορά, διέκοψε την σιωπὴ ή γλυκειά, λιγάνι ραγισμένη φωνὴ κείνης:

—Αγαπημένη μου, ως τόσο κόποσε θά νάρρη ή εποχή τοῦ μεγάλου χωρισμοῦ. Και αν φύγω ἐγὼ πρώτη, τί θά γίνης;

—Θά σ' άκολουθήσω άμέσως! είπε ἡ-κείνος σοβαρά.

—Ξέρω πως θάπρεπε νὰ σοῦ πῶ νὰ ζήσης. Και νὰ προσπαθήσης νὰ εἶσαι ευτυχισμένος και χωρίς ἐμένα. Όμως, για την αγάπη μας, τέτοια λόγια θά-ταν προσβολή.

Πήγαν στην πέργκολα, κι' κείνη χα-πλώθηκε σὲ μιά σάιζ-λόγκ. Αὐτὸς κά-θισε στα πόδια της, και άρχισε νὰ της λέῃ, νὰ της λέῃ...

Ενας υπηρέτης πλησίασε με τὸ τσάι.

—Πρὸ λίγου μιά κυρία τηλεφώνησε πως έρχεται ἐδῶ. Σὲ μισὴ ὥρα θάχῃ φθάσει. Κυρία Λεμπυρῶ ήταν τ' ὄνομα της.

—Αὐτὴ ή γυναίκα ἐδῶ! ψιθύρισε ἡ-κείνη. Μά τί θέλει;

Τὸ πρόσωπο τοῦ άνδρὸς είχε γίνει κατόχλωμο.

—Θά θέλῃ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, είπε. Μὴ σηκώνεσαι απ' τὴ σάιζ-λόγκ, άφη-σέ με νὰ σοῦ σερβίρω ἐκεῖ τὸ τσάι.

—Εὐχαριστῶ, αγαπημένη μου. Εἶσαι τόσο καλός! Τὸ τσάι μοῦ φαίνεται σαν πικρὸ σήμερα. Εἶνε μήπως ή ἰδέα μου; Τί βαρὺ πὸ εἶνε τὸ κεφάλι μου! Νυ-στάζω! —Αχ, πόσο νυστάζω! Αγαπη-μένη μου! Αἶσθησε νὰ γείρω στα χέρια σου... Αγαπημένη μου!

Τὴν ἴδια στιγμή χτύπησε τὸ κουδούνι. Μιά ἐξάλλη γυναίκα φάνηκε.

—Εἶδες πὸν κράτησα τὸ λόγο μου; Ήρθα νὰ μιλήσω στην γυναίκα σου.

Στοιμάτησε ἐπιληκτικὴ μπροστά στο θρόνο. —Εκείνος καθόταν στα πόδια της σάιζ-λόγκ, κι' ὅλο και κάτω ψιθύ-ριζε σ' αὐτὴ της κοιμισμένης γυναι-κάς... —Ενα χαμόγελο ευτυχίας πλανή-ταν στο πρόσωπό της.

—Σώπα! της είπε. Δέν μπορεί νὰ σ' άκούσῃ πιά.

—Η Σουλάν Λεμπυρῶ ἔμπεξε μίᾳ φωνή.

—Κοκοῦργε! Τὴν σκότωσες! Εἶνε νε-κρή! Δολοφόνε!

Σηκώθηκε άργά.

—Ναί, τὴν σκότωσα! —Ερρίξα δηλη-τήριο στο τσάι της, νὰ μὴν άκούσῃ τὰ λόγια σου. Σκότωσα τὸ κορμί της, ἀλλ' ὀχι τὴν ψυχὴ της.

Χωρίς νὰ δώσῃ σημασία πιά στην Λεμ-πυρῶ, σήκωσε τὴν γυναίκα του στα χέρια, και διασχίζοντας τὸν κήπο, διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι. Και πίσω του, σαν νὰ τὸν άκολουθοῦσε λιτανεία δολιχληρῶ από ἀ-ναμνήσεις και θύμησης εἴκοσι χρόνων.

Τὸ ἑκάμαν τὴ μεγάλῃ χάρι νὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο. —Η ανθρώ-πινη δικαιοσύνη εἶνε κάπου-κάπου κα-τὰ λάθος ἀληθινά δίκαιη. Και εἶτσι κρώ-τησε τὸ λόγο του.

—Θά σ' άκολουθήσω άμέσως! της εἶχε πῆ.

ΖΗΤ

Τὸ ἀριστουργηματικὸ θεατρικὸ ἔργο τοῦ Οσκαρ Ουάιλντ, ποὺ παίχθηκε στο Βασιλικὸ Θέατρο με καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, δια-σκευασμένο σὲ νουβέλλα απ' τὸν ἴδιο τὸν μεταφραστὴ του Κ.

ΒΑΣΟ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟ

Τὸ ἄρωμα τῶν
λουλουδιῶν

Κατακόκκινα τριαντάφυλλα φρεσκοκομμένα εὐωδίαζαν τὴν ἀτμόσφαιρα και τὰ βελουδένια πέταλά τους, σαν άχόρταγες ψυχές, άνοιγαν στὴ θαλωρὴ τοῦ κομποῦ σαλονιοῦ κατακόκκινα, σαν αἷμα, τριαντάφυλλα ὑψο-ναν τὰ λεπτά κοτσάνια τους στο ὄχρὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ μέσα απ' τὸ βαθὺ γαλάζιο βάθος, ποὺ λαμποκοποῦσε σαν ἑξωτικὸς σάπφειρος, φροντισμένα από κρινένια μακριὰ λεπτὰ δάκτυλα. —Η Λαίδη Μάργκαρετ Γούντερμπερ, αφήνοντας για μιά στιγ-μὴ τὰ τριαντάφυλλα, ἐπλησίασε τὸ παράθυρο, ἀκούμπησε στὴς μεταξωτὲς κουρτίνες κι' ἔμεινε σαν ἀπορροφημένη κυττάζοντας τὸν γορῖσο οὐρανὸ τοῦ Λονδίνου. Γύρω από τὰ ξανθὰ, σαν πα-λὴ χνουδάρι, μαλλιά της τὸ ὄχρὸ φῶς ποὺ ἔρχόταν απ' ἔξω ἔπαιζε σαν φροστέφανος, σαν ἀσημένιο φεγγαρόβλημα. Καὶ στα βαθειὰ γαλανά μάτια της, σαν νὰ ἐπέρασε μιά σκιά.

“Αργά ξαναγύρισε στο δάξο με τα τριαντάφυλλα κι’ άρχισε να κόβει προσεκτικά τ’ άγκάθια τους. Απορροφημένη δεν έπρόσεξε άμέσως την παρουσία του οίκονόμου Πάρκερ, που στεκόταν στην πόρτα και περίμενε. “Ο τυπικός Πάρκερ θα έμενε άκίνητος στη θέση του ως ότου θα καταδεχόταν ή μυλαίδη να του άποτεινεί τον λόγο.

“Η Λαίδη Γουίντερμπερ έγύρισε μ’ ένα σιωπηλό έρώτημα. —Θα δεχθώ ή μυλαίδη σήμερα το άπόγευμα; ρώτησε ο Πάρκερ με μια μικρή ύπόκλιση.

—Ναί, Πάρκερ, θα δεχθώ. Ποιός ήθελε;

—“Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον, μυλαίδη.

Μια σκιά δισταγμού σκοτεινίαισε το πρόσωπό της, κι’ έμεινε για λίγο άναποφάσιστη. Αναρωτιόταν αν θάπρεπε να τον δεχθώ, αλλά κατανίκησε γρήγορα τον δισταγμό της. Θα ήταν προτιμότερο να τον δη πριν από την βραδυή γιορτή, που έδινε, γιατί έτσι θα μπορούσε να έξηγηθώ μαζί του.

—Οδηγήσε τον επάνω, Πάρκερ. Καί όποιος άλλος έλθη θα βρισκώμαι εδώ.

★

“Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον ήταν ένας άνδρας τριάντα περίπου χρόνων, ντυμένος άψογα. Έκ πρώτης όψεως έδινε την εντύπωση ανθρώπου μπλαζέ, χορτασμένου από κάθε χαρά και άπόλαυσι της ζωής. Στο λεπτό καλοξυρισμένο πρόσωπό του ύπηρχαν μερικές γραμμές που άλλοτε του έδιναν μιάν έκφρασι εύθυμης διαβολίας. Στα χείλη του έπαίξε ένα ειρωνικό χαμόγελο, που είχε κάτι το σαγηνευτικό.

—Πώς είσθε, σήμερα το άπόγευμα, Λαίδη Γουίντερμπερ; είπε μπαίνοντας και τεινόντας το χέρι. “Ω! Τι θαυμάσια τριαντάφυλλα! Καί τί ωραία βεντάλια... κομψοτέχνημα! Μου έπιτρέπετε;

—Είνε δώρο του άνδρός μου για τα γενέθλιά μου, χαμογέλασε ή Λαίδη Μάργκαρετ, σκουπίζοντας τα δαχτυλάκια της.

—Σήμερα είναι τα γενέθλιά σας; “Ω, πόσο θα ήθελα να τώξερα! Θα έστρωνά όλο το δρόμο μπροστά από το σπίτι σας με λουλούδια, σαν ένα μυρωμένο χαλί, για να περάσετε. Τα λουλούδια έπλάσθηκαν για σας.

“Η Λαίδη Γουίντερμπερ ένοιωσε τα δάχτυλά της να τρέμουν και έσκυψε επάνω από τα τριαντάφυλλα, σαν για να ρουφήξω όλη τη μυρωδιά τους. Έμεινε σιωπηλή για λίγο, ενώ ένοιωσε επάνω της καρφωμένα τα μάτια του και ένα ρίγος διέτρεξε το άγαλματένιο κορμί της.

—Λόρδε Ντάρλιγκτον, έκανε σε λίγο ήρεμα, γιατί βρίσκετε εύχαρίστησι να με στενοχωρήτε; Ξέρετε ότι δεν μου άρέσουν καθόλου αυτοί του είδους τα κομπλιμέντα. Σας μιλά σοβαρά και δεν πρέπει να χαμογελάτε. Σας όμολογώ ότι σας συμπαθώ έκτακτικά... αυτό πρέπει να το ξέρετε. Μα θα έπαυα να σας έκτιμώ αν ποτε περνούσε από το μυαλό μου ή σκέψις, ή ύπόγιοια έστω, ότι μοιάζετε και σεις σαν τους άλλους άνδρες.

“Η φωνή της ήταν θερμή, παθητική σαν να έκανε έκκλησι στα αισθήματά του εκείνα που έκρυβε ζηλότυπα στα κατάδαθα της ψυχής του. Καί όμως εκείνος δεν ένοούσε να προδοθώ.

—Νομίζετε ότι εγώ είμαι καλύτερος;

—Ασφαλώς. Μόνο που προσπαθείτε να φαίνεστε άλλοιότι-

κος. —Αλήθεια, θέλετε να το μάθετε; Να σας το πώ, εύχαρίστως. Γιατί δεν θέλω να με προσέχη ο κόσμος.

—Σοβαρώς δεν θέλετε να σας λογαριάσω ο κόσμος;

—“Οχι, Λαίδη Γουίντερμπερ. Έγώ θα επιθυμούσα να με προσέχате μόνον σεις, σεις περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο.

—Εγώ; Γιατί εγώ;

“Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον κτύπησε άφηρημένα κατά το παράθυρο. “Η επιθυμία να της άνοιξη την καρδιά του τον τυραννούσε, αλλά μπροστά στο άθωο της έρώτημα ένοιωσε τον έαυτό του άφωπλισμένο.

—Γιατί σεις; Έκανε άργά με φωνή που είχε μια σκιά τρεμούλας. Γιατί σκέπτομαι πως μπορούμε έμεις οι δυο να είμαστε δυο καλοί φίλοι.

—Θα είμαστε πάντα αν δεν έξακολουθήσετε το κακό συνήθειο να κάνετε κομπλιμέντα. “Αλλά έλάτε να πάρωμε το τσάι μας. Καί προ πάντος μη με θεωρήτε μια γυναίκα καθυστερημένη, έπειδή τα κομπλιμέντα με στενοχωρούν.

Κάθισε και έγειρε στη ράχη της πολυθρόνα της.

—Ότε με θεωρείτε καθυστερημένη, ναί; χαμογέλασε. “Οχι, άπλούστατα, είμαι μια άληθινή πουριτανή που ξέρει τη διαφορά του καλού και του καλού και δεν δέχεται τους σημερινούς συμβιβασμούς. “Ο κόσμος σήμερα θεωρεί τη ζωή κάτι σαν ύπολογισμό. Καί όμως ή ζωή δεν είναι καθόλου ύπολογισμός, αλλά μια “Αγία μετάδοσις, που ή “Αγάπη είναι το ιδανικό της κι’ έ-ξαινισμός της ή Θυσία.

Το ίδιο χαμόγελο φάνηκε στο χείλη του Λόρδου Ντάρλιγκτον, τώρα πιο έντονο, μ’ έναν τόνο ειρωνείας.

—Τι θερώ που μιλάτε! Καί όμως μπορεί να δεχθώ κανείς το καθέτι, όχι όμως και να θυσιασθώ.

—Μή λέτε τέτοια λόγια, διαμαρτυρήθηκε ή Λαίδη Γουίντερμπερ.

40

—Πιστεύετε λοιπόν... φυσικά παίρνω μια φανταστική περί-πτωσι... πιστεύετε πως αν ο άνδρας μιας γυναίκας γίνη ο στε-νός φίλος μιας πού... δηλαδή, να πούμε, άμφιβόλου ήθικης... πιστεύετε πως ή σύζυγος σε μια τέτοια περίπτωσι, δεν θα έ-πρεπε να... παρηγορηθώ καί αυτή;

Το μέτωπο της Λαίδης Γουίντερμπερ συνωφρυώθηκε και μισό-κλεισε τα μάτια, σαν να είχε άκούσει κάτι το κακόχο.

—Όστε, έκανε ξαφνικά μιλώντας ψιθυριστά, σαν να άμφέ-βαλλε για εκείνο που ήθελε να πώ, ώστε... αν ο σύζυγος τύχαινε να πέση τόσο χαμηλά... ύποστηρίζετε σεις ότι θάπρεπε να κίνη το ίδιο και ή σύζυγος; Αυτή ή πράξις είναι τρομερή, μυλόρδε.

Πώς σας πέρασε καν τέτοια σκέψις;

Σηκώθηκε και προχώρησε στο τραπέζακι όπου ήταν το βάζο με τα τριαντάφυλλα. “Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον έκανε να την μι-μηθώ, αλλά εκείνη τον συνεκράτησε με μιάν έλαφρη χειρονομία.

—Θα προτιμούσα να μη μου άναφέρετε για τέτοιες γυναίκες, είπε ψυχρά, σαν να ήθελε να σταματήσει μια συνομιλία που έ-παιρνε άσχημο δρόμο.

—Ξέβωμαι την επιθυμία σας, μα θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι. “Αν μια γυναίκα είχε διαπράξει κάτι που λέμε «σφάλμα», νο-μίζετε σεις πως δεν θα ήταν αξία συγγνώμης;

—“Οχι το νομίζω, αλλά το ύποστηρίζω μ’ όλη μου τη δύναμι, Λόρδε Ντάρλιγκτον.

—“Ω! Τι χαριτωμένη πουριτανή που είσαστε, Λαίδη Γουίντερ-μπερ!

Το έπιθετο μπορούσε να λείψει, μυλόρδε, άπληντησε σοβαρά ή Λαίδη Γουίντερμπερ μ’ έλαφρή ψυχρότητα στην φωνή.

“Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον σηκώθηκε και την πλησίασε.

“Η ζούκισσα του Μπέργουικ

Τήν είχε πλησιάσει και τώρα άνέπνεε το άρωμα του κορμιού της άνακαμένο με την ευωδία των τριαντάφυλλων. Για μια στιγμή ή επιθυμία να την σφίξη στην άγκαλιά του και να σμίξη τα χείλη του στο κορμί των δικών της, τον έκανε να νοιώση μια δυνατή ανατριχίλα σ’ όλο του το σώμα.

“Αλλά από την δύσκολη εκείνη στιγμή ήρθε να τον βγάλη ή εμφάνισις του οίκονόμου Πάρκερ, που έρχόταν να άναγγελλή την επίσκεψι της Δουκίσσης του Μπέργουικ και της κόρης της, της Λαίδης “Αγάθης Καρλάυλ.

Ξανάβρε την ψυχραιμία του και το ειρωνικό χαμόγελό του, πληνήθηκε στην άκρη των χειλιών του στο άκουσμα των δύο έ-κείνων όνομάτων. Νόμισε πως διέκρινε στο πρόσωπο της Λαί-δης Γουίντερμπερ μιάν έκφρασι δυσφορίας.

“Η Δουκίσσα του Μπέργουικ άνήκε σε μιάν από τις άρχαίο-τερες οικόγενειες της άγγλικής άριστοκρατίας, ή συμπεριφορά της όμως ταίριαζε περισσότερο σε μια γυναίκα κατώτερης κοι-νωνικής θέσεως. Φλυαρούσε άδιάκοπα, σχολίαζε άπρόσεχτα κά-θε σκάνδαλο και κάθε άδέσποτη πληροφορία. Είχε μεγάλη ιδέα για τον έαυτό της, κατά βάθος όμως ήταν μια γυναίκα άσήμαν-τη, άναρχική και σεμνότυφη, αν έκρινε κανείς από την εμφάνισις της κόρης της, της Λαίδης “Αγάθης Καρλάυλ.

“Εσφιξε δυνατά το χέρι της Λαίδης Γουίντερμπερ, ενώ ή Λαί-δη “Αγάθη Καρλάυλ, σαν φοδισμένο πρόβατο, ακολουθούσε την μητέρα της, σαν σκιά της.

—“Ω! ο Λόρδος Ντάρλιγκτον! “Α! όχι... μή με κυττάτε έτσι. Δεν έχω σκοπό να συστήσω την κόρη μου σ’ έναν διαβολάνθρω-πο σαν και σας!

Καί τον φοβέρισε με το δάχτυλο.

—“Α! “Αγαπητή μου Δουκίσσα, έκανε γελώντας ο Ντάρλιγ-κτον, ενώ έριχνε μια γρήγορη ματιά στην Λαίδη “Αγάθη, που κατέδαζε τα μάτια. “Εχω πιά χρεωκοπήσει ως διαβολάνθρωπος.

—“Ας είναι, πάλι με καταφέρατε! “Ελα, “Αγάθη, να σου συ-στήσω τον Λόρδο Ντάρλιγκτον. Είναι από τους καλούς φίλους, αλλά μην πιστεύεις τίποτε από όσα λέει.

—Έλάτε να πάρете ένα φλυτζάνι τσάι, αγαπητή δούκισσα, έ-πενέθη ή Λαίδη Γουίντερμπερ. Καί σεις, Λαίδη “Αγάθη.

“Η Δουκίσσα του Μπέργουικ κάθισε στον καναπέ, δίπλα στο τραπέζακι, ενώ ή Λαίδη “Αγάθη, σαν φοδισμένη, έπηρε θέση σε μιάν άπομακρη καρέκλα.

—Τσάι είπες, αγαπητή μου; Τό συγάθηκα. Πήρα προ όλίγου στις Λαίδης Μάρκμπυ ένα τρομερά άθλιο τσάι. “Αμ’ άφου της τό προμηθεύει ο γαμβρός της, τί περιμένεις; “Ας είναι. “Η “Αγά-θη περιμένει με άνυπομονησία τον άποψινό σου χορό, αγαπητή μου Μάργκαρετ.

—Τί λέτε τώρα, Δουκίσσα! Δεν πρόκειται για κανέναν άλ-θινό χορό. Μια μικρή δεξίωσις για να γιορτάσω τα γενέθλιά μου. Μια δεξίωσις άπλη και σύντομη.

“Ο Ντάρλιγκτον, που στεκόταν άρθιος κοντά στο παράθυρο, γύρισε και συνεπλήρωσε:

—Αυτή ή γιορτή θα είναι πολύ άπλη, πολύ σύντομη, και πολύ έ-κλεκτική, δούκισσα.

—Φυσικά θα είναι έκλεκτική, Λόρδε Ντάρλιγκτον. Αυτό το ξέρομε δά, αγαπητή Μάργκαρετ, όταν πρόκειται για δεξίωσις στο σπίτι σου. Είναι το μόνο σπίτι που είμαι ήσυχη για τον άντρα

μου και που μπορώ να πάρω την “Αγάθη. “Αλήθεια, δεν ξέρω που θαδίζει σήμερα ή κοινωνία. Καί έπρεπε να έρεθώ κανείς να σταματήσει το κακό να δέχεται σπίτι του πρόσωπα άκατάλληλα.

—“Εννοια σας, Δουκίσσα, την άρχη την κάνω εγώ. Δεν θα δεχθώ στο σπίτι μου κανέναν ήρώα σκανδαλού.

—Μή το λέτε αυτό, παρεκάλεσε ο Λόρδος Ντάρλιγκτον, μ’ ένα μισοκομικό ύφος. “Αν έκτελέσετε την άπειλή σας, εγώ δεν θα γινώσκω πια δικούς εδώ μέσα.

—Οι άνδρες δεν λαμβάνονται ύπ’ όψιν, είπε ή Δουκίσσα ση-κώνοντας τα φασαμέν της για να τον περιεργασθώ, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά.

“Ο Ντάρλιγκτον πλησίασε τη Δουκίσσα και της έσφιξε έγ-κάρδια το χέρι ενώ το ίδιο, το συνηθισμένο, ειρωνικό χαμόγελο έπαίξε πάλι τις άκρες των ματιών του. “Υποκλήθηκε τυπικά μπροστά στη Λαίδη “Αγάθη και έπειτα συγκέντρωσε την προσο-χή του στη Λαίδη Γουίντερμπερ.

—Χαίρετε, Λαίδη Γουίντερμπερ. “Ελπίζω να μου έπιτρέψετε να έλθω άποψε στη γιορτή σας. Ναί;

—Μά, φυσικά και σας έπιτρέπω. “Υπό έναν όρον όμως.

—Μπορώ να τον μάθω;

—Βέβαια. Να μην άρχίσετε να λέτε στον κόσμο πειραχτικά λόγια, κατά την συνήθειά σας.

“Ο πειρασμός, να την άρπάξω στην άγκαλιά του, ήταν μεγά-λος, και αν βρίσκονταν μόνοι στο σαλόνι, αισθανόταν ότι καμ-μιά λογική δεν θα τον συγκρατούσε να νοιώση το θείο κορμί της μέσα στο μπράτσο του.

—“Α! Μην άρχίσετε να με δασκαλεύετε! Δεν ξέρετε τί έπι-κίνδυνο πράγμα είναι να κίνη κανείς το δάσκαλο, Λαίδη Γουίν-τερμπερ!

Προχώρησαν ως την πόρτα πλάι ο ένας στον άλλον. “Ο Λόρ-δος Ντάρλιγκτον κράτησε το γόγι της για ένα έλάχιστο δευτε-ρόλεπτο στο δικό του. Την κύτταξε κατάματα, και ένοιωσε ότι, αν έμεινε περισσότερο, κινδύνευε να προδοθώ. “Εσκύψε το κε-φάλι και βγήκε.

“Η δούκισσα φλυαρεί επίκινδύνως

Η Δουκίσσα είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα της και πλησίασε το παράθυρο, ρίχνοντας μια ματιά έξω, στον γυρίσο ούρανό. —Πόσο είμαι εύχαριστημένη που έφυγε αυτός ο διαβο-λάνθρωπος, αν και τον συμπαθώ πολύ, είπε γυρίζοντας και πλη-σιάζοντας την Λαίδη Γουίντερμπερ. “Ω! Τι γλυκαία που φαίνε-σαι σήμερα, Μάργκαρετ! “Από που προμηθεύεσαι τις τουαλέ-τες σου;

Πέρασε το χέρι της στο μπράτσο της Μάργκαρετ και την πα-ρέσυρε προς τον καναπέ. Καί σκύβοντας χαϊδευτικά κοντά της, της έχάιδιψε το χέρι με ύφος μητρικό.

—Καί τώρα που μένουμε μόνες, πρέπει να σου πώ ότι σε λυ-παμαι πάρα πολύ, αγαπητή μου Μάργκαρετ, της ψιθύρισε προς το μέρος της κόρης της. “Αγάθη, άγάπη μου!

“Η Λαίδη “Αγάθη γύρισε το κεφάλι σαν αυτόματο και κύττα-ξε τη μητέρα της μ’ ένα άνεκφραστο, ήλιθιο βλέμμα, ενώ κάτι κάτω από τα βλέφαρά της σπιθοβολούσε.

—Ναί, μαμά, είπε ήτοινα.

—Δεν πηγαίνεις στην ταράτσα να ιδής την δύσι του ήλιου;

—Ναί, μαμά!

“Η Λαίδη “Αγάθη Καρλάυλ ύποτάχθηκε στην επιθυμία της μητέρας της αν και θα επιθυμούσε να μείνει για ν’ άκούση κάτι που ύποψιαζόταν ότι θα ήταν σκανδαλιστικό.

—Τί κορίτσι μάλαμα, Μάργκαρετ, τί κορίτσι μάλαμα! Τρελ-λαίνεται να κάθεται να βλέπη τις δύσεις του ήλιου. Αυτό δεί-χνει πως έχει μέσα του καλλιτεχνικά αισθήματα! “Ας είναι. Σε λυπάμαι πολύ, Μάργκαρετ!

—Για τί πράγμα, Δουκίσσα; ρώτησε ή Λαίδη Γουίντερμπερ χαμογελαστά. Είναι ή δεύτερη φορά που μου το λέτε.

—Για τί πράγμα; άπόρησε ή Δουκίσσα και έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Μα για την φορική γυναίκα, που έχει ακόμα ξετρελ-λάνει και τον προκομμένο μου άδελφό, τον Αύγουστο.

—Μα για ποιά γυναίκα μιλάτε, Δουκίσσα; Δεν σας καταλα-βαίνω.

—Για την κ. “Ερλυν.

Μια έκφρασις άπορίας φάνηκε στο πρόσωπο της Λαίδης Γουίν-τερμπερ. Το όνομα που είχε άκούσει της ήταν έντελως άγνωστο.

—Τί σχέση μπορεί να έχω εγώ με μια κυρία, που δεν ξέρω;

—Φτωχό μου παιδί! Στα αλήθεια, λοιπόν, δεν ξέρεις; Καί ο-μως όλοι μας είμαστε στενοχωρημένοι σαν σκεπτόμαστε ότι ο αγαπητός μας Γουίντερμπερ υπόρσε να φερθή με τέτοιον τρέθο.

—“Ο άνδρας μου; ταράχθηκε ή Λαίδη Γουίντερμπερ και μια κρυάδα πέρασε σαν βελόνα πάγου την καρδιά της.

—Αυτό μας παραξένεψε και μες, αγαπητή μου. Καί το έκπλη-κτικό είναι που όλοι μας θεωρούμε τον Γουίντερμπερ πρότυπο συζύγου.

“Εδναλε το μαντίλι της και σκούπισε τα φασαμέν της. Κύτ-ταξε κατά την πόρτα της ταράτσας, γιατί της φάνηκε ότι ή “Α-γάθη είχε πλησιάσει ν’ άκούση και άνακουφιμένη ξανακτύταξε

την Λαίδη Γουίντερμπερ, στής οποίας το πρόσωπο είχε χυθή μια άσυνήθιστη χλωμάδα.

—Θα ξέρεις βέβαια τις άνηψίες μου, δεν είναι έτσι; έξακολου-θσε γυρνώντας στο θέμα της. Τα κορίτσια του Σαβίλ...

—Ναί, τις γνωρίζω, έκανε άφηρημένα ή Λαίδη Γουίντερμπερ.

—Αί, λοιπόν, αυτά τα δυο άθωα κορίτσια κάθονται άπέναντι στο σπίτι της και μου λένε ότι ο Γουίντερμπερ πηγαίνει σ’ ύτη τη γυναίκα τέσσερις και πέντε φορές την εβδομάδα. Κι’ έπειτα, όταν αυτή ή γυναίκα πρωτόηλε στο Λονδίνον, εδώ και έξη μή-νες, ήταν άπένταρη και τώρα σκορπάει τα λεπτά άσυλλόγιστα... δηλαδή από τότε που γνώρισε τον αγαπητό μας Γουίντερμπερ.

“Η Λαίδη Γουίντερμπερ κινήθηκε άνήσυχα στο καθισμά της και έκανε να σηκωθώ. Τα λόγια της Δουκίσσης είχαν προκα-λέσει μέσα στην ψυχή της μια πικρή άναστάτωση και αίσθανό-ταν την επιθυμία να φωνάξη και να πώ στη Δουκίσσα, ότι όλα αυτά δεν ήσαν παρά ένα κακεντρέχες ψέμα.

—“Οχι, Δουκίσσα, δεν μπορώ να πιστέψω τίποτα από αυτά, τραύλισε.

—Μα είναι ή καθαρή αλήθεια, αγαπητή μου. Το ξέρει όλο το Λονδίνον. Καί γι’ αυτό άκριβώς κι’ εγώ σκέφθηκα να έλθω να στα πώ και να σε συμβουλευσω να πάρης μαζί σου τον Γουίντερ-μπερ και να πάτε σε καμιά λουτρόπολι.

—Αυτό είναι άδύνατον, Δουκίσσα, ξεσπασε άναγκασμένα ή Λαίδη Γουίντερμπερ και σηκώθηκε άπότομα. Καί έπειτα, σαν άπελπισμένη, σφίγγοντας τα δάχτυλά της, σαν να ήθελε να τα σπάση, έπρόσθεσε: Μα είμαστε παντρεμένοι μόλις δυο χρόνια. Το παιδί μας μόλις είναι έξη μηνών.

—“Α! Το χαριτωμένο μου το μικρό! ξεφώνισε ή Δουκίσσα. Πώς είναι το χρυσούλι μου;

—“Ο “Αρθούρος κι’ εγώ παντρευτήκαμε από έρωτα, έκανε πι-κραμένα ή Λαίδη Γουίντερμπερ, πως είναι δυνατόν λοιπόν;

—“Ω! Έτσι άρχίζομε όλοι μας. Δεν είχε περάσει ούτε ένας

μου και που μπορώ να πάρω την “Αγάθη. “Αλήθεια, δεν ξέρω που θαδίζει σήμερα ή κοινωνία. Καί έπρεπε να έρεθώ κανείς να σταματήσει το κακό να δέχεται σπίτι του πρόσωπα άκατάλληλα.

—“Εννοια σας, Δουκίσσα, την άρχη την κάνω εγώ. Δεν θα δεχθώ στο σπίτι μου κανέναν ήρώα σκανδαλού.

—Μή το λέτε αυτό, παρεκάλεσε ο Λόρδος Ντάρλιγκτον, μ’ ένα μισοκομικό ύφος. “Αν έκτελέσετε την άπειλή σας, εγώ δεν θα γινώσκω πια δικούς εδώ μέσα.

—Οι άνδρες δεν λαμβάνονται ύπ’ όψιν, είπε ή Δουκίσσα ση-κώνοντας τα φασαμέν της για να τον περιεργασθώ, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά.

“Ο Ντάρλιγκτον πλησίασε τη Δουκίσσα και της έσφιξε έγ-κάρδια το χέρι ενώ το ίδιο, το συνηθισμένο, ειρωνικό χαμόγελο έπαίξε πάλι τις άκρες των ματιών του. “Υποκλήθηκε τυπικά μπροστά στη Λαίδη “Αγάθη και έπειτα συγκέντρωσε την προσο-χή του στη Λαίδη Γουίντερμπερ.

—Χαίρετε, Λαίδη Γουίντερμπερ. “Ελπίζω να μου έπιτρέψετε να έλθω άποψε στη γιορτή σας. Ναί;

—Μά, φυσικά και σας έπιτρέπω. “Υπό έναν όρον όμως.

—Μπορώ να τον μάθω;

—Βέβαια. Να μην άρχίσετε να λέτε στον κόσμο πειραχτικά λόγια, κατά την συνήθειά σας.

“Ο πειρασμός, να την άρπάξω στην άγκαλιά του, ήταν μεγά-λος, και αν βρίσκονταν μόνοι στο σαλόνι, αισθανόταν ότι καμ-μιά λογική δεν θα τον συγκρατούσε να νοιώση το θείο κορμί της μέσα στο μπράτσο του.

—“Α! Μην άρχίσετε να με δασκαλεύετε! Δεν ξέρετε τί έπι-κίνδυνο πράγμα είναι να κίνη κανείς το δάσκαλο, Λαίδη Γουίν-τερμπερ!

Προχώρησαν ως την πόρτα πλάι ο ένας στον άλλον. “Ο Λόρ-δος Ντάρλιγκτον κράτησε το γόγι της για ένα έλάχιστο δευτε-ρόλεπτο στο δικό του. Την κύτταξε κατάματα, και ένοιωσε ότι, αν έμεινε περισσότερο, κινδύνευε να προδοθώ. “Εσκύψε το κε-φάλι και βγήκε.

“Η δούκισσα φλυαρεί επίκινδύνως

Η Δουκίσσα είχε σηκωθεί από την πολυθρόνα της και πλησίασε το παράθυρο, ρίχνοντας μια ματιά έξω, στον γυρίσο ούρανό. —Πόσο είμαι εύχαριστημένη που έφυγε αυτός ο διαβο-λάνθρωπος, αν και τον συμπαθώ πολύ, είπε γυρίζοντας και πλη-σιάζοντας την Λαίδη Γουίντερμπερ. “Ω! Τι γλυκαία που φαίνε-σαι σήμερα, Μάργκαρετ! “Από που προμηθεύεσαι τις τουαλέ-τες σου;

Πέρασε το χέρι της στο μπράτσο της Μάργκαρετ και την πα-ρέσυρε προς τον καναπέ. Καί σκύβοντας χαϊδευτικά κοντά της, της έχάιδιψε το χέρι με ύφος μητρικό.

—Καί τώρα που μένουμε μόνες, πρέπει να σου πώ ότι σε λυ-παμαι πάρα πολύ, αγαπητή μου Μάργκαρετ, της ψιθύρισε προς το μέρος της κόρης της. “Αγάθη, άγάπη μου!

“Η Λαίδη “Αγάθη γύρισε το κεφάλι σαν αυτόματο και κύττα-ξε τη μητέρα της μ’ ένα άνεκφραστο, ήλιθιο βλέμμα, ενώ κάτι κάτω από τα βλέφαρά της σπιθοβολούσε.

—Ναί, μαμά, είπε ήτοινα.

—Δεν πηγαίνεις στην ταράτσα να ιδής την δύσι του ήλιου;

—Ναί, μαμά!

“Η Λαίδη “Αγάθη Καρλάυλ ύποτάχθηκε στην επιθυμία της μητέρας της αν και θα επιθυμούσε να μείνει για ν’ άκούση κάτι που ύποψιαζόταν ότι θα ήταν σκανδαλιστικό.

—Τί κορίτσι μάλαμα, Μάργκαρετ, τί κορίτσι μάλαμα! Τρελ-λαίνεται να κάθεται να βλέπη τις δύσεις του ήλιου. Αυτό δεί-χνει πως έχει μέσα του καλλιτεχνικά αισθήματα! “Ας είναι. Σε λυπάμαι πολύ, Μάργκαρετ!

—Για τί πράγμα, Δουκίσσα; ρώτησε ή Λαίδη Γουίντερμπερ χαμογελαστά. Είναι ή δεύτερη φορά που μου το λέτε.

—Για τί πράγμα; άπόρησε ή Δουκίσσα και έμεινε με το στόμα άνοιχτό. Μα για την φορική γυναίκα, που έχει ακόμα ξετρελ-λάνει και τον προκομμένο μου άδελφό, τον Αύγουστο.

—Μα για ποιά γυναίκα μιλάτε, Δουκίσσα; Δεν σας καταλα-βαίνω.

—Για την κ. “Ερλυν.

Μια έκφρασις άπορίας φάνηκε στο πρόσωπο της Λαίδης Γουίν-τερμπερ. Το όνομα που είχε άκούσει της ήταν έντελως άγνωστο.

—Τί σχέση μπορεί να έχω εγώ με μια κυρία, που δεν ξέρω;

—Φτωχό μου παιδί! Στα αλήθεια, λοιπόν, δεν ξέρεις; Καί ο-μως όλοι μας είμαστε στενοχωρημένοι σαν σκεπτόμαστε ότι ο αγαπητός μας Γουίντερμπερ υπόρσε να φερθή με τέτοιον τρέθο.

—“Ο άνδρας μου; ταράχθηκε ή Λαίδη Γουίντερμπερ και μια κρυάδα πέρασε σαν βελόνα πάγου την καρδιά της.

—Αυτό μας παραξένεψε και μες, αγαπητή μου. Καί το έκπλη-κτικό είναι που όλοι μας θεωρούμε τον Γουίντερμπερ πρότυπο συζύγου.

“Εδναλε το μαντίλι της και σκούπισε τα φασαμέν της. Κύτ-ταξε κατά την πόρτα της ταράτσας, γιατί της φάνηκε ότι ή “Α-γάθη είχε πλησιάσει ν’ άκούση και άνακουφιμένη ξανακτύταξε

χρόνος καλά-καλά από την ήμερα που παντρεύτηκα με ξωτά τον Μπέργουικ, κι' αυτός ο αλιτήριος άρχισε να κυνηγά κάθε είδους ποδόγυρο, χωρίς να πολυσκοτίζεται για το ποιον του. Έλα, άφησε αυτό το σκυθρωπό ύφος που πήρε. Μην παίρνεις κατάκαρδα αυτό το παραστράτημα, μόνο άκουσε τη συμβουλή μου. Πάρε τον άνδρουλή σου και πήγαινε στο έξωτερικό και να είσαι βέβαιη πως θα ξαναγυρίση κοντά σου. Άλλά ώρα εινε να φεύγαμε.

Η Δουκίσσα σήκωσε τὰ φασαμέν της με μιὰ κομική κίνησι, κύτταξε στα μάτια τη Λαΐδη Γουίντερμπερ και έπειτα τὰ άφησε να πέσουν από τὰ χέρια της.

—Άθωο παιδί! Άχ!, αναστέναξε. Έτσι ήμουν κι' εγώ κάποτε. Έλα τώρα, δεν πιστεύω να κλάψης!

Δεν κλάω ποτέ, Δουκίσσα, απήντησε ή Λαΐδη Γουίντερμπερ και χτύπησε το κουδούνι για τόν Πάρκερ.

Μπαράδο, αγαπητή μου. Τὰ δάκρυα εινε τὸ καταφύγιο για τις άπολύτως γυναίκες και ή καταστροφή για τις άμορφες. Άγάθη, άγάπη μου, εφώναξε γυρίζοντας προς την πόρτα της ταράτσας.

—Ναί, μαμά.

—Έλα να χαιρετίσης την Λαΐδη Γουίντερμπερ γιατί φεύγουμε. Προχώρησε προς την έξοδο, ακολουθουμένη από την Άγάθη, μὰ στάθηκε πάλι και ξαναγύρισε στο σαλόνι.

—Πρέπει να σε ευχαριστήσω για την πρόσκλησι που είχες την καλωσύνη να στείλεις στο κ. Χώπερ. Μου περνά ή ιδέα ότι τὸν έχει μαγεύσει ή γλυκαία φωνή της Άγάθης.

Ο Πάρκερ είχε φανή στο κατώφλι, και άνοιξε την πόρτα διάπλατα. Η Δουκίσσα προχώρησε, αλλά πρὶν βγῆ, ξαναγύρισε τὸ κεφάλι.

—Θά έλθωμε απόψε στη γιορτή σου. Καί μην ξεχνάς τη συμβουλή μου. Πάρε τὸν άντρουλή σου και πήγαινε στο έξωτερικό.

Η αποκάλυψις του μυστικού

Τὰ λόγια της Δουκίσσης τὸ Μπέργουικ ήσαν αρκετά για να αναστατώσουν την ψυχὴ της Λαΐδης Γουίντερμπερ. Πὼς ήταν δυνατόν να είχε πέσει τόσο χαμηλά ο άνδρας που ελάτρευε με όλη τη δύναμι της παρθενικής καρδιάς της και τὸν είχε υποθετήσει τόσο ψηλά στην συνειδησί της; Καί τὰ ύπονοούμενα τὸ Λόρδου Ντάρλιγκτον;

Στη σκέψι ότι θά μπορούσε να είχε δώσει χρήματα σ' αυτή τη γυναίκα, αισθάνθηκε να παγώνει, να μουδιάζει ολόκληρο τὸ κορμί της. Καί την κατέλαβε μιὰ επιθυμία να μάθῃ, να πληροφορηθῇ. Τὸ γραφείο τὸν άνδρος της ήταν εκεί. Έκανε διὰ τρία δῆματα νευρικά, σπασμωδικὰ και σταμάτησε. Δεν έπρεπε να πέση τόσο χαμηλά, να λερώση την άγάπη της με την άμφισβησία. Άλλά τὸ δηλητήριο είχε πιά σταλάξει στην καρδιά της, τόσο που να δικαιολογῇ ὅτι καταφρονούσε.

Άνοιξε τὸ συρτάρι και έβγαλε ένα καρνέ και άνακουφισμένη ξεφύλλισε τὸ στέλεχος. Τί άνόητη που ήταν να δώση πίστι στις φλυαρίες της Δουκίσσης. Άλλά καθὼς έδαξε τὸ στέλεχος στη θέσι του, τὰ δάχτυλά της άκούμπησαν σ' ένα άλλο καρνέ, σφραγισμένο. Γιατί ήταν σφραγισμένο; Καί άναπόδοτα, παίρνοντας τὸ χαρτοκόπη από τὸ γραφείο, τὸ άνοιξε.

Τὰ γράμματα χαροπιδούσαν μπροστά της και διάβαζε τὸ ποσὸν που ὁ άνδρας της είχε δώσει σ' αυτή τη φεικτὴ γυναίκα. Λίρες 600... λίρες 700... λίρες 400... όλα στο όνομα της Κάς Έρλυν.

—Ω, Θεέ μου! μουρμούρισε άπεγνωσμένα. Τί τρομερό! Καί σὰν να της έκαie τὸ καρνέ τὰ δάχτυλα, τὸ πέταξε χάμω με φρόνη και άηδία. Μέσα στην αναστάτωσί της δεν είχε αντίληφθῇ τὸν άνδρα της, που στεκόταν στην πόρτα μ' ένα χαμόγελο εὐτυχίας στα χείλη του.

—Λοιπὸν, άγάπη μου; τὸν άκουσε να λέη, σὰν ή φωνή του να έρχόταν από μακριά. Σοῦ έφεραν τη βεντάλια σου; Έκανε να προχωρήσῃ και τὸ βλέμμα του έπεσε στο πεταμένο καρνέ. Έσκυψε, τὸ πήρε και την πλησίασε, ἐνῷ μιὰ σοβαρή έκφρασις άπλωνόταν στο πρὶν χαμογελαστό πρόσωπό του.

—Μάργκαρετ! Έσὺ άνοιξες αὐτὸ τὸ καρνέ;

—Σοῦ κακοφάνηκε πὸν προδόθηκες; ρώτησε ή Λαΐδη Γουίντερμπερ με μιὰν έλαφρὴ ειρωνεία στη φωνή.

—Καθόλου. Μόνο θεωρῶ άνάρμοστο σὲ μιὰ γυναίκα να κατασκοπεύῃ τὸν άνδρα της.

—Δεν μὸν πέρασε ποτέ ή ιδέα να σε κατασκοπεύσω, εἶπε ψυχρὰ και υπερήφανα. Δεν ήξερα καν την ύπαρξι αυτής της γυναίκας πρὸ μίας ώρας. Άλλά ήλθαν και μὸν άνοιξαν τὰ μάτια και μὸν μίλησαν για τὸ πρὸ πάθος σου και για τὰ έξωφρενικά ποσὰ που σπαταλῶς γι' αὐτή την άνήθικη γυναίκα...

—Δὲν φαντάζεσαι πόσο εἶσαι άδιστη, Μάργκαρετ, μιλώντας έτσι για την Κά Έρλυν.

—Έκείνη γύρισε και τὸν κύτταξε υπερήφανα.

—Μην φαντασθῇς ότι πειράζομαι για τὰ χρήματα, εἶπε. Έκείνο που με επαναστατεῖ εἶνε ὅτι ἐσὺ πὸν μ' άγαπούσες, ἐσὺ που

με έμαθες να σ' αγαπῶ, κατάντησες να άπαρνηθῇς την άγάπη που προσφέρεται για την άγάπη που πουλιέται. Ω! Μὰ εἶνε φρικτὸ, άποτρόπαιο!

Έπεσε σ' ένα καθίσμα και συνέστρεψε τὰ δάχτυλά της άπεγνωσμένα. Σουβλερὲς άνατριχίλες διέτρεχαν τὸ κορμί της.

—Έσὺ δὲν αισθάνεσαι τίποτα, μουρμούρισε άπελπισμένα. Έγὼ ὅμως νοιώθω ὅτι εἶμαι ταπεινωμένη... αισθάνομαι τὸν ξαντὸ μου λερωμένο Κάθε φιλή που μὸν έδωσες αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μήνες ήταν μολυσμένο.

Ο Γουίντερμπερ έβγαλε τὸ στέλεχος τὸν καρνέ στο συρτάρι και έπειτα πήγε κοντά της.

—Μὴ λὲς τέτοια πικρὰ λόγια, Μάργκαρετ. Δὲν αγαπῶ στὸν κόσμο κανέναν άλλον από σενα.

—Τότε ποιά εἶνε αὐτή ή γυναίκα;

—Ηέθελα να σοῦ πῶ, Μάργκαρετ, ότι από την ήμερα που έγνωρίσα την Κά Έρλυν, ή διαγωγή της εἶνε άμειπτη. Άν έδῶ και χρόνια...

Η Λαΐδη Γουίντερμπερ έκαμε μιὰ κίνησι δυσφορίας και σήκωσε αδιάφορα τοὺς ώμους.

—Μὰ δὲν χρειάζομαι να μὸν πῇς λεπτομέρειες για τη ζωή της, εἶπε ψυχρὰ.

—Ηέθελα να σοῦ πῶ, Μάργκαρετ, ότι άλλοτε ή Κά Έρλυν ήταν μιὰ γυναίκα που εἶχε τὸν σεβασμὸ και την εκτίμησι τὸν κόσμο. Άνῆκε σὲ καλὴν οἰκογένεια, εἶχε ζηλευτὴ θέσι στην κοινωνία. Καί όλα αὐτὰ τὰ πέταξε σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας. Αὐτὰ συνέβησαν ἐδῶ και εἴκοσι χρόνια. Ήταν σχεδὸν κοριτσάκι και παντρεμένη για διάστημα λιγώτερο από ὅτι εἴμαστε ἐμεῖς.

Η Λαΐδη Γουίντερμπερ προχώρησε και κάθισε στο γραφείο μπροστά, σὰν κουρασμένη.

—Έσὺ, Μάργκαρετ, εξακολούθησε ὁ Γουίντερμπερ, θά μπορούσες να σώσης αὐτὴ τη γυναίκα. Θέλει να άνακτήσῃ τη θέσι της στην κοινωνία και άπευθύνεται σὲ μένα για να την βοηθήσω. Επιθυμῶ λοιπὸν να στείλῃς μιὰ πρόσκλησι στην κ. Έρλυν για την άπομινή γιορτή σου.

Η άπαίτησις τὸν Γουίντερμπερ ήταν, τὸ λιγώτερο, έξωφρενική. Η Μάργκαρετ σκηώθηκε ταγαμένη.

—Θά εἶσαι τρελλός, εἶπε και τὸν κύτταξε σὰν να μην πιστευσῇ ὅτι ἐκεῖνο που εἶχε άκούσει. Καί αὐτὸ τὸ ζητᾷ για να δείξῃ τὸν θείαμβό της, νομίζω.

—Όχι, Μάργκαρετ, αλλά γιατί ξέρει πὼς εἶσαι μιὰ γυναίκα άμειπτη και ότι, ἂν γίνῃ δεκτὴ σὺ σπῖτι σου, θά της δοθῇ ή ευκαιρία να εξασφαλίσῃ μιὰ ζωὴ εὐτυχέστερη.

—Όταν μετανοή πραγματικά μιὰ γυναίκα, ποτέ της δὲν σκέπτεται να γυρίσῃ πίσω στην κοινωνία αὐτὴ που της δημιούργησε την καταστροφή της, ή που ήταν μάρτυρς αὐτῆς της καταστροφῆς. Πηγαίνω να ετοιμασθῶ για τὸ γεῦμα και σὲ παρακαλῶ να μὸν αναφέρῃς πᾶ αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Προχώρησε πρὸς την πόρτα για να βγῇ.

—Σὲ παρακαλῶ, Μάργκαρετ, να τὸ κάμῃς για χάρι μου.

—Τίποτα στὸν κόσμο δὲν θά με έπειθε να στείλω στην κυρία αὐτὴ μιὰ πρόσκλησι για τὸ σπῖτι μου, εἶπε περιφρονητικά ἐκείνη.

Ο Γουίντερμπερ έκαμε μερικὰ νευρικά δῆματα και σὸ πρὸ-σωπὸ του άπλώθηκε μιὰ σκία άμφιβολίας και λύτης.

—Τότε, εἶπε σὲ λίγο, αφού ἐσὺ άρνεῖσαι, θά στείλω ἐγὼ αὐτὴ την πρόσκλησι.

Πῆγε, κάθισε στο γραφείο και χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Θά προσκαλέσης αὐτὴ τη γυναίκα ἐδῶ; ρώτησε ή Λαΐδη Γουίντερμπερ και τὰ χείλη της ήσαν κάτωσπρα.

—Ναί, εἶπε απλὰ ὁ Γουίντερμπερ και γύρισε πρὸς τὸ μέρος της πόρτας, ὅπου εἶχε φανή ὁ Πάρκερ.

—Μάλιστα, μιλῶρδε.

—Φρόντισε να στείλῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, Πάρκερ. Δὲν ὑπάρχει άπάντησις.

Η Λαΐδη Γουίντερμπερ εἶχε μείνει έναυδη. Όταν ὁ Πάρκερ βγήκε, κατάρθωσε ν' άνακτήσῃ την ψυχραιμία της.

—Άν αὐτὴ ή γυναίκα πατήσῃ τὸ κατώφλι της πόρτας, εἶπε με φωνὴ που έτρεμε, θά την χτυπήσω στο πρόσωπο με την βεντάλια αὐτὴ που μὸν χάρισε για τὰ γενεθλιά μου.

—Δὲν θά τολμούσες να κάνῃς ένα τέτοιο πράγμα, Μάργκαρετ, εἶπε αναστατωμένος ὁ Γουίντερμπερ.

—Δὲν με ξέρεις αρκετά, Άρθούρε, αλλά θά σοῦ τὸ αποδείξω.

Και χωρίς να περιμένῃ άλλο, βγήκε, κλείνοντας πίσω της δυ-νατὰ την πόρτα.

—Μάργκαρετ! Μάργκαρετ!...

Σταμάτησε στη μέση τὸν σαλονιὸ άναποφάσιτος.

Θά μπορούσε με μιὰ του λέξι να διαλύσῃ τις φρικτὲς ὑπο-νοίες που εἶχαν γεννηθῇ στην ψυχὴ της γυναίκας του, αλλά πὼς μπορούσε με τὰ λόγια του να συντρέψῃ την εὐτυχία τὸν πλάσμα-τος ἐκείνου, που ήταν τὸ πᾶν γι' αὐτόν; Πὼς θά τολμούσε να της πῇ ποιά ήταν αὐτὴ ή γυναίκα; Ένοιωθε πὼς μιὰ τέτοια αποκάλυψις θά την συνέτριβε από ντροπῇ.

Καί έπεσε σὲ ένα καθίσμα άπελπισμένος, με τὸ κεφάλι μέσα στα χέρια.

Η κυρία Έρλυν

Η αἴθουσα της ὑποδοχῆς στο μέγαρο τὸν Λόρδου Γουίντερμπερ ήταν πλημμυρισμένη από έκτυφλωτικά φῶτα, γεμάτη από τοὺς προσκεκλημένους της Λαΐδης Γουίντερμπερ.

—Η Δουκίσσα τὸν Μπέργουικ εἶχε φθάσει από τις πρώτες, μαζί με την Λαΐδη Άγάθη Καρλάιλ, και άνησυχούσε πὸν δὲν έβλεπε τὸν Χώπερ. Μήπως εἶχε κάνει λάθος στοὺς ὑπολογισμούς της και της ξεφύγῃ αὐτὸς ὁ λαμπρὸς γαμπρὸς από την Αύστρα-λία; Άλλά γρήγορα άνακουφίστηκε όταν άκουσε τὸν Πάρκερ να τὸν άναγγέλλῃ.

Ο Λόρδος Αύγουστος Λῶρτον, ὁ άδελφὸς της Άραμπέλλας, Δουκίσσης τὸν Μπέργουικ, μπαίνοντας, καλησπείρισε την Λαΐδη Γουίντερμπερ, πλησίασε τὸν Λόρδο Γουίντερμπερ και τὸν έπιασε φιλικὰ από τὸ μπράτσο.

—Άκουσε ἐδῶ, παλληκάρι μου, εἶπε με την ψιλή, συριστι-κὴ φωνή του. Έχω να σοῦ μιλήσω ιδιαιτέρως. Θέλω να μάθω από σενα τοῦτο. Ποιά εἶνε; Από πὸν ἐρχεται;

—Μήπως θέλῃς να πῇς για την Κά Έρλυν; ρώτησε άνυπόμονα ὁ Γουίντερμπερ. Την γνωρίσα πρὸ ἔξη μηνῶν.

—Ναί, μὰ από τότε την βλέπεις συχνά, έπέμεινε ὁ Λόρδος Αύγου-στος.

—Ναί, την βλέπω συχνά, απήντη-σε ψυχρὰ ὁ Γουίντερμπερ. Πρὸ ὀλί-γου άκόμη ήμουν μαζί της.

—Διάβολε, χασκογέλασε ὁ Λόρδος Αύγουστος. Οἱ γυναίκες της έχουν ριχθῇ στα γερά. Απόψε έφαγα στῆς Άραμπέλλας, της χαριτωμένης άδέλ-φῆς μου. Νὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος, Άρ-θούρε, θά έπρεπε να ήσουν από κα-μιὰ μεριά να άκουγες τί έφελνε της Κάς Έρλυν! Δὲν της άφησε οὔτε ἕ-να κουρελάκι αἰπάνω της.

Έσφιξε τὸ χέρι τὸν Γουίντερμπερ και χαμήλωσε τη φωνή.

—Έδῶ που τὰ λέμε, Άρθούρε, ὁ Μπέργουικ και ἐγὼ της άπαντήσα-με ότι δὲν μᾶς πείραζε καθόλου τὸ γδύσιμο που της έκανε, γιατί ή κυ-ρία για την ὁποία μιλάμε έχει ένα κορμάκι έξαιρετικά καλοπλάσμενο και εἶνε άπόλαυσι να τὸ βλέπῃ κα-νείς γυμνὸ. Έπρεπε να δῆς τὰ μού-τρα της Άραμπέλλας. Ἀς εἶνε, σο-βαρεῦθηκε απότομα, θά ήθελα να με συμβουλευθῇ, παλληκάρι μου. Δεν ξέρω τί να άποφασίσω. Αὐτὴ ή γυναίκα, παιδί μου, με τα-χαροῦζεται με τέτοια αφάνταστη αδιαφορία, σὰν να ήμουν κι' ὅλας άνδρας της. Έκείνο που με τρώει εἶνε να μάθω ἂν θά γίνῃ δεκτὴ από αὐτὸ τὸ διαβολέμενα πράγμα που τὸ λέμε ἐμεῖς «κοινωνία μας». Θά την συνέστηνες ἐσὺ στη γυ-ναίκα σου;

—Η Κά Έρλυν θά έλθῃ απόψε ἐδῶ, ἂν εἶνε αὐτὸ που θέλεις να μάθῃς.

Ο Λόρδος Αύγουστος γούρλωσε τὰ μάτια και άνοιξε τὸ στόμα σὰν να μην πιστευσῇ.

—Α! Μὰ τότε όλα εἶνε ἐν τάξει, ξεφώνισε ἐν-θουσιασμένα. Γιατί δὲν μὸν τὸ έλεγες προητέρω, παλληκάρι μου;

Μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ του δὲν εἶχε προσέξει τὸν φίλο του Σέσιλ Γκράχαμ που τοὺς εἶχε πλη-σίασει.

—Καλησπέρα, Άρθούρε. Μπᾶ! Γεῖά σου, Τῶ-πυ! Τί εἶνε τοῦτα πάλι που άκούω για σενα; Ξαναπαντρολογιέσαι; Καί ὅμως εἶχα την ιδέα πὼς εἶχες βαρεθῇ πᾶ αὐτοῦ τὸν εἶδους τὰ κα-μῶματα!

—Εἶσαι άλαφρόμυαλος, άγόρι μου, εἶσαι αφάν-ταστα άλαφρόμυαλος, απήντησε ὁ Λόρδος Αύγου-στος θυμωμένα και άφησε να πέσῃ τὸ μονόκλ του.

Ο Λόρδος Γουίντερμπερ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ά-πομακρυνθῇ και πῆγε πρὸς τὸ μέρος ὅπου στε-κόταν ή γυναίκα του μαζί με τὸν Λόρδο Ντάρ-λιγκτον. Ήταν άνήσυχος και δὲν προσπαθούσε να κρύψῃ την ψυχικὴ του κατάστασι. Σὲ λίγο θά

έρχόταν ή κ. Έρλυν και ἂν ή Μάργκαρετ έκτελοῦσε την άπει-λὴ της, τὸ σκάνδαλο θά ήταν τρομερό.

—Μάργκαρετ, εἶπε πλησιάζοντας, θά ήθελα να σοῦ πῶ δυὸ λό-για ιδιαιτέρως.

Η Λαΐδη Γουίντερμπερ γύρισε στὸν Ντάρλιγκτον και τὸν ἔ-δωσε την βεντάλια της να την κρατήσῃ ὡς ὅτου έπιστρέψῃ. Έ-καμε δυὸ-τρία δῆματα πρὸς τὸ μέρος τὸν συζύγου της.

—Μάργκαρετ, εἶπε ὁ Λόρδος Γουίντερμπερ και ή φωνή του φανέρωνε την συγκίνησι που τὸν κατείχε, ὅτι εἶχες πῇ τὸ ά-πόγευμα... δὲν εἶνε δυνατόν...

—Σοῦ εἶπα και τότε και σοῦ έπαναλαμβάνω και τώρα, Άρ-θούρε, ότι ή γυναίκα αὐτὴ δὲν πρέπει να έλθῃ απόψε ἐδῶ.

—Η Κά Έρλυν θά έλθῃ απόψε, Μάργκαρετ. Άν την προ-σβάλῃς... ὅπως άπειλεις, ἂν ἔστω της φερθῇς άσχημα, δὲν φαν-τάζεσαι πόσο οἰκτρὰ θά μετανοιώσης. Σὲ παρακαλῶ, Μάργκαρετ, δείξου λογικὴ και πρὸ παντὸς ἔχε έμπιστοσύνη. Η γυναίκα πρέπει να ἔχῃ έμπιστοσύνη στὸν άνδρα της.

—Τὸ Λονδίνο εἶνε γεμάτο από γυναίκες που έχουν έμπιστο-σύνη στοὺς άνδρες τους και εἶνε εὐ-κολο να τις άναγνωρίσῃ κανείς από τὸ δυστυχισμένο ὕφος που έχουν.

Καί ἐγὼ δὲν έχω καμμιὰ επιθυμία να γίνω τὸ ίδιο.

Ψυχρὴ, υπερήφανα, με προσβεβλη μένο τὸν ἐγωισμὸ της, γύρισε πίσω πρὸς τὸ μέρος τὸν Ντάρλιγκτον και πήρε τη βεντάλια της. Έπαίξε λίγο νευρικά με τὰ άσπρα φτερά της βεν-τάλιας.

Ο Γουίντερμπερ ἐδιάδασε στην έκ-φρασι τὸν προσώπου της γυναίκας του την άκλόνητη άόφρασί της να προκαλέσῃ τὸ σκάνδαλο που αὐτὸς ζητούσε ν' άποφύγῃ με κάθε θυσία. Έπρεπε να προ-λάβῃ την καταστροφή, ἔστω και ἂν ἐπρόκειτο να σπαρά-ξῃ την καρδιά τὸν πλάσματος ἐκείνου που ελάτρευε.

Έκαμε ένα δῆμα πρὸς τὸ μέρος της, άνοιξε τὸ στόμα να μιλήσῃ, όταν ὁ Πάρκερ ά-κούσθηκε να άναγγέλλῃ:

—Η Κά Έρλυν!

Ο Γουίντερμπερ στάθηκε σὰν κεραυνόπληκτος και τὸ βλέμμα του στηλώθηκε στο πρόσωπο της γυναίκας του, που τώρα εἶχε γίνει κάτωσπρο, σὰν πεθαμένο.

—Ήταν πᾶ άγὰ να προλάβῃ την καταστροφή.

Η κ. Έρλυν προχώρησε επιβλητικά ντυ-μένη, κομψά, με μιὰ πολυτελὴ θραυνὴ τουαλετ-τά που έσφιγγε τὰ γαλαμάτινα σώμα της. Τὰ μάτια της έλαμπαν θριαμβευτικά και τὸ χαμόγε-λο φώτιζε τὸ ὥραίο της πρόσωπο.

Η Λαΐδη Γουίντερμπερ έσφιξε σπασμωδικὰ τη βεντάλια της. Τὰ δάχτυλά της έκαian. Ηέθελε να σπρώξῃ τη βεντάλια, να προχωρήσῃ ἐναντίον της γυναίκας ἐκείνης που έμπαινε στο σπῖτι της με τέτοιο θράσος και την χτυπήσῃ κατὰ πρό-μει τέτοιο θράσος, να της πετάξῃ την περιφρόνησί της. Μὰ σώπο, να της πετάξῃ την περιφρόνησί της. Μὰ τὰ δάχτυλά της μουδιάσαν, άνοιξαν άθελά της, και ή βεντάλια έπεσε χάμω στα πόδια της. Δεν έκαμε καμμιὰ κίνησι, μόνο τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τη χλωμάδα τὸν νεκρὸ και τὰ χείλη της μισότρεαν. Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον έσκυψε και σήκωσε τη βεντάλια.

Ο κίνδυνος τὸν σκανδάλου εἶχε περάσει. Ο Γουίντερμπερ ένοιωσε ένα βάρος να φεύγῃ από τὸ στήθος του και άνέπνευσε με άνακούφισι. Εἶ-δε την Κά Έρλυν να κάνει μιὰ χαριτωμένη ὑπό-κλησι στην Λαΐδη Γουίντερμπερ και έπειτα να προ-χωρῇ πρὸς τὸ μέρος του. Η Μάργκαρετ εἶχε ὁ-ποκλήσῃ ψυχρὰ.

Καλησπέρα σας και πάλι, Λόρδε Γουίντερ-μπερ, εἶπε ή κ. Έρλυν χαμογελαστά. Τί χαρι-τωμένη που εἶνε ή γυναίκα σας. Μοιάζει σὰν ζω-γραφιά.

—Έκάματε μιὰ μεγάλῃ άφροσύνη που ήλθατε ἐδῶ, ψιθύρισε ὁ Γουίντερμπερ.

—“Α, όχι, είπε και σηκώθηκε απότομα. Δεν είχε τίποτε το σοβαρό. Φαινόταν μόνο πολύ κουρασμένη... ναι... κουρασμένη... τίποτα άλλο. Έξ άλλου στο μυαλό υπάρχουν ακόμα καλεσμένοι και μου ζήτησε να σε παρακαλέσω να την δικαιολογήσεις.

—Είπε σε σάς να μου πείτε;.. ρώτησε μ' αμφιβολία

—Ναι. Ή ίδια με παρακάλεσε να σου το πω... Λες, σε παρακαλώ, να φωνάξουν την άμαξά μου;

—Ναι. Και να μην την ανησυχήση και Εύχρηστος.

Ο Γουίντενμπερ βγήκε για να δώσει διαταγή στον Πάρκερ για την άμαξα της κ. Έρλυν, ενώ εκείνη στεκόταν στη μέση της αίθουσας.

Οι ιδέες άνακατεμένες στριφογυρίζαν στο ταγαμένο μυαλό της. Τί έπρεπε να κάνει; Και τί ήταν εκείνο το πρωτόγνωρο αλλεγμένο αίσθημα που την συγκλόνιζε για πρώτη φορά, ανάμικτο με πόνο και τρυφερότητα; Τί να ήταν άραγε; Έπειτα η κόρη δεν έπρεπε να μοιάση της μητέρας. Αυτό θα ήταν φρικτό! Πώς θα την έσωζε; Με ποιόν τρόπο θα έσωζε το παιδί της, το σπλάχνο της από την τρομακτική εκείνη καταστροφή; Μια μόνο στιγμή φθάνει για να καταστρέψει μια όλόκληρη ζωή, κι αυτή το ήξερε αυτό καλύτερα από κάθε άλλον. Ναι, ο Γουίντενμπερ έπρεπε ν' απομακρυνθώ από το σπίτι μ' ένα ολονήμερο προδόχημα. Έπρεπε... έπρεπε.

Και μέσα στην απελπισία της, εδάγκωνε το μαντήλι της νευρικά, σπάζοντας το κομμάτι-κομμάτι. Γυρνώντας τις πλάτες προς την πόρτα της αίθουσας της μουσικής δεν είχε αντιληφθεί τον Λόρδο Αύγουστο Λόρτον, που το πρόσωπό του είχε φωτισθεί βρίσκοντάς την μόνη.

—Είμαι σάν άνθρωπος μετέωρος, κρεμασμένος από μια κλωστή, αγαπητή κυρία, είπε πλησιάζοντας. Δεν μπορώ, τέλος πάντων, να έχω μιαν απάντησή σας; Τα μάτια της έλαμπαν. Ίσως στον Λόρδο Αύγουστο βρισκόταν η σωτηρία που γύρευε.

—Ακούστε με, Λόρδε Αύγουστε. Πρέπει να πάρετε από εδώ τον Λόρδο Γουίντενμπερ και να τον πείτε, με μιαν οιαδήποτε δικαιολογία, στη λέσχη σας... και να τον κρατήσετε εκεί όσο μπορείτε περισσότερο. Καταλαβαίνετε;

—Μα έσείς μου λέγατε να μην ξενυχτώ!

—Κάμετε εκείνο που σας λέω, απήντησε η κ. Έρλυν χτυπώντας το πόδι της νευρικά. Κάμετε εκείνο που σας λέω!

—Κι' η ανταμοιβή μου; Έκαμε ο Λόρδος Αύγουστος.

—Η ανταμοιβή σας!... Ή ανταμοιβή σας!... Έλατε να την ζητήσετε αύριο. Αλλά απόψε μη χάσετε καθόλου από τα μάτια σας τον Λόρδο Γουίντενμπερ. Αν θα σας μιλήσω ποτέ πιά. Δεν θα θέλω να έχω καμιά σχέση μαζί σας. Μην ξεχνάτε πως πρέπει να κρατήσετε τον Λόρδο Γουίντενμπερ στη λέσχη σας και να μην τον αφήσετε να γυρίσει ποτέ σπίτι του.

Αφησε τον Λόρδο Αύγουστο Λόρτον έμβροντο και βγήκε υπερήφανη κι' ευθιγενής.

Ο Λόρδος Αύγουστος κούταξε γύρω του σάν αφηρημένος και έβλεπε το κεφάλι του.

—Διάβολε! μουρμούρισε ανοίγοντας το στόμα για να στερεώσει καλύτερα το μονόκλι στο δεξί του μάτι. Με τον τρόπο που μου μιλάτε, είνε σάν να ήμουν κίβλας άνδρας της, σάν να ήμουν πραγματικά άνδρας της!

Στο χείλος του γκρεμού

Κόκκινες αναλαμπές, που έρχονταν από τα κούτσουρα που έκαιγαν στο τζάκι, εφώτιζαν το πλούσια επιπλωμένο γάλ του διαμερίσματος του Λόρδου Ντάρλιγκτον. Στο βάθος, υπήρχε

βαρειά βελουδένια κουρτίνα έκρυβε το παράθυρο του δρόμου. Μπροστά στο τζάκι βρισκόταν μια αναπαυτική πολυθρόνα, έδω κι' εκεί ανάλιντρα, ένα γραφείο, ένα τραπέζι με ποτήρια...

Η Λαίδη Γουίντενμπερ, όρθια μπροστά στο τζάκι, προσπαθούσε να ξεσπάσει τα παγωμένα μέλη της, να θερμάνει την πληγωμένη καρδιά της. Γιατί άργουσε να φανεί ο Λόρδος Ντάρλιγκτον; Ή αναμονή εκείνη ήταν τρομερή. Αν βρισκόταν εκεί θα μπορούσε να την νανουρίσει με τα παθητικά του λόγια. Ναι, ήταν παγωμένη, παγωμένη σάν πλάσμα δίχως αγάπη. Ο Άρθουρος θα είχε διαβάσει πια το γράμμα της. Αν την αγαπούσε πραγματικά, θα πήγαινε να τη βρει, να την πάρει απ' εκεί έστω και δια της βίας. Αλλά δεν ενδιαφερόταν πια και δεν σκεπτόταν παρά εκείνη τη φριχτή γυναίκα, που τον είχε τυφλώσει και τον είχε καταντήσει σκλάβο της, διεγείροντας μέσα του κάθε κακή του έξη. Σκεπτόταν με πικρία ότι, όταν οι γυναίκες θεοποιούν έναν άνδρα, ο άνδρας αυτός τις εγκαταλείπει, ενώ μένει πιστός σ' εκείνες που τον γελοιοποιούν. Πόσο η ζωή ήταν φριχτή, αποτρόπαιη!

Κούταξε άφωνη τα ξύλα που έτριζαν στο τζάκι κι' η θαλπωρή την έκαμε ν' ανατριχιάσει. “Ω! Ήταν τρέλλα, τι είχε κάνει. Δεν έπρεπε να πάει εκεί. Κι' όμως δεν μπορούσε να ξεχωρίσει τί ήταν προτιμότερο: Να εγκαταλειφθεί στη διάθεση ενός άνδρος, που έλεγε πως την αγαπούσε, ή να μείνει η γυναίκα του άλλου, που την άτιμάζε μέσα στο ίδιο της το σπίτι; Τί μπορούσε να ξέρει μια γυναίκα, όποια δήποτε κι' αν ήταν;

Θα την αγαπούσε όμως πάντα αυτός ο άνθρωπος στον οποίο τον έφτανε να εμπιστευθεί τη ζωή της και να του χαρίσει τον εαυτό της ολόκληρο; Αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στην καρδιά κι' ένας άλλος κοτος φόβος την έκαμε να κυτάξει τρομαγμένα γύρω της. Οι αντανακλάσεις των φλογών από το τζάκι σχημάτιζαν παράξενα σχήματα στους τοίχους, σάν φαντάσματα που την κυττούσαν με σοβαρά πένθιμα μάτια. Δεν έπρεπε να μείνει εκεί... έπρεπε να φύγει. Ναι, μα δεν μπορούσε πια να γυρίσει, γιατί ο Άρθουρος δεν θα ήθελε πια να την δεχθεί ύστερα από το γράμμα εκείνο. Κι' όμως οι οικίες εκείνες στον τοίχο, το τρέξιμο των ξύλων στο τζάκι, η απόλυτη σιγή που την τριγύριζε, της φώναζαν να φύγει, να φύγει κι' ως αντιμετώπιζε την όρμη του Άρθουρου. “Οτι βρισκόταν εκεί ήταν παραφροσύνη... Έπρεπε να φύγει... Είπατε όμως πως οι άνδρες είνε βέβαιτοι, άπιστοι, όταν είνε μεθυμένοι από τα κακά τους ένστικτα...”

Φόρεσε το παλτό της και έτοιμαζόταν να προχωρήσει προς την έξοδο, όταν άκουσε πατήματα. Έρχόταν ο Λόρδος Ντάρλιγκτον, σε λίγο θα ήταν κοντά της και θα την έσφιγγε στην αγκαλιά του, ζητώντας την αγάπη της.

Κλονίστηκε κι' έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της, νοιώθοντας τον εαυτό της χαμένο για πάντα.

—Θεέ μου! μουρμούρισε.

—Λαίδη Γουίντενμπερ!

Η φωνή ήταν γυναικεία, γνωστή φωνή. Ταράχθηκε και σήκωσε το κεφάλι, αλλά την ίδια στιγμή όπισθοχώρησε με καταφρόνια. Μπροστά της αντίκρυζε την μισητή κ. Έρλυν.

—Δόξα σοι ο Θεός που έφθασα εγκαίρως, έκαμε ανακούφιση μένα η κ. Έρλυν και προχώρησε προς το μέρος της. Πρέπει να γυρίσετε άμεσα σπίτι σας.

—Πρέπει; ρώτησε περιφρονητικά η Λαίδη Γουίντενμπερ.

—Ναι, πρέπει να γυρίσετε άμεσα σπίτι σας! Επανάλεγε επιτακτικά η κ. Έρλυν. Δεν πρέπει να χάνωμε ούτε στιγμή. Ο Λόρδος Ντάρλιγκτον μπορεί να φθάσει από στιγμή σε στιγμή.

Έκαμε να την πλησιάσει, αλλά η Λαίδη Γουίντενμπερ τραβήχθηκε προς τα πίσω σάν να ήθελε να αποφύγει την προσέγγισή κάποιου σχηματικού έρπετος.

—Μη με πλησιάζετε, είπε στεγνά και τα μάτια της πετούσαν

φλόγες.

Η κ. Έρλυν ένοιωσε την προσβολή να της πυρώνει τα μάγουλα, αλλά τί αξία μπορούσαν να έχουν κι' αυτήν τέτοιες προσβολές όταν επρόκειτο να σώσει αυτό το πλάσμα που είχε παρασυρθεί στον τρομερό κατήφορο, χωρίς συνείδηση των συνεπειών αυτής της πράξεως;

—Να μη σας πλησιάσω; ψιθύρισε κι' έπειτα, με φωνή που έτρεμε, έσπασε το φίληρο που της πλημμυρούσε την καρδιά. “Αχ! Μα δεν καταλαβαίνετε, ότι βρισκόσθε στο χείλος της καταστροφής, στο χείλος ενός τρομερού γκρεμού; Πρέπει να εγκαταλείψετε αυτό το σπίτι... το άμαξι μου περιμένει στη γωνιά του δρόμου. Έλατε μαζί μου να σας πάω στο σπίτι σας. Τί κάνετε αυτού;

Αυτές οι τρεις τελευταίες λέξεις έμοιαζαν με λυγμό, γιατί η Λαίδη Γουίντενμπερ πετούσε το παλτό της επάνω στην πολυθρόνα του τζακιού.

Ορθώθηκε σ' όλο το ανάστημά της κι' έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα στην κ. Έρλυν, χωρίς ν' αντιληφθεί την τρομακτική χλωμάδα του προσώπου της.

—Ακούστε, κ. Έρλυν, είπε ψυχρά και υπερήφανα. “Αν δεν έρχόσαστε εδώ, θα γυρίσω στο σπίτι μου. Μα τώρα που σας βλέπω εδώ, νοιώθω πως τίποτα στον κόσμο δεν θα κατώρθωνα να με πείση να ζήσω κάτω από την ίδια στέγη με τον Λόρδο Γουίντενμπερ. Ξέρω γιατί βρισκόσθε εδώ αυτή τη στιγμή. Σας έστειλε ο άνδρας μου για να με ξεγελάσετε να γυρίσω κοντά του, για να γίνει ένα σκέπαμα που θα κρύβει τις σχέσεις σας.

Για πρώτη φορά η κ. Έρλυν ένοιωσε τέτοιο τίναγμα των νεύρων της. “Οτι άκουε ήταν άπιστευτο!

—“Ω! Δεν πιστεύω να νομίζετε ότι... μια τέτοια σκέψις είνε ανήκουστη.

—Γυρίστε κοντά στον άνδρα μου, κ. Έρλυν. Ανήκει γέ σας και όχι σε μένα. Υποθέτω πως φοβάται το σκάνδαλο. Οι άνδρες είνε τόσο δειλοί! Προσβάλλουν χωρίς ντροπή κάθε κοινωνικό νόμο κι' έπειτα τρομάζουν μπροστά στο σκάνδαλο. “Ε, λοιπόν! Θα γίνω ένα από τα πιά με μεγάλα σκάνδαλα που έγιναν ποτέ στο Λονδίνο. Θα δώ το όνομά μου να φαντάζει σε κάθε ύποπτη έφημερίδα και το δικό μου σε κάθε σχηματικό έντυπο.

—Για όνομα του Θεού... “Οχι... όχι!...

—Ναι. “Αν έρχομαι μόνος να με πάρει, θα γυρίσω σ' αυτή την ταπεινωτική ζωή που δημιουργήσατε έσείς κι' αυτός για μένα... ναι, θα γυρίσω... μα να μείνει αυτός στο σπίτι του και να στείλει έσας στη θέση του... ε!... αυτό είνε πρόστιχο... ποταπό!

Η κ. Έρλυν προσπαθούσε να συγκρατήσει τα νεύρα της μπροστά σ' εκείνον τον χείμαρρο των πικρών λόγων.

—Με άδικεστε σκληρά, Λαίδη Γουίντενμπερ, διαμαρτυρήθηκε ταπεινά, το ίδιο άδικεστε και τον άνδρα σας. Δεν ξέρετε ότι βρισκόσθε εδώ... νομίζει ότι είσθε ήσυχη και ασφαλισμένη στο δωμάτιό σας... νομίζει ότι αυτή τη στιγμή κοιμόσαστε. Αυτό το τρελλό γράμμα σας δεν έπρεπε στα χέρια του.

—Δεν διάβασε το γράμμα μου;

—“Οχι. Δεν ξέρετε ότι υπάρχει τρίτο γράμμα.

—Με θεωρείτε πολύ ανόητη, είπε γελώντας νευρικά κι' έκαμε δυο βήματα προς το μέρος της κ. Έρλυν. Μου λέτε ψέματα.

—Δεν σας λέω ψέματα. Σας λέω την καθαρή αλήθεια.

—Τότε πως βρισκόσθε έσείς εδώ αν, όπως λέτε, ο άνδρας μου δεν διάβασε το γράμμα μου; Ποιος σας είπε πως άφησα εκείνο το σπίτι, στο οποίο έσείς μπήκατε χωρίς ντροπή; Ποιος σας είπε πού θα πήγαινα; Σας το είπε ο άνδρας μου και σας έστειλε να με πλησιάζετε για να γυρίσω πίσω.

—Αυτό το γράμμα δεν το είδε καθόλου ο άνδρας σας. Το βρήκα έγω... έγω το άνοιξα και το διάβασα.

—Έσείς... έσείς άνοιξατε το γράμμα που έγραψα στον άνδρα μου; Πώς τολμήσατε;

—Πώς τόλμησα; Θα τολμούσα το κάθε τι στον κόσμο για να σας σώσω απ' τον γκρεμό. Να το γράμμα σας. Ο άνδρας σας δεν το διάβασε και δεν θα το διαβάσει ποτέ. Αυτό το γράμμα δεν έπρεπε να είχε γραφή ποτέ.

Προχώρησε με γρήγορα βήματα και σπάζοντας το γράμμα πέταξε τα κομμάτια του μέσα στο τζάκι. Η Λαίδη Γουίντενμπερ άφησε ένα ξερό γέλιο και το βλέμμα της είχε μιαν έκφραση καταφρόνιας.

—Πώς μπορώ να πεισθώ, ότι εκείνο εκεί το χαρτί ήταν πραγματικά το γράμμα μου; Σας περνά η ιδέα ότι μπορείτε να με ξεγελάσετε μ' ένα τόσο ανόητο τέχνασμα;

—Αχ! Γιατί δυσπιστείτε στο κάθε τι που σας λέω; παρακάλεσε απελπισμένα η κ. Έρλυν σφίγγοντας τα δάχτυλα. Με ποιόν σκοπό νομίζετε ότι ήρθα εδώ αν όχι για να σας σώσω από τις συνέπειες ενός φοβερού σφάλματος; Αυτό το γράμμα που έκαψα ήταν το γράμμα σας. Σας το δέχομαι.

—Και όμως φροντίσατε να το καταστρέψετε πριν το δώ. Δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη σε σας. Πώς μπορείτε έσείς να πείτε μιαν αλήθεια όταν όλόκληρη η ζωή σας είνε ένα μεγάλο ψέμα; “Αν επρόσχε την έκφραση του προσώπου της κ. Έρλυν, θα ντροπώταν για τα λόγια εκείνα, μα αποφασισμένη να δώσει τέλος στη συνομιλία εκείνη και να δείξει ότι όλα είχαν τελειώσει

μεταξύ του, πήγε και κάθησε σε μια πολυθρόνα γυρίζοντας τις πλάτες στην κ. Έρλυν.

—Σκεφθήτε, τι θέλετε για μένα... πείτε μου, τι σας αρέσει. “Αλλά γυρίστε στο σπίτι σας... γυρίστε στον άνδρα που αγαπάτε...

—Δεν τον αγαπώ πια, είπε σκυθρωπά κι' ένωσε τα χέρια στα γόνατα

—Τον αγαπάτε και ξέρετε πως κι' αυτός σας αγαπά.

—Δεν καταλαβαίνει τί είνε η αληθινή αγάπη. Νοιώθει την αγάπη τόσο λίγο, όσο κι' έσείς... μα έγω καταλαβαίνω το σκοπό σας. “Αν κατορθώνετε να γυρίσω πίσω, το συμφέρον σας θα ήταν μεγάλο. Δίκαιε Θεέ! Σάν σκέπτομαι τη ζωή που θα περνούσα! Να ζω από το έλεος μιας γυναίκας, που δεν έχει μέσα της ούτε έλεος ούτε οίκτο... μιας γυναίκας, που και μόνη ή παρουσία της φέρνει ντροπή... κι' η γνωριμία της είνε μια ταπεινώσις... μιας αδιάντροπης γυναίκας, που έρχεται να μπη ανάμεσά σ' ένα άνδρόγυνο.

Τα λόγια εκείνα την μαστίζωναν στο πρόσωπο σάν να ήταν κνούτο. Κι' όμως στη μορφή της κ. Έρλυν πλανιόταν μια έκφρασις υπέρτατης απελπισίας, ανάμικτης με βαθύν πόνο.

—Μη λέτε τέτοια σκληρά λόγια, Λαίδη Γουίντενμπερ! “Α! τα λόγια σας είνε τρομακτικά... τρομακτικά και άδικα. Πρέπει να με ακούσετε... δεν είνε εύγενικό να με χτυπάτε έτσι χωρίς να ξέρετε. Γυρίστε στον άνδρα σας και σας υπόσχομαι να μην τον ξαναδώ πιά... να μην προσπαθήσω να επικοινωνήσω μαζί του για κανένα λόγο... να μην ανακατευθώ στη ζωή του ή στη δική σου ζωή. Τα χρήματα που μου έδωσε, δεν μου τα έδωσε από αγάπη αλλά από μίσος... όχι από έρωτα... αλλά από περιφρόνησι. “Η επιρροή μου επάνω του...

—“Α! “Όστε παραδέχεται πως έχετε επιρροή επάνω του...

—Ναι, το παραδέχομαι. Και θα σας πω ποιά είνε αυτή η επιρροή μου. Είνε η αγάπη που έχει για σας, Λαίδη Γουίντενμπερ.

—Και έχετε την αξίωσι να σας πιστέψω, έκανε γελώντας ειρωνικά.

—Πρέπει να με πιστέψετε, γιατί είνε η μόνη αλήθεια. “Εκείνο που τον έκαμε να υποταχθεί στις απαιτήσεις μου ήταν η αγάπη που αισθάνεται για σας. “Ω! ονομάστε το όπως θέλετε... τυραννία... άπειλή... εκβιασμό... όπως θέλετε. “Όλα αυτά όμως τα δέχτηκε για την αγάπη σας, από τη λαχτάρα που είχε να σας προφυλάξει από κάθε ντροπή... ναι... ντροπή και ταπεινώσι.

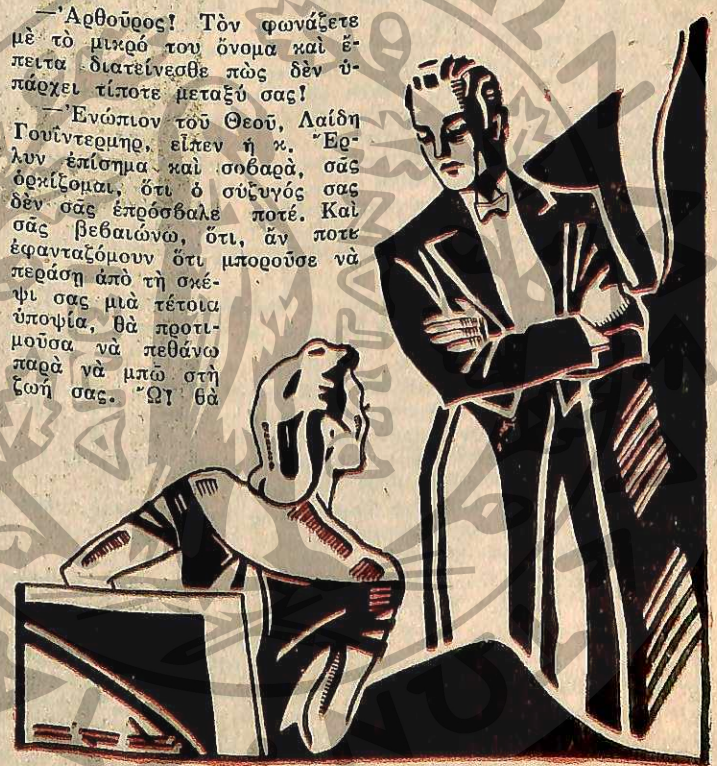
—Τί θέλετε να πείτε με τα λόγια αυτά; Ποιά σχέσις μπορεί να υπάρχει μεταξύ μας;

—Η κ. Έρλυν χαμογέλασε πικρά.

—Καμιά σχέση, το ξέρω. “Αλλά σας λέω και πάλι ότι ο άνδρας σας σας αγαπά... ότι σ' ολόκληρη τη ζωή σας δεν θα βρείτε μια τέτοια αγάπη... και ότι, αν πετάξετε αυτή την αγάπη, θα έλθω μια μέρα που θα διψάτε γι' αγάπη και δεν θα την βρείτε, θα παρακαλάτε γονατιστή για λίγη τρυφερότητα και θα σας την αρνιούνται. “Ω! Ο Άρθουρος σας αγαπά βαθιά!

—Άρθουρος! Τον φαντάζεστε με το μικρό του όνομα και έπειτα διατηνέσθε πως δεν υπάρχει τίποτε μεταξύ σας!

Ενώπιον του Θεού, Λαίδη Γουίντενμπερ, είπεν η κ. Έρλυν επίσημα και σοβαρά, σας δεκίζομαι, ότι ο σύζυγός σας δεν σας επρόσβαλε ποτέ. Και σας βεβαιώνω, ότι, αν ποτέ έφτανόζομαι ότι μπορούσε να περάσει από τη σκέψη σας μια τέτοια ύποψια, θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να μπώ στη ζωή σας. “Οι θα

πέθαινα... θά πέθαινα ευχαρίστως!

Τά τελευταία λόγια είχαν λεχθῇ με τέτοιο τρόπο, με τέτοις τραγικότητες, πού ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ ἔνοιωσε τὸ θυμὸ της νὰ χάνεται, τὴν ἀγανάκτησὶ τῆς νὰ λυώνη.

—Μιλᾶτε σὰν νὰ ἔχετε καρδιά. Πῶς μπορεῖ νὰ ἔχουν καρδιά γυναῖκες σὰν κι' ἐσᾶς; Ἡ καρδιά σὲ σᾶς εἶνε ἀπὸ τὸ ἄγνωστο, γιατί ἔχετε συνηθίσει νὰ πουλιέστε καὶ τὰ ἀγοράζετε.

Ἀκόμα τὰ λόγια τῆς ἦσαν σκληρὰ καὶ προσβλητικά, ἀλλὰ τῶρα εἶχαν μιὰν ἔκφρασι σὰν μεταμέλειας.

—Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε γιὰ μένα ὅτι θέλετε, εἶπε με μαλακὴ φωνὴ γεμάτῃ τρυφερότητα ἡ κ. "Ερλυν. Τὸ ξέρω, δὲν ἀξίζω οὔτε τὸν οἶκτο κἂν μιᾶς τίμιας γυναίκας, μὰ ἐσεῖς... ἐσεῖς δὲν πρέπει νὰ καταστρέψετε τὰ ὅμορφα νεῖατά σας γιὰ λογαριασμὸ μου. Ἄν δὲν ἐγκαταλείψετε αὐτὸ τὸ σπῖτι, δὲν ξέρετε τί σᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Δὲν ξέρετε ἐσεῖς τί εἶνε νὰ πέσετε στὸν γκερεμό... δὲν νοιάσατε νὰ σᾶς περιφρονοῦν, νὰ σᾶς εἰρωνεύωνται, νὰ σᾶς ἐγκαταλείπουν καὶ νὰ γελοῦν μετὰ τὴν δυστυχία σας. Δὲν ξέρετε τί σημαίνει νὰ εἰστε ἕνας ἀπόκληρος τῆς κοινωνίας. Δὲν φαντάζεσθε τὴ φοβία νὰ βλέπετε νὰ σᾶς κλείνουν τὴν πόρτα κατὰ πρόσωπο, νὰ ἀναγκάζεσθε νὰ γλιστρᾶτε μέσα σὲ σκοτεινοὺς δρόμους καὶ νὰ τρομάζετε κάθε στιγμὴ μήπως σᾶς βγάλουν τὸ προσωπίο... καὶ πάντα ν' ἀκούτε τὸ γέλιο, τὸ φρικιαστικὸ γέλιο τοῦ κόσμου... τραγικό... τραγικότερο ἀπὸ ὅλα μαζὶ τὰ δάκρυα πού χύθηκαν στὸν κόσμο ὡς σήμερα. Δὲν πρέπει νὰ τὰ μάθετε αὐτά. Ὅσο γιὰ μένα, ἂν ὁ πόνος εἶνε ἐξαγνισμός, τότε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐξαγνισα ὅλα μου τὰ σφάλματα, ὅποιαδήποτε κι' ἂν ἦσαν. Γιατὶ ἀπὸψε ἐσεῖς δώσατε μιὰ καρδιά σὲ κάποιον πού δὲν εἶχε... κι' αὐτὴ τὴν καρδιά τὴ χάριξε γιὰ μιὰν ἐλάχιστη στιγμὴ, κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ἐλάχιστη στιγμὴ τὴν ἔνοιωσε τσακισμένη.

—Θεέ μου! μουρμούρισε ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ δένοντας τὰ χέρια. —Μὰ ὅς τ' ἀφήσωμε αὐτά. ἔξακολούθησε ἡ κ. "Ερλυν με τὸν ἴδιο πονεμένο τόνο. Ἐγὼ μπορεῖ νὰ κατέστρεψα τὴ ζωὴ μου, μὰ δὲν θ' ἀφήσω ἐσᾶς νὰ καταστρέψετε τὴ δική σας. Μὰ ἐσεῖς... ἐσεῖς εἰστε παιδι ἄκόμα... δὲν ἔχετε τὰ νεῖρα πού χρειάζονται σὲ μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ ξαναδημιουργήσῃ τὴ ζωὴ τῆς. Ἡ ἀτίμωσις θὰ σᾶς γονάτιζε. ἔχετε ἕνα παιδί, Λαίδη Γουίντενμπερ, πού θ' ἀποζητᾷ τὴν τρυφερότητά σας εἴτε γελᾷ εἴτε κλαίει. Ἀπὸ σᾶς περιμένει χάδια, ἀγάπη. Τὴ ἀπάντησι θὰ δώσατε στὸ Θεὸ ἂν τοῦ καταστρέψετε τὴ ζωὴ; Γύριστε στὸ σπῖτι σας, Λαίδη Γουίντενμπερ. Ὁ ἄνδρας σας σᾶς λατρεύει. Δὲν σᾶς ἀπάτησε ποτέ. Μὰ ἀκόμα κι' ἂν σᾶς ἀπατούσε χίλιες φορὲς κι' ἂν ἀκόμα ἦταν βάνασος κι' ἂν σᾶς κακομεταχειρίζονταν μετὰ τὴν ἐλευνότερο τρόπο, ἡ θέσις σας εἶνε κοντὰ στὸ παιδί σας. Ἀκόμα κι' ἂν σᾶς ἐγκατέλειπε, ἐσεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ μείνετε κοντὰ στὸ παιδί σας.

Ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ ἔβασπε σὲ κλάματα, ἐνῶ ἡ κ. "Ερλυν ἔτρεχε κοντὰ της, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. —"ὦ! πηγαίνετε με σπῖτι... πηγαίνετε με σπῖτι, παρακάλεσε ἀπλῶνοντας τὰ χέρια σὰν μικρὸ τρομαγμένο παιδί. —Ἐλάτε! Ποῦ εἶνε τὸ πανωφόρι σας; εῴησε καὶ συγκρατήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ. Τὸ εἶδε στὴν πολυθρόνα, τῆς τὸ ἐφόρεσε καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν ἔσυρε πρὸς τὴν ἐξοδὸ. —Ἀλλὰ, ἀπότομα, ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ στάθηκε φοβισμένη. —Σταθῆτε! Δὲν ἀκούτε ὁμιλίες; —Ὅχι... δὲν εἶνε κανεῖς. —Ναί, κάποιος εἶνε. Ἀκούστε! "Αἱ! Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρθούρου! Ἐρχονται ἐδῶ. Σιώστε με. —Ἀπὸψε ἀκούγονταν τῶρα εὐκρινῶς φωνές. —Σας! Πολλὸ ἀργά... Γρήγορα, ἐκεῖ, ψιθύρισε ἡ κ. "Ερλυν καὶ τὴν ἔσπρωξε πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ βελούδινο παραπέτασμα πού σκέπαζε τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου. Μετὰ τὴν πρώτη εὐκαιρία ἐπωφελήθηκε καὶ φύγετε... ἂν παρουσιάσῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία. —Μὰ ἐσεῖς... ἐσεῖς τί θὰ κάμετε;

—"ὦ! μὴ σκέπτεσθε ἐμένα. Θὰ μείνω νὰ τοὺς οὐχτω. Καὶ τὴν ἔσπρωξε πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα.

Ἡ σωτηρία

Τῶρα ἀπὸψε οἱ φωνὲς ἀκούγονταν εὐδιάκριτα καὶ ἡ κ. "Ερλυν ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Λόρδου Αὐγουστοῦ. Ἐκείνη πού ἦταν χαμένη, ἦταν πιά αὐτὴ. Κύτταξε γύρω της ἀπεγνωσμένα καὶ, βλέποντας μιὰ πόρτα δεξιά, ὥρμησε μέσα.

—Λὲς ἀνοήσιες, ἀγαπητέ μου, Ἀρθούρε. Δὲν σ' ἀφῆνω νὰ φύγῃς πού νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος, ξεφώνισε ὁ Λόρδος Αὐγουστος μπαίνοντας πρῶτος καὶ τραβώντας τὸν Λόρδο Γουίντενμπερ ἀπὸ τὸ παλτό.

—Τί ἰδέα ἦταν πάλι τούτῃ νὰ μᾶς διώξουν τέτοια ὥρα ἀπὸ τὴ λέσχῃ, χαμογεγήθηκε ὁ Ντόνμπυ πέφτοντας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ κλείνοντας τὰ μάτια. Καὶ ὅμως τὸ γλῆντι ἀρχίζει ἀπὸ τίς δυὸ κι' ἔπειτα.

Στὴ λέσχῃ ὁ καθένας τοὺς εἶχε πάρει μιὰ θέσι, κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του καὶ ὅλοι ἀρχισαν νὰ φλυαροῦν. Ὁ Σέσιλ Γκράχαμ εἶχε ριχθῇ τοῦ Λόρδου Αὐγουστοῦ, πού τοῦ εἶχαν κολλήσει τὸ παρατσούκλι «Τῶπυ», τόσο, πού νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Λόρδο Γουίντενμπερ νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴν κακογλωσσέσῃ. Καὶ ὁ Σέσιλ Γκράχαμ εὐχόμηνε τὴν εὐκαιρίαν νὰ φιλοσοφήσῃ λέγοντας ὅτι δὲν ἔκρινε καμμιά κακογλωσσισιὰ ἀλλὰ μόνο κοσμοπολιὸ καὶ ἐξηγώντας ὅτι τὸ κοσμοπολιὸ ἦταν χαριτωμένο γιατί τὸ κοσμοπολιὸ εἶνε ἡ ἴδια ἱστορία ἐνῶ ἡ κακογλωσσισιὰ εἶνε κοσμοπολιὸ δηλητηριασμένο ἀπὸ ἠθικολογία.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Λόρδος Ντάρλιγκτον, πού ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ἀπελπισμένου ἐραστοῦ, εἶχε καθίσει στὸ γραφεῖο του νὰ γράψῃ μερικά γράμματα, ὅταν, ξαφνικά, ὁ Σέσιλ Γκράχαμ γούρλωσε τὸ μάτια του καὶ κύτταξε περιέργως μιὰ βεντάλια πού ἦταν πεταγμένη στὸ πάτωμα καὶ δὲν τὴν εἶχε ἀντιληφθῇ κανεῖς ὡς τότε. Ἐσκυψε καὶ τὴν ἐσπῆκσε, ἐνῶ ὁ Λόρδος Γουίντενμπερ χλωμαίεζε στὴ θέα τῆς βεντάλιας, πού ἀνεγνώρισε ὅτι ἀνῆκε στὴ γυναῖκα του. Καὶ μιὰ τρομερὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Ἐκανε νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Ντάρλιγκτον, ὅταν ἀντελήφθη τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου νὰ κινῆται καὶ ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀλλὰ μιὰ φωνὴ πίσω του τὸν συγκράτησε: —Λόρδε Ντάρλιγκτον!

Γύρισε κι' ἀντίκρισε τὴν κ. "Ερλυν, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ πού ὅλοι εἶχαν γυρίσει τὸ πρόσωπό τους στὴν κ. "Ερλυν, ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ ἄνοιγε τὸ παραπέτασμα καὶ, ἐπωφελομένη τῆς συγκύσεως, γλιστροῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα.

—Ἡ κ. "Ερλυν, ψιθύρισε ὁ Γουίντενμπερ. —Μὲ συγχωρεῖτε πού, κατὰ λάθος, πῆρα τὴν βεντάλια τῆς γυναίκας σας ὅταν ἔφευγα ἀπὸψε ἀπὸ τὸ σπῖτι της, εἶπεν ἡ κ. "Ερλυν. Λυπάμαι πάρα πολὺ.

Ἡ ἐπάνοδος τῆς γαλήνης

Ἡ Λαίδη Γουίντενμπερ, ξαπλωμένη σὲ μιὰν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ἀναπολοῦσε τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας καὶ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ της τσακισμένο. Ἐνοιῶσε τὴ θυσία τῆς κ. "Ερλυν, ὅπως ἔνοιῶσε ὅτι εἶχε καθίσει νὰ τὰ μαρτυρῇ ὅλα στὸν σύζυγόν της.

Μέσα στὴς σκέψεις της δὲν τὸν ἀντελήφθη πού εἶχε μῆτὶ στὸ σαιλονάκι καὶ ταράχθηκε ὅταν τὸν κατὰλαβε κοντὰ της. Τὸ μυστικὸ ἔκρινε τὰ χεῖλη της καὶ θὰ τὸ ὁμολογοῦσε τὰ πάντα, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ οἰκονόμος Πάρκερ δὲν ἀνῆγγελε τὴν ἀφίξι τῆς κ. "Ερλυν, πού ἐρχόταν νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν βεντάλια τῆς Λαίδης Γουίντενμπερ καὶ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν προσεχὴ ἀναχώρησίν της ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

Ὁ Λόρδος Γουίντενμπερ ἐναντιώθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ ὑπέκυψε στὴν ἐπιμονὴ τῆς γυναίκας του. Ἀφοῦ μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα, ἡ κ. "Ερλυν ζήτησε μιὰ φωτογραφία της μετὰ τὸ παιδάκι της καὶ, παίρνοντάς τὴν,

τῆς ψιθύρισε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναφέρῃ σὲ κανένα ὅσα εἶχαν γίνει τὴν προηγούμενη νύχτα.

Ὁ Γουίντενμπερ κρατοῦσε πάντα ἐχθρικήν στάσι. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν παρουσίαν τῆς γυναίκας ἐκείνης μέσα στὸ σπῖτι του, κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ἔστω κι' ἂν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ μητέρα της.

Καὶ μετὰ ἀνακούφισι τὴν εἶδε πού σηκώνονταν νὰ φύγῃ, κρατώντας ἀκόμα τὴν βεντάλια στὸ χέρι της ὅταν ὁ Πάρκερ μῆτε γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξι τοῦ Λόρδου Λώρτον καὶ τῆς ἄμαξας τῆς κ. "Ερλυν.

Ὁ Λόρδος Λώρτον μῆτε σφίγγοντας τὸ μονόκλ του στὸ δεξιὸ του μάτι.

—Καλημέρα, νεαρέ μου! Καλημέρα, Λαίδη Γουίντενμπερ! Καὶ ξαφνικὰ εἶδε τὴν κ. "Ερλυν καὶ ὁ ἐνθουσιώδης τρόπος του ἄλλαξε ἀπότομα.

—Ἡ κ. "Ερλυν! εἶπε σὰν νὰ μὴν ἐπίστευε τὰ μάτια του. —Πῶς εἴσαθε σήμερα. Λόρδε Αὐγουστε; εῴησε ἡ κ. "Ερλυν μ' ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο.

—Πολὺ καλὰ, ευχαριστῶ, εἶπεν ὁ Λόρδος Αὐγουστος. —Δὲν φαίνεσθε πολὺ καλὰ κι' ἂς τὸ λέτε. Ξενυχτᾶτε, καὶ αὐτὸ εἶνε κακὸ γιὰ τὴν ὑγείαν σας. Χαίρετε, Λόρδε Γουίντενμπερ.

Προχώρησε στὴν ἐξοδὸ καὶ ἔκρινε μιὰν ἐλαφρεῖα ὑπόκλισι στὸν Λόρδο Αὐγουστο. Ξαφνικὰ χαμογέλασε καὶ γύρισε.

—Λόρδε Αὐγουστε, εἶπε, δὲν με συνοδεύετε ὡς τὴν ἄμαξά μου; Μπορεῖτε νὰ μοῦ κρατᾶτε τὴ βεντάλια.

Ὁ Λόρδος Γουίντενμπερ ἔκρινε νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλὰ ἡ κ. "Ερλυν τὸν συγκράτησε.

—Ὅχι... προτιμῶ τὸν Λόρδο Αὐγουστο, γιατί ἔχω νὰ τοῦ δώσω κάποια παραγγελία γιὰ τὴν Δούκισσα. Δὲν κρατᾶτε τὴ βεντάλια, Λόρδε Αὐγουστε; Ὁ Λόρδος Αὐγουστος Λώρτον τὰ εἶχε χαμένα.

—Ἄν τὸ ἐπιθυμῆτε, κ. "Ερλυν, ψιθύρισε ταραγμένα. —Φυσικὰ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ. Εἴστε τόσο λεπτοί!

Ἐρριξε μιὰ τελευταία ἔκφρασι καὶ ματὰ στὴν Λαίδη Γουίντενμπερ καὶ βγήκε ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Λόρδο Λώρτον. Οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν μόνοι.

—Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλήσῃς πιά ἐναντίον τῆς κ. "Ερλυν, Ἀρθούρε, παρακάλεσε ἡ Μάργκαρετ. —Εἶνε περισσότερο καλὴ ἀπ' ὅτι τὴν θεωροῦσε κανεῖς, παραδέχθηκε ὁ Λόρδος Γουίντενμπερ.

—Εἶνε καλύτερη ἀπὸ μένα. —Παιδί! ἔκρινε ὁ Γουίντενμπερ καὶ χάριδεψε τρυφερὰ τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Ἐοῦ κι' αὐτὴ ἀνῆκε σὲ δυὸ διαφορετικοὺς κόσμους. Στὸν δικὸ σου κόσμῳ δὲν μῆτε ποτὲ ἡ κακία.

—Μὴ λὲς τέτοια λόγια, Ἀρθούρε. Ὁ κόσμος εἶνε ὁ ἴδιος

Κινέζικες παροιμίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα

—Τίποτε δὲν ἀνοίγει περισσότερο τὰ μάτια, ἀπὸ ἕνα ὀποιοδήποτε ταξίδι.

—Ἡ μεγαλύτερη ὑπηρεσία πού μπορεῖ νὰ προσφέρῃ κανεῖς σὲ μιὰ γυναῖκα, εἶνε νὰ τὴν διευθύνῃ, μὰ νὰ τὴν κάνῃ νὰ νομίζῃ πῶς αὐτὴ ἡ ἴδια διευθύνει, κι' αὐτὴ γιὰ νὰ μὴ τῆς θίξῃ τὴν φιλοτιμία της.

—Ἐκεῖνος πού πεθαίνει καὶ δὲν ξεχνιέται, αὐτὸς μόνον εἶνε ἀληθινὰ μακρόβιος.

—Δὲν κάνει τὸ κρασί τὸ μεθύσι, μὰ τὸ πάθος.

—Τὸ δένδρο πού ἔχει θαλασσινὰ ρίζες δὲν φοβάται τὸν ἄνεμο.

—Ἡ ἀτίμωσις παρέρχεται, τὰ χρέη παραμένουν.

—Τὸ μετρίμα των γυναικῶν μᾶς

κάνει νὰ ξεχνοῦμε πόσο γρήγορα περνᾷ τὸ φθινόπωρο.

—Εἶνε εὐκόλο νὰ κάνῃ κανεῖς περιουσία, μὰ εἶνε δύσκολο νὰ τὴν διατηρήσῃ.

—Τὸ καθαρὸ χρυσάφι δὲν φοβάται τὴν φωτιά.

—Οἱ καλοὶ γείτονες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς μακρινοὺς συγγενεῖς.

—Ἡ γλώσσα τῆς γυναίκας εἶνε σὰν σπαθί. Ποτὲ δὲν τὴν ἀφῆνει νὰ σκουριάσῃ.

—Ὁ οὐρανὸς τῆς ἀνοίξεως μοιάζει πολλὰς φορὲς μετὰ τὸ κατ'ὸ φυσικὸν πρόσωπο τῆς πεθεράς.

—Τὸ νὰ γερᾷ κανεῖς, ν' ἀρρωστήσῃ, νὰ πεθάνῃ, ἰδοὺ τὰ μεγαλύτερα κακὰ τῆς ζωῆς. Ὁ πλούτος

δὲν ξέρει κανένα γιαιτρικὸ νὰ γιαιτρέψῃ ὅλ' αὐτά, ἀλλὰ μ' αὐτὸν γερνάει κανεῖς εὐκολότερα, ἀρρωσταίνει συγχρόνως καὶ οδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο γρηγορότερα στὸ θάνατο.

—Πρέπει νὰ πονέσῃς, γιὰ νὰ καταλάβῃς τὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

—Ὁ σοφὸς ζητᾷ ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ὁ κοινὸς θνητὸς ζητᾷ ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

—Πίσω ἀπ' τὴν κλειδαρότρυπα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φαίνονται μικροί.

—Ἡ ἀρετὴ ἀπασχολεῖ ὅλο τὸ πνεῦμα τοῦ σοφοῦ, καὶ τὸ συμπεριφέρει ὅλο τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

—Ἡ ζωὴ ἐνδὸς ἡλικιωμένου μοιάζει μετὰ τὴν φλόγα κεριοῦ πού τὴν τρεμοσβήνει ὁ ἀέρας.

Ἡ αὐτοτελής νουβέλλα τοῦ ἐρχομένου τεύχους μας:

«Μαραμένα γιούλια»

τὸ ἀριστούργημα τῆς δημοφιλοῦς συγγραφέως

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Θὰ σαγηνεύσῃ ὅλες τίς εὐαίσθητες καρδιές.

(Εἰκονογράφος: Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ)

ΤΕΛΟΣ

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Η προσευχή

Του κ. Ζ. Παπαντωνίου

Κύριε, σάν ηλθε ή θραδυά μετὰ την έκλογή μου σου λέω την προσευχή μου. Είς την 'Ακαδημία μας πήρα κι' εγώ μιὰ έδρα παρ' ότι ο Πάπ έφώναζε, έθύμωνε κι' άντέδρα. Τώρα δέν έχω τίποτε να διώξω ή να κρατήσω. Τώρα πού μήκα εν' άργά για να...μετανοήσω. Κύριε, σάν ηλθε ή θραδυά σου λέω την προσευχή μου. Στόν κόσμον τουτον έβλαφα μονάχα τό...χαρτί μου όπου άριστουργήματα γράφω πλατειά — φαρδειά.. 'Αλήθεια, τί συνέγραψα; Θυμάστε, ρε παιδιά;

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Οδηγός σπατάλης

Για να ξοδέψετε εύκολα τὰ λεφτά σας, μὴν αγοράζετε τίποτε τὸ φθηνό.

Νὰ καθαρίζετε τὰ δόντια τῆς χτένας σας μέ... Κολυόνς.

Νὰ κάνετε στούς φίλους σας κά-θε εύκολία καὶ χάρι.

Νὰ γυαλίζετε τὰ παπούτσια σας μέ... μαύρο χαβιάρι.

Νὰ χρησιμοποιήτε ὅλα τὰ μοντέρ-να κομφορ μεθ' ὅλου τοῦ θάρρους σας.

Νὰ χρησιμοποιήτε ἀεροπλάνο γιὰ τὸ... π ἐ τ α μ α τοῦ τσιγάρου σας.

Ἄν ὑποφέρετε ἀπὸ αὐπνίες, ξο-δέψετε ὅσα — ὅσα γιὰ νὰ ὀρῆτε τὸ φάρμακό σας.

Ἐν ἀνάγκη κάμετε καὶ ἓνα ... θέ-ατρο δικό σας.

Ο ΣΠΑΤΑΛΟΣ

Οδηγός τσιγκουνιάς

Για να κρατάνε τὰ ρούχα σας διάστημα πολύ, κάθε πρωί νὰ τοὺς δίνετε ἓνα θερμὸ φίλι...

Διότι θὰ ξέρετε τὴν παροιμία, πού ὁ κόσμος ἀναμασσά:

Ἄν κάθω στὸ Φάληρο μπορεῖ-τε νὰ ἔρχεσθε μετὰ πόδια καὶ νὰ μὴ ξοδεύετε μεταφορικά:

Θάβαν νὰ παίζετε στὸν .. Ἰππό-δρομο τακτικά.

Γιὰ νὰ μὴ ξοδεύεσθε αγοράζον-τες γιὰ μαγείρεμα κάρβουνα ἓνα σωρό,

πάρτε γιὰ ἀνθρακες τὸν «Θη-σαυρό».

Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ

Μονομαχία συγγραφέων

Δύο μεγάλοι συγγραφείς έμονο-μάχησαν προχθές. Διὰ νὰ εἶνε ἀπο-τελεσματικὴ ἡ μονομαχία δέν ἐχρη-σιμοποίησαν τὰ συνήθη ὅπλα : Οὐ-τέ σπαθί, οὔτε πιστόλι. Ἄλλ' ὁ κα-θένας ἐκ τῶν ἀντιπάλων συγγραφέ-ων ἐδιάβασε εἰς τὸν ἄλλον τὰ... νέα ἔργα του. Ὁ ἓνας ἐμεινε στὸν τό-πο. Ὁ ἄλλος πνέει τὰ λοίσθια.

Κινηματογραφικά

Ἄπ' ὅ,τι μὰς διηγήθηκε ἡ Πόλα ἡ ξελογιάστρα μιὰ μέρα πού συζητήσι ἐκάναμε γιὰ τ' «ἄστρα»

Μιὰ μέρα πού τὰ πίναμε στὸν Πόρο ἐγὼ κι' ἡ Πόλα ἡ Νέγκρι, τὴν ἐρώτησα γιὰ κάθε ἄστέρα νὰ μοῦ πῇ πού γνώρισε ἀπὸ κοντά. Κι' ἐκείνη ἡ κουτομπολόα ἀρχίνησε χωρὶς νὰ κάνῃ διακοπή:

—Εἶμαι ὅπως βλέπετε, μὲν — αὐτὴ νὰ καθῶς κι' ὠραία...

—Νέα; Λίγο μικρότερη ἀπ' τὴν Καπνικάραι;

—Αὐτὸ δέν ἔχει σχέση τὸ σύνολόν μου ἀρέσει.

—Τι γνώμ' ἔχεις γιὰ τὴ Μαυλὲν σὲ ρόλους πριγκηπίσσης;

—Εἶνε νὰ μασσῶς ξηρὰ κουκιά κι' ὕστερα νὰ τὴν φτύσης.

—Γιὰ τὴν Λεάνδερ; Ὡ! Αὐτὴ ποῦπαιζε «Χαμπανέρα»;

Εἶχε τὸν φίλο τῆς Ἡρώς, τὸν Λεάντρο... πατέρα!

Ἡ Τζίντζερ Ρότζερς μ' ἔβαλε στοῦ κανονιοῦ τὴν μουλὶκα ὅταν τὴν πρωτογνώρισα

κουνώντας ὅλα τ' ἄκρα τῆς, ἀπάν' ὅμως στὰ νεύρα τῆς

τῆς ἐφυγε ἡ περροῦκα καὶ φάνηκε ἡ ... φαλάκρα τῆς.

Ἡ Κάθριν Χέμπουρν μέσα τῆς ἔχει ὅπως λέν... τ α ν ι α

καὶ ἡ Ντολорὲς πάσχει ἀπὸ ... κ α τ ρ ο ἡ χρονία.

Τὸν Πάουλ Κέμπ, πού μιὰ φορὰ τὸν τράκαρε στὸ σπῆτι του,

δὺὸ κουταδάκια τάϊζε πού γέννησεν ἡ ... μῆτη του!

Ὁ Ράφτ ἂν εἶνε συμπαθὴς ἔχει μυαλὸ χαζό,

κορσέ φορεῖ ὁ ἱπποτικὸς κι' ἀκίνδυνος Μανζού,

καὶ ἡ κομπὴ Λοῦπε Βελέζ, μετ' ἡ ματιά φαρμάκι,

ἔχει ... μουστάκι!

Κι' ἡ Κράουφορντ ἡ ὡμορφὴ, τί κριμα ἡ καυμένη

εἶνε ὁλογοκοιμήνη! Ἐδῶ γιὰ λίγο σταματᾷ ἡ Πόλα ν' ἀνασάνῃ...

Ὅμως καλύτερα... γιστὶ ὁ χῶρος δέν με φτάνει

ΙΑΣ. ΒΡΟΝ.

Η παρηγορία

Του κ. Σ. Σκίπη

ὦ, σὺ 'Ακαδημία μας λαμπρή! Ὁ φθόνος, ἄχ, τοῦ κόσμου αὐτοῦ τοῦ ἄτιμου μὰς χάρισε! Καὶ σάν σὲ ἴδῃ τὸ μάτι μου ἀλλοιθωρεῖ... Μὰ ἂν 'Ακαδημαϊκὸς δέν προαλείφτηκε κατὶ τρέχει στὰ γύφτικα! Καθόλου δέν στενοχωριέμαι καὶ συλλογιέμαι:

Τί καὶ ἂν ἔξω ἔμεινα ἀπ' τὴν 'Ακαντεμί;

Μεγάλη μου τιμὴ! Ποτὲ δέν θὰ καταδεχθῶ μιὰ ἔδρα νὰ καθέξω!..

Μὴ τάχα καὶ ὁ Πλάτωνος κι' αὐτὸς δέν εἶν'... ἀπ' ἔξω;

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Πού δά παραδερίσετε

Ἐτοιμάζεσθε νὰ πᾶτε ἐξοχή; Δέν θὰ σᾶς ζηλεύσωμεν.

Ἄπλως θὰ σᾶς συμβουλευσωμεν. Τί εἶπατε νεαρὲ κύριε; Θὰ πᾶτε στὴν Κ α β ἄ λ λ α νὰ παραδερίσετε;

Ἄ, ὄχι ἐκεῖ! Θά... ἀδυνατίσετε. Καὶ σεις, φτωχὲ οἰκογενειάρχα

θὰ παραδερίσετε Ἀθήναζε; Μὰ ἐδῶ κανεὶς ἀπ' τὴν ζέστη θὰ

τά... τίναζε!

Ἀλλὰ ξέρω τί θὰ κάμετε. Μετ' ἡν σύζυγόν σας θὰ πιασθῆτε.

Καὶ ἔτσι μεταξύ σας θὰ...ψυχραν-θῆτε.

Καὶ σεις ἐντιμότετε κύριε, πού μοιάζετε μετ' Ὀφραντζέσκο;

Κατάλαβα, κατάλαβα! Κάποια δουλίτσα ἐτοιμάζετε, γιὰ νὰ παρα-θερίσετε στὸ... φ ρ έ σ κ ο.

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΑΣ

Λόγια μεγάλων ἀνδρῶν

—Δέν πᾶμε καμμιά βόλτα Βολταίρος

—Θέλω ξύρισμα... Δ(υ)ογένης

—Ἀπ' ὅλα τὰ γλυκὰ μ' ἀρέσουν τὰ τ ρ ι γ ω ν α. Ἴψεν

—Εἶμαι μάννα στὸ λύσιμό τῶν κόμ-πων. Μέγας Ἀλέξανδρος

—Τοῦ τοῦ τοῦ φι σμοῦ σφά τσοῦ φοῦ μάν τσοῦ. Τσάγκ — Κάι — Σέκ

—Οὐάααα! Ὁ Μικρὸς Ναπολέων

—Δὲ θάζουμε καὶ καμμιά φωτιά ἂν δοῦμε τί θὰ γίνουμε! Νέρον

—Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα... Σεβάζ Θεοφάνους

—Ὁ Σακελλάριος κι' ἐγὼ εἶμα-στε οἱ καλύτεροι θεατρικοὶ συγγρα-φεῖς. Εὐαγγελίδης

—Οἱ καλύτεροι θεατρικοὶ συγγρα-φεῖς εἶμαστε ὁ Εὐαγγελίδης κι' ἐ-γώ. Α. Σακελλάριος

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφὴν Ο ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΞ

Η ιστορία ενός σκελετού

Μιά δραματική περίπτωση εμφάνισης φαντάσματος

—Καὶ ὅμως ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, εἶπεν ὁ Φίλιπς Μώρισσον, ἀνάθοντάς ἐνα νερὸ πορρο, πὼς φθάνει λίγη ψυχραιμία, γιὰ νὰ περάσῃ κανεὶς εὐχάριστα τὴν ὥρα του καὶ μετὰ τὰ φαντάσματά σας...

—Ἀκόμα αὐτὴ τὴ συζήτησι ἔχε-τε; ρώτησε χαμογελώντας ἡ λαίδη Λάμαντ, καθὼς ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴ βεράντα στὸ σαλόνι.

—Εἶνε τόσο ἀνεξάντλητο τὸ θέμα αὐτό, καὶ ὑπάρχουν τόσες διαφορε-τικές γνώμες γύρω ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ ἢ ὄχι φαντασμάτων, βιάστηκε ν' ἀπατήσῃ ὁ Μώρισσον, ὥστε νὰ δικαι-ολογηθῇ κάπως. Λαίδη Λάμαντ, ἡ συνεχίσας τῆς συζητήσεώς μας αὐ-τῆς. Ἐγὼ ὅμως, παρ' ὅλο ὅτι ἐμεῖ-να μιὰ νύχτα κουβεντιάσαμε μ' ἓνα φάντασμα, δέν πιστεύω σ' αὐ-τά...

—Μιὰ νύχτα μ' ἓνα φάντασμα!, παρετήρησε μετ' ὀργῆς ἡ ἐκπληξί-μαζι ἡ λαίδη Λάμαντ. Ὡ! μὰ ποτε πρέπει νὰ μὰς διηγηθῆτε, τί εἶδους συζητήσι εἶχατε μετὰ τέτοια συν-τροφιά!

—Εὐχαρίστως, ἂν δέν σᾶς κουρά-ζῃ, ἀπάντησε ὁ Μώρισσον, τράβη-ξε δὺὸ τρεῖς ἀπανωτὲς ρουφηξιές ἀπ' τὸ ποῦρο του, ἀνακάθησε καλύ-τερα στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα του κι' ἄρχισε:

«Στὸ δωμάτιο πού ἦταν πλάι σ' ἐκεῖνο, πού ἐμεῖς τότε, τὰ παιδιὰ, συνηθίζαμε νὰ κοιμώμαστε, κρεμό-σαν ἓνας ἀνθρώπινος σκελετός. Τὴ νύχτα κροτάλιζε ἀπὸ τὸν ἀγέρα πού τὸν ἀνέμιζε, καὶ τὴ μέρα τὸν κάνα-με ἐμεῖς νὰ κροταλίσῃ. Ὁ μπαμπὰς μου εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὰς μάθῃ ὅ-λες τὶς ἐπιστήμες, κι' ἔτσι παύνα-με καὶ μαθήματα ὀστεολογίας. Πέ-ρρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁ σκελετὸς ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ δω-μάτιο ὅπως κι' ἡ ἀνατομικὴ ἐπιστή-μη ἀπ' τὸ μυαλό μας.

»Πρὶν δὺὸ μῆνες, στοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς μου, τὸ σπῆτι μὰς γέ-μισε ἀπὸ καλεσμένους καὶ ὑποχρε-ώθηκα νὰ περάσω τὴ νύχτα σ' ἐκεῖ-νὸ τὸ δωμάτιο. Στὸ ἀσυνήθιστο ὅ-μως ἐκεῖνο περιβάλλον, ὁ ὕπνος ἀρ-νίστατο νάρθη καὶ καθὼς στριφογύ-ριζα ἀπὸ τὸ ἓνα σ' ἄλλο πλευρὸ, ἄκουα μιὰ — μιὰ τίς ὥρες νὰ χτυ-ποῦν στὸ ρολόι τῆς γειτονικῆς ἐκ-κλησίας. Τὸ δωμάτιο αὐτό, σάν ἀ-χρησιμοποίητο πού τὸ εἶχαμε, δέν εἶχε ἡλεκτρικὴ ἐγκατάστασι κι' ἀ-ναγκάστηκε ν' ἀνάψω ἓνα κερί πού ὕστερα ἀπὸ τόσες ὥρες ἀφῆσε λίγες τελευταῖες ἀναλαμπές, κι' ἔσβυσε ὁλότελα. Τὸ σβῆσιμο τοῦ κεριοῦ μοῦ ἔφερε ἓνα σωρὸ μαύρες σκέψεις καὶ κάποια στιγμὴ θυμήθηκα τὸν σκελετό. Προσπάθησα νὰ φαντασθῶ

τί σῶμα τάχα νὰ τὸν ἐντυνε, ὅταν ἦταν στὴ ζωή, ὅποτε ξαφνικά, μοῦ φάνηκε σάν κάτι νὰ περπάτησε δι-πλα στὸ κρεββάτι μου, ψιλαφώντας τὸν τοῖχο. «Ἀκουσα μιὰ ἀναπνοή καὶ μοῦ φαίνονταν σάν κάποιος νάφα-χνε γιὰ κάτι πού δέν μποροῦσε νὰ ἔρῃ, ἐνῶ τὰ θήματα τοῦ γινόντου-σαν ὁλοένα καὶ πὺὸ διαστικὰ μέσα στὸ δωμάτιο. Σᾶς εἶπα πὼς δέν πι-στεύω στὰ φαντάσματα, γι' αὐτὸ ἡ-μουνὰ θεσβαίωτος πὼς ὅλα αὐτὰ δέν ἦσαν παρὰ ἀπλὰ γεννήματα τῆς φαντασίας μου πού προκάλεσε ἡ αὐπνία καὶ τὸ ἐρεθισμένο πνεῦμά μου. Ὡστόσο, δέν σᾶς κρύβω ὅτι ἀ-

νατρίχισσα κάπως καὶ γιὰ ν' ἀπαλ-λαγῶ ἀπ' τὴν παραίτησι αὐτῇ, φῶ-ναῖς δυνατά:

—Ποῖος εἶνε;

»Μοῦ φάνηκε πὼς τὰ βήματα σταμάτησαν κοντὰ στὸ κρεββάτι μου κι' ἄκουσα τὴν ἀπάντησι:

—Ἐγὼ!.. Ἦρθα νὰ ἑρῶ τὸν σκε-λετό μου.

»Θεώρησα παράλογο νὰ δεῖξω καὶ τὸν παραμικρὸ φόβο, μπρὸς ἓ-να πλάσμα τῆς δικῆς μου φαντα-σίας. Ἀγκαλιάσα λοιπὸν τὸ κεφάλι μου σφιχτὰ τὸ προσκεφάλι μου καὶ εἶ-πα εἰρωνικά μ' ἄδιαφορία:

—Ὡραία δουκεία, τέτοια ὥρα

Ἐνοῶσα σάν κάποιος νὰ καθέται πλάι μου.

ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα!

»Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ τῇ φορᾷ, φα-ίνονταν σάν νὰ ἐρχόταν ἀπ' αὐτὴ τὴν κουνοῦπιέρα μου.

—Ἄκου ἐκεῖ ἐρώτησι! Στὸν σκελετό ἐκεῖνο, φίλε μου, ἦταν τὰ κόκκαλα πού περιζώναν τὴν καρ-διά μου, καὶ τὰ δροσερὰ θέληγτρα τῶν εἴκοσι ἔξη χρόνων μου ἀνθοῦ-σαν ὁλόγυρά του. Πὼς νὰ μὴν ἐπι-θυμοῦσά νὰ τὸν ξαναδῶ ἄλλη μιὰ φορὰ;

—Δίκαιο, εἶπα. Ἐπιθυμία πολὺ λογικὴ! Ἐξακολούθησε λοιπὸν νὰ ψάχνῃ καὶ ἄσε με ἔμεινα νὰ προ-σπαθῆσω νὰ ἑρῶ λίγο ὕπνο.

—Νὰ ἔρῃς λίγο ὕπνο; Μὰ καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα ἦρθα, ἀπάντησε, δυ-νατώτερα τώρα ἡ φωνή. Ναι, γιατί ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μισῶ ἐ-σένα περισσότερο! Ἐσένα πού ἐ-παίξεις μετὰ κείνα τὰ κόκκαλά μου, μετὰ τὸν ὁλόγυμνο γέρικο σκελετό μου. Ἦθελα νὰ μποροῦσα, ὅπως ἐ-κάμα σ' ἄλλους στὴ ζωὴ, νὰ ἐξαφα-νίσω γιὰ πάντα ἀπ' τὰ μάτια σου τὸν ὕπνο, μετὰ τὸ ὄραμα τῆς θερμῆς ἐκείνης ροδαλῆς ὡμορφίας μου καὶ

νὰ σαρώσω γιὰ πάντα ὅλες ἐκεῖνες τὶς ὀστεολογικὲς σαχλαμάρες πού εἶνε γεμάτο τὸ μυαλό σου.

»Ἐνοῶσα σάν κάποιος νὰ κάθῃ-σε πλάι μου. Δέχτηκα καρτερικά τὴν κατάστασι αὐτῇ καὶ ἀπήντησα μ' ὅση μπόρεσα περισσότερη οἰκει-ότητα:

—Μπορῶ νὰ σ' ὀρκισθῶ στὸ κορ-μί σου, ἂν τῶρες ἀκόμα, πὼς οὔτε ἴχνος ὀστεολογίας δέν ἔχει μείνει στὸ κεφάλι μου.

»—Ἀδιάφορο, συνέχισε ἡ φωνή πού ἀκουγόταν πολὺ σιμὰ μου τώ-ρα. Τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα ἦσαν σκε-πασμένα μ' ἓνα χυτὸ κορμί πού στὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε μιὰ σπάνια ὡμορφία. Ἄς προσπα-θοῦσε νὰ τ' ἀποκρύψῃ ὁ κόσμος, ἐ-γὼ τὸ ἤξερα πολὺ καλά. Ἐσὺ τί γνώμη ἔχεις;

»—Ἴσως, ψιθύρισα. Μὰ σκέψου πὼς ποτὲ μου δέν σὲ εἶδα.

»—Δὲ με εἶδες; Κι' ὁ σκελετός ποῦπαιζε; Ἀλλά, χά, χά, χά, ἐξ-χασα! Πὼς μπορῶ τώρα νὰ σὲ κά-μω νὰ πιστέψῃς ὅτι ἐκεῖνες οἱ θα-θεῖες σπηλιές τοῦ κρανίου μου, περι-εἶχαν τὰ γλυκύτερα, λαμπρότερα καὶ πὺὸ περιπαθῇ μαῦρα μάτια;

Ἄν τὰ χαμόγελα, πού μιὰ φορὰ ἀνθοῦσαν στὰ κοραλῆνια μου χεί-λη, δέν εἶχαν καμμιά δμοιότητα μετὰ τὰ σαγόνια ἐκεῖνα, πού συνήθι-ζες νὰ βλέπῃς καὶ ν' ἀκούς νὰ κρο-ταλίζουν μετὰ τὸν πὺὸ ἀπαίσιο σαρ-κασμὸ; Πὼς μπορῶ νὰ σὲ κάμω νὰ φαντασθῇς τὶς χάρες, τὰ θέληγτρα, τὶς ἀπαλές, σταθερές, ἀρμονικὲς καμπύλες μου; Πὼς μπορῶ νὰ σὲ κάμω νὰ δῇς τώρα ὅλο τὸν ἀνθὸ τῆς νεότητός μου πού αὐξανε καὶ λου-λουδιζε πάνω στὰ ξερὰ παλιὰ ἐ-κείνα κόκκαλα τοῦ σκελετοῦ μου;

—Καὶ ὅμως σὲ βεβαιῶ, ἀπήντησα ἡρεμα, ὅτι βλέπω κι' ὅλας μπροστά μου τὸ ἀκτινοβόλο ὄραμα μιάς τέ-λειας ὡμορφίας πού λάμπει ἀπάνω στὸ μαῦρο φόντο τῆς νύχτας.

»Ἀλήθεια! ἀκουσα μιὰ χαροῦ-μενὴ φωνή, καθὼς ἐνοῶθα νὰ ξαλα-φρώνεται τὸ κρεββάτι μου, ἂν λές ἀλήθεια, ὦ, τότε...

»Ἡ δυνατὴ φωνὴ ἐνὸς γειτονικοῦ πετεινοῦ διέκοψε ξαφνικά τὴ φωνή πού μοῦ μιλοῦσε.

—Τί, δέν με πιστεύεις; ἀπήντη-σα.

»Καμμιά ἀπάντησις. Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ πρῶτες λάμπεις τῆς αὐ-γῆς φώτισαν τὸ δωμάτιο.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄκουγαν μ' ἀνοι-χτὸ στόμα, ὁ Φίλιπς Μώρισσον, ἔα-νάναψε ἓνα ποῦρο καὶ συνέχισε:

—Δέν ἐξακολοιμήθηκα πιά σὲ κεί-νο τὸ δωμάτιο. Ἀπὸ τότε, ὅμως, πρὶν μετὰ τὴν τὰ θράδυα ὁ ὕπνος κι' αὐτὸ θαστὰ ἀρκετὲς ὥρες, στὴ φαντασία βλέπω πάντα μιὰν ἀγνώ-στη μου κοπέλλα σπάνιας ὡμορφίας νὰ μοῦ χαμογέλα εὐχарιστημένη.

—Νά, λοιπόν, πού τὸ φάντασμα ἐπέτυχε ἐκεῖνο πού ἤθελε. Νὰ σοῦ πᾶρῃ τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ μάτια, δικά-ψε μετὰ χαμόγελο ἡ λαίδη Λάμαντ.

—Ἴσως, μὰ ἐγὼ δέν πιστεύω σὲ φαντάσματα.

ΙΑΝΕΣ ΓΙΑΝΝΕΛΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γάλα εις φύλλα

Δεν φαίνεται νάναι μακρυά ο καιρός που αντί του αιώνιου καί κλασσικού γαλάτος θάρχεται ο ... φαρμακοποιός να μάς προσφέρει κάθε πρωί, κλεισμένο μέσα σ' ένα ... φακελάκι, το γάλα για το πρόγευμά μας.

Μιά Δανίς κτηματίας ανέκαλυψε μιά μέθοδο, ικανή να απαλλάσσει έντελως το φρέσκο γάλα, από το νερό που περιέχει, αφήνοντας μόνο την ουσία σκέτη, που με τη βοήθεια μιάς ειδικής μηχανής θα μεταβάλλεται σε ένα είδος φύλλου χαρτιού άρκετά χονδρού.

Κατά τα λεγόμενα της εφευρέτιδος το γάλα μπορεί να διατηρηθεί σ' αυτή τη μηχανή επί έτη δόλοκληρα και άρκει να ρίξει κανείς αυτά τα φύλλα μέσα σε λίγο χλιαρό νερό για να φτιάσει μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, αντίστοιχη ποσότητα γαλακτος που νάχη όλη την αξία του υγρού και φρέσκου.

Θησαυρός σε ξύλινο πόδι

Τα ξύλινα πόδια χρησιμοποιούνταν συχνά από τους ζητιάνους για να προκαλούν τον οίκτο των διαδόντων. Κανείς όμως ζητιάνος δεν έσκέφθηκε ως τώρα να κρύψει το κομπόδεμά του μέσα στο ξύλινο πόδι του. Η ανακάλυψις αυτή έγινε προ ημερών στο Κάνσας Σίτυ των Ην. Πολιτειών.

Στο Νοσοκομείον «Μπέλ» θρικόταν από πενταετίας μιά γυναίκα με ξύλινο πόδι. Κατά τύχην οι γιατροί που την έπεριποιούντο, εξετάζοντας μιά μέρα την ασθενή, ανέκαλυσαν ότι το ξύλινο πόδι της ήταν κούφιο. Στο κοφωτό του είχε κρύψει 4.000 δολάρια!

Μετά την ανακάλυψι αυτή, η ασθενής, η οποία σημειωτέον είχε δηλώσει ότι ήταν πάμπτωχη, καταδικάσθηκε να πληρώση ανάδρομικώς στο Νοσοκομείο ένα δολάριο για κάθε μέρα που έμεινε σ' αυτό.

Αυτοκτονούν κι' οι... γάτες

Στο Μπρεσλάου, μιά γάτα εγέννησε πέντε γατάκια, από τα οποία της άφησαν μόνο ένα, τα δέ υπόλοιπα τάρριξαν στον ποταμό που περνούσε κοντά από το σπίτι.

Αλλά και το γατάκι που απέμεινε, πέθανε κι' αυτό μετά λίγες μέρες και η μητέρα του από την απελπισία της άρχισε να νιαουρίζει έκνευριστικά. Το θράδυ βγήκε από το σπίτι, διευθύνθηκε στον ποταμό, και ρίχτηκε μέσα σ' αυτόν, αλλά μιά πλώστρα που την είδε, την έσωσε και την παρέδωσε στους κυρίους της. Εκείνοι την έκλεισαν μέσα σ' ένα δωμάτιο, αλλά το θράδυ της επομένης η γάτα διέφυγε την προσοχή της υπηρετρίδας, ρίχτηκε και πάλι στον ποταμό και... πνίγηκε!

Η ψυχολογία της ρεκλάμας

Οι Άμερικανοί, που ως γνωστόν έχουν αναγάγει τη ρεκλάμα σε πραγματικήν έπιστήμη, έχουν τη γνώμη ότι για να πιάσει μιά ρεκλάμα, πρέπει να μπη στην έφημερίδα ή στο περιοδικό έφτά φορές. Τη σκέψι τους αυτή την δικαιολογούν ως εξής:

Την πρώτη φορά ο αναγνώστης προσπερνά τη ρεκλάμα χωρίς καθόλου να σταματήσει το μάτι του σ' αυτήν.

Τη δεύτερη φορά τη βλέπει, δεν δίνει όμως προσοχή και δεν διαβάζει το περιεχόμενό της.

Την τρίτη φορά διαβάζει τη ρεκλάμα.

Την τέταρτη προσέχει να ιδεί την τιμή του έμπορεύματος που διαφημίζεται.

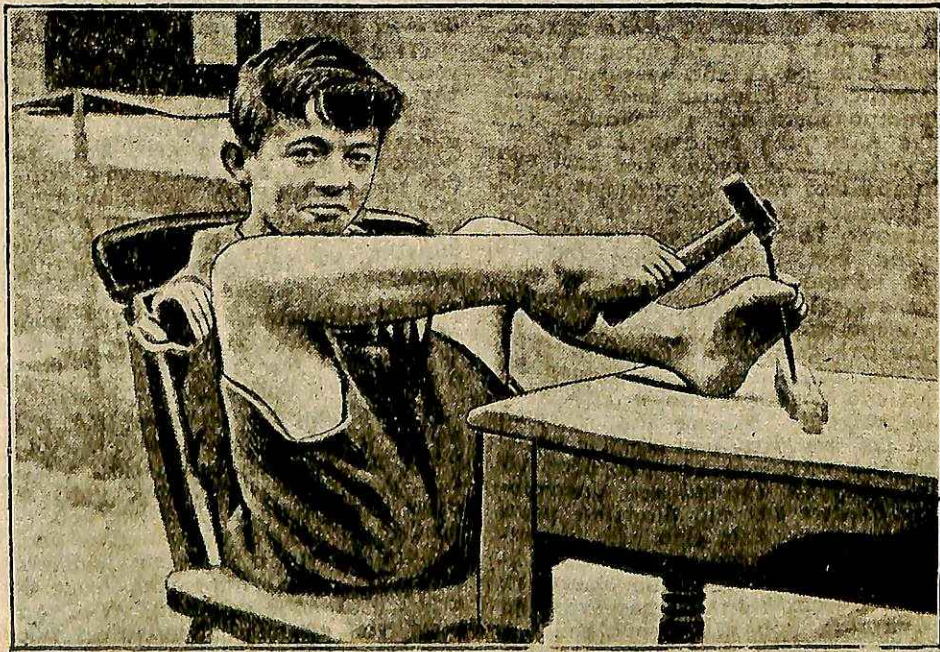
Την πέμπτη λείει το πράγμα στη γυνάικα του.

Την έκτη αποφεύγει ν' αγοράσει. Και μόνο την έβδομη φορά αγοράζει.

Παιδιά που γεννιούνται χωρίς χέρια

Απ' τη γέννησί τους μερικά παιδιά παρουσιάζουν διάφορες σωματικές δυσμορφίες. Μία απ' τις κυριώτερες είναι η μερική ή όλικη έλλειψις των χεριών ή των ποδιών.

Πολλά παιδιά γεννιούνται άτροφικά ή παράλυτα. Κάποτε υπάρχει το χέρι, μα τα μεταξύ του χεριού και του ώμου μέρη παρουσιάζουν μικρές ή μεγάλες δυσμορφίες. Κάποτε λείπει ο καρπός του χεριού, κάποτε ο μισός βραχίον και κάποτε τα δάκτυλα, και στη θέση τους υπάρχουν δύο ή τρεις εύκλιντες άποφύσεις που τα αντικαθιστούν. Κάποτε τέλος, λόγω έλλιπου αναπτύξεως λείπουν ολόκληρα τα χέρια.

Ένα παιδάκι δώδεκά ετών που γεννήθηκε χωρίς χέρια, εργάζεται υπομονετικά και μεθοδικά με τα πόδια.

Αυτά τα χωρίς χέρια παιδάκια για να κερδίσουν το ψωμί τους καταβάλλουν μεγάλους, υπερανθρώπους κόπους και στο τέλος πεθαίνουν νέα. Σπάνια είναι τα παραδείγματα που παιδιά χωρίς χέρια έζησαν 60 και 70 χρόνια.

Ρεκόρ... μικρωνυμίας!

Η πόλις "Οκλαντ" συγκαταλέγει μεταξύ των κατοίκων της τον άνθρωπο που έχει το συντομώτερο επίθετο του κόσμου. Είναι ένας συνδρομητής του τηλεφωνικού κέντρου: ονομάζεται κ. Η και παρά την συνήθεια των διαμαρτυρομένων να έχουν δύο και τρία μικρά όνόματα, αυτός δεν λέγεται παρά μόνο Σάμ. Ο κ. Σάμ Η, καθώς αναφέρει ο νέος οδηγός των τηλεφώνων των κυριωτέρων πόλεων της Καλιφορνίας, καταικει στην οδόν Κλαίρ αριθμ. 28.

Ο κ. Η, υπό το παράξενο αυτό επώνυμον έγινε παγίγνωστος σ' όλην την Αμερική. Γιατί δεν πρόκειται για καμιά συνηθισμένη περικοπή ενός μακρού ονόματος στο αρχικό του ψηφίο, ή για κανέναν αυτό έουλο άστεισμό «αμερικανικής έμπνεύσεως», αλλά για επίθετο πραγματικό, ανεγνωρισμένο μάλιστα από το νόμο, που ο ενδιαφερόμενος το έδιόλεξε για προσωπική του εύκολία.

Μέσα στον ίδιο οδηγό ο δεύτερος βαθμός ρεκόρ για συντομία επίθετου ανήκει στον κ. "Αχ, έναν κινέζο έμπορο. Ο κ. "Αχ έχει επίσης ένα μόνο νόμιμο μικρό όνομα: Μη.

Και καθώς οι υπήκοοι του Ουράνιου Κράτους συνηθίζουν πάντα να γράφουν το μικρό τους όνομα μετά το επώνυμό τους, ο συμπολίτης του Σάμ Η ονομάζεται λοιπόν ολογράφως: "Αχ Μη!

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Το άστρολογικό ωρολόγιο της μητροπόλεως της Μεσσήνης

Η μητρόπολις της Μεσσήνης στη Σικελία έχει το περιεγρότερο και θαυμασιώτερο άστρονομικό ωρολόγιο του κόσμου έργο του μοναδικού μηχανικού σ' αυτά τα είδη Θεόδωρου Ούγκερέ. Το ωρολόγιο αυτό τοποθετήθηκε στην κορυφή του κωδωνοστασίου που έχει ύψος 50 μέτρα πάνω απ' την έπιφάνεια της γης. Καταλαμβάνει τις δύο προσόψεις του κωδωνοστασίου. Στη μεσημέρινη όψη του βλέπει στην πρόσοψη της έκκλησίας είναι τοποθετημένο το αίώνιο ωρολόγιο, το πλανητικό σύστημα και η σεληνιακή σφαίρα. Στην άλλη όψη βλέπει κανείς πολυάριθμα αυτόματα. Ανάμεσα από πέντε ανοίγματα φιγουράρει μιά σειρά από διάφορες παραστάσεις μεταξύ των οποίων: Οι τέσσαρες ηλικίες της ζωής που κάθε αναπαράσταση ξεπροβάλλει κάθε τέταρτο της ώρας και περνάει μπροστά απ' το θάνατο, που με το δρεπάνι του χτυπάει τις ώρες. Οι ημέρες της έβδομάδος ή κάθε μιά τοποθετημένη μέσα σ' ένα άρμα. Δίπλα απ' τις πρώτες αυτές αναπαραστάσεις υπάρχουν τέσσαρες θιβλικές σκηνές που αλλάζουν τέσσαρες φορές το χρόνο: Η Προσκύνησις των ποιμένων, η Προσφορά δώρων υπό των Μάγων, η Ανάστασις του Χριστού και η Κάθοδος του Αγίου Πνεύματος την Πεντηκοστή. Στο πιο ψηλό άνοιγμα βρίσκεται το όμοιομα της Παναγίας της Μεσσήνης μπροστά στην οποία περνούν καθ' ώρισμένα χρονικά διαστήματα οι ιστορικές προσωπικότητες της πόλεως και γονατίζουν πρό των ποδών της και έξαφανίζονται. Πλάι φαίνονται τέσσαρα άλλα αυτόματα: Ένας κόκκορας που χτυπάει τις φτερούγες του και φωνάζει, δυο γυναικεία αγάλ-

ματα που παριστάνουν την Ντίνα και την Κλαρέντζα, ήρωίδες που έσωσαν την πόλι απ' την πολιορκία του Καρόλου του Άνζου κατά το 1282 και τέλος επάνω απ' τα δυο αυτά γυναικεία αγάλματα ένα πελώριο λεοντάρι 6.50 μέτρα ψηλό που από καιρό σε καιρό μουγγρίζει.

Το Άστρονομικό αυτό ωρολόγιο, που σύντομα σ'ας περιέγραφα είναι μοναδικό σ' όλο τον κόσμο.

Τρέλλες του 1938

Σ' ένα γεύμα που δόθηκε στην Βαλτιμόρη, η οικοδέσποινα παρουσίασε ντυμένη μ' ένα τοληρηότα το κοστούμι λουτρού. Μόλις τελείωσε το γεύμα, κι' ενώ οι προσκεκλημένοι είχαν άρχισει να χαλίζωνται απ' τη σαμπάνια, έφεραν μέσα στην αίθουσα μιά τεράστια μπανιέρα στολισμένη με τριαντάφυλλα. Η έπιφάνεια του νερού κρυβόταν κάτω από ένα στρώμα φύλλων.

Οι προσκεκλημένοι μόλις είδαν τη μπανιέρα, άρπαξαν σάν να ήσαν συνεννοημένοι από πριν την οικοδέσποινα και την θούτηξαν μέσα. Έκείνη, ξεκαρδισμένη στα γέλια, άρχισε να χοροπηδά και να τους καταβρέχει. Τότε μόνον κατάλαβαν ότι η μπανιέρα δεν είχε μέσα νερό, αλλά... σαμπάνια.

Η πλούσια Αμερικανίς βγήκε πάλι απ' το λουτρό, ενώ οι προσκεκλημένοι έσκυθαν μέσα στη μπανιέρα και άρχισαν να πίνουν ως που, μεθυσμένοι ξαπλώθηκαν ανάσθητοι χάμα.

Τρώοντας έρχεται η τύχη

Ο Άμερικανός τραπεζίτης Ζ. Τάρνερ είναι ένας από τους δυνατότερους παίκτας του κόσμου. Πρό ενός μηνός έφθασε στο Μόντε Κάρλο και παρουσιάσθηκε την ώρα του γεύματος στο εστιατόριο του χειμε-

ρινού Σπόρτιγκ — Κλάμπ.

— Ένα τραπέζι! διέταξε. Είμαι ο Τάρνερ...

Ο μάιτρ — ντ' ότελ υπεκλήθη στενοχωρημένος.

— Δυστυχώς, κύριε, του είπε. Δεν μ'ας έμεινε κανένας.

Φλεγματικώτατα τότε ο Τάρνερ έσήκωσε τους ώμους, πέρασε μέσα στην αίθουσα του παιγνιδιού και καθήμενος σ' ένα τραπέζι του μπακαρά, πήρε το κουτί με τα χαρτιά.

— Μιά στιγμή! είπε στους παίκτας. Γκαρσόν, φέρε μου μιά μερίδα κοτόπουλο και μιά μοπιλία σαμπάνια!

«Όταν παίζω τρώοντας, έδηλώσε φωναχτά στους συμπαίκτας του, μου πάει γούρι».

Ναρκοτικά και στάρ

Η σύλληψις ενός λαθρεμπορίου ναρκωτικών στη Νέα Υόρκη και η κατάσχεσις των θιβλίων του απέδειξε ότι οι καλύτεροι πελάτες του ήταν οι άστερες του Χόλλυγουντ.

Ο λαθρέμπορος, ονόματι Τζάκομπ, κρατούσε ονομαστικό κατάλογο των πελατών του με ημερομηνίες αποστολής των τελευταίων παραγγελιών τους και με σημείωσις του χρόνου της νέας αποστολής που θα έπακολουθούσε.

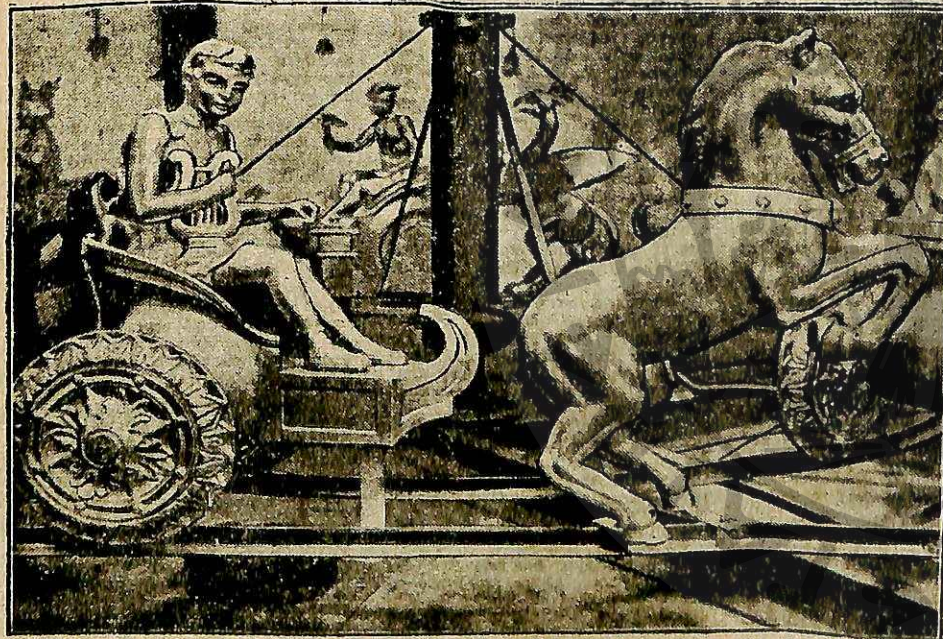
Ο κύκλος των εργασιών του Τζάκομπ ξεπερνούσε το 1 έκατομμύριο δολάρια το χρόνο. Ο Τζάκομπ έδινε τα ναρκωτικά στους άστερες του κινηματογράφου μέσον ενός γιατρού, τον όποιον από καιρό τώρα παρακολουθούσε η αμερικανική αστυνομία.

Πέθανε για δεύτερη φορά

Πρό ημερών στην Ερζεγοβίνη της Γιουγκοσλαυίας πέθανε ένας μααμεθανός δημοτικός υπάλληλος ονομαζόμενος Χάμσο Γιουστίτις και ο θάνατός του έπροκάλεσε το γενικό ενδιαφέρον, γιατί θύμιζε τις δραματικές σκηνές που συνέβησαν κατά την πρώτη κηδεία του Γιουστίτις το 1912.

Την εποχή εκείνη ο δημοτικός υπάλληλος, που έπαυσε από την καρδιά του, θρέθηκε μιά μέρα αναισθητός και οι γιατροί τον έχαρακτήρισαν ως νεκρό. Κατόπιν τούτου υπό τους θρήνους των συγγενών του ο Χάμσο Γιουστίτις έτοποθετήθη μέσα σ' ένα φέρετρο και μετεφέρθη στο Μουσουλμανικό νεκροταφείο του Μοστάρ για να ταφεί. Τη στιγμή όμως που το φέρετρο, ανοιχτό, κατεβαζόταν στον τάφο, ο «νεκρός» άνοιξε τα μάτια του και σε λίγο σηκώθηκε όρθιος. Ο Χότζας οι συγγενείς και οι φίλοι που συνώδευαν τον Γιουστίτις στην τελευταία του κατοικία, έτράπησαν εις φυγήν, ενώ αυτός έβγαίνει ήρεμος και ψυχραιμότατος από τον τάφο του.

Ο Γιουστίτις έζησε έκτοτε άλλα 26 χρόνια υγιέστατος και πέθανε πάλι πρό όλγων ημερών. Αλλά αυτή τη φορά όριστικώς.

Η παρέλασις του άρματος των ημερών της έβδομάδος, του πύργου της Μεσσήνης.

Πορτραίτα ζωών

Πελαργός

«Ο πελαργός που είχε γνωστό-
τερος με το κοινό όνομα «ελεγκ-
τωρ» γινώσκονταν εύκολα από το μα-
κρύ, κυλινδρικό και ίσιο ράμφος
του, το μικρό κεφάλι του, τον
μακρύ λαιμό του, την καμπύ-
ρα που σχηματίζει η ράχη του
και τα μακριά πόδια του.

«Ίσως με ρωτήσετε, γιατί ν'
άπαυχόλημα ένα στίλην του πε-
ριόδικου και τον πολυτιμο χρόνο
ας μ' ένα άσχημο πουλί και να
μη σας περιγράψω ένα απ' τις χι-
λιάδες κομψών πουλιών που ευχα-
ριστούν το μάτι με τα πλούσια,
άστραφτερά χρώματά τους και
ναυαγίζουν τ' αυτιά με την γλυ-
κειά φωνή τους; Σας απαντώ
το πρώτο γιατί μέσα σ' αυτό
το πτερό, το άκαρπ, το κακοδό-
μορμ, θα έρθετε τα καλύτερα κα-
τα λείπτερα αισθήματα, όπως
ακριβώς μέσα σ' ένα άσχημο και
παραιομορφικό άνθρωπο ανα-
λύτεται μια ευαίσθητη, καλλι-
τεχνική, μεγαλοφυΐα ψυχής. Για-
τί το ρητό: «οία η μορφή, τοιαύ-
τη η ψυχή» έχει και τις εξαιρέ-
σεις του κι' όσο λιγότερες εξαι-
ρήσεις έχει, τόσο το πράγμα γί-
νεται αξιοπαρατηρήτο.

Γνωστότερο είδος στον τόπο
μας είναι το ασπρο λελέκι, που
έρχεται στην Εύρωπη την άνοιξη
και ξαναφεύγει για την Αίγυπτο
το φθινόπωρο.

Ιστορικό: Τα λελέκια ά-
πό των αρχαιολογικών χρόνων έ-
πρωστατεύοντο. «Ετσι οι αρχαίοι
«Ελληνες τιμωρούσαν ασυήγη-
τα όποιον σκότωνε πελαργό. Οι «Ε-
βραίοι τους θεωρούσαν ως αμαρ-
θόλο του σεβασμού και οι αρ-
χαιοί Αιγύπτου τους λάτρευαν ως
θεότητες. Ο Πλούταρχος και ο
Πλίνιος αναφέρουν ότι στη Θε-
σσαλία θανατώναν εκείνους που
κατέδιωκαν αυτά τα πουλιά.

Σχετικός με τη χρησιμότητα
του λελέκιου σας παραθέτω την
γλαφυρά περιγραφή ενός Γαλλού
αξιωματικού του ναυτικού, που
πρό πολλών ετών είχε επισκεφθεί
την Θεσσαλία:

«...Βρισκόμουν στη Ζατούνα,
μικρή πόλη της Θεσσαλίας.
Στη σκεπή του ξαποcháριου που
έμενα είχαν κτίσει τα λελέκια τη
φωλιά τους και ο ξενόδοχος είχε
την ατυχία έμπνευσι ν' αντικαταστή-
ση τ' αυγά του λελέκιου με αυγά
κόττας.

Αφού εξέκολαβθσαν τ' αυγά,
ο ξενόδοχος μετέωσανε τ' αυγά
που πράξι του γιατί παρευρέθηκε σ'
ένα απ' τα τρομερότερα θεάματα
γιατί όταν έφθασε στη φωλιά
το αρσενικό για ν' αντικαταστήσει
το θηλυκό, αυτό δεν κουνήθηκε
καθόλου, σαν ν' ήθελε να το
κρούει την ένοχη του και όταν τ'
αρσενικό επέμεινε, το θηλυκό του
έπεσε κτυπημένο στο με το
ράμφος και τα πτερά του, με
χωρίς να κινηθεί απ' τη θέσι του.
Μια για μία στιγμή ξεπετιόταν
απ' τη φωλιά μερικά κεφαλάκια
μικρών, ο πατέρας αναγνωρίζει
ότι δεν είχε παιδί και, καταλα-
βαίνει πως προδόθηκε απ' τη γυ-
ναϊκά του και με μιά άνοιξη
τα φτερά του και με μιά άνοιξη
σχεδιάζοντας να εκδιώξει τη συ-
ζυγική του τιμή.

Σε λίγη ώρα ο ούρανός συννε-
φιάζει απ' τα λελέκια, που απ'
όλα τα μέρη πετούν προς τη φω-
λιά, όπου λαμβάνουν χρώαν δρα-
ματικές σκηνές πόνου και έκδι-
κτών λελέκιων έπεσθέν με λύσσα
κάτω της αιτίμου συζύγου του
διοφύλου των και σε λίγο έπε-
σαν απ' τη φωλιά τα διαμελι-
σμένα με τόν οίκτροτερο τρόπο
σώματα της τιμωρηθείσης και τών
παραινόντων παιδιών της...»

«Όπως οι άνθρωποι έχουν την
ιστορία τους έτσι και τα ζώα έ-
χουν τη δική τους. Οι διάφοροι
ιστορικοί όλων των χρόνων και
όλων των εθνών, περιέγραψαν
την καταγωγή, τα ήθη, τα έθιμα,
τις άρετες, τις κακίες των δια-
φόρων λαών και την δράση των
εξωριστών ανθρώπων. Έτσι κι
οι φυσιοδίφαι όλων των χρόνων
και εθνών από του 'Αριστοτέλους
μέχρι του Περριέ, περιέγραψαν
τις διάφορες φυλές του ζωικού
έσαςλείου με τα ήθη και έθιμα
των όπικιών του, τα μισή τους,
τις άγαστες τους, τους πολέμους

Πίδηκος

«Όλοι ξέρετε το έξυπνο αυτό
ζώο, την χαριτωμένη μαϊμού,
που φινουράρει όχι μόνον στους
διαφόρους ζωολογικούς κήπους
αλλά και στα διάφορα θεάματα
στούς δρόμους και στις άγκαλιές
μερικών εκκεντρικών κυριών.

Τα μεγάλα δάση της 'Αφρι-
κής, της 'Ασίας, της 'Αμερικής,
της 'Ιάβας, της Σουατίας και
της Βόρνεο είναι γεμάτα απ'
τους ιδιόρρυθμους αυτούς άνι-
πρωσώπους του ζωικού έσας-
λείου.

Η έξυπνάδα τους, η ευκι-
νησία, οι χειρονομίες, οι γκριμά-
τσες, η μιμητική τους κι' η εύκα-
λία της εξημερώσεως τους είνε
μεγάλα προσόντα για την εκμε-
τάλλευσή τους από τον άνθρωπο,
που στην αρχή τους ήμερώσε, ύ-
στερα τους διδάξε και κατόπιν
τους παρουσίασε πρό του κοινού
ως άρτίστες του Ιπποδρόμιου,
του θωριάτη και του σινεμά. Κι
αυτοί οι άφωνοι άρτίστες, πολ-
λές φορές αμείβονται—οι κύριοι
των θέσεων—με μεγάλα ποσά.

Θυμάμαι πως η περιήγησι οι-
κονένας πύθκων «τέττα», που
άπελευθετώ από τρεις μεγάλους
και δύο μικρούς και έπαιζε πρό
έπιδ στο «σπίρ ντ' Ιέβερ» στο
Παρίσι, έπληρώνετο 500 γαλλί-
κα φράγκα την θεοδία, ποσόν
που θα το ζήλευσαν πολλοί άρτί-
στες.

Είνε δύσκολο με δυο λόγια
να σας πω τι έκανε αυτό το χα-
ριτωμένο κουνίετο: «Έπαιζε
παντομίμα, γυμναζόταν στα μο-
νοδύνα, χόρευε έξωτικούς χορούς
έκανε διάφορα γυμνάσια έπάνω
σε πόνευ κι' ένα σωρό άλλα δύ-
σκολα και έξυπνα πράγματα για
ν' άποσπάζει στο τέλος, τα χει-
ροκροτήματα και τα μιλιά των
θεατών του Ιπποδρόμιου.

Στα Αιγυπτιακά μνημεία και
στις κρύπτες υπάρχουν πολλές
αναπαραστάσεις πύθκων, που ά-
νθρωποι, κυρίως, στο είδος «αμα-
δρυά», ίσως γιατί αυτό το είδος
τότε ζούσε στις κορυφές των
βουνών, κι' επειδή ζούσε έτσι
ψηλά γι' αυτό πίστευαν οι αρ-
χαιοί Αιγύπτου πως έλάτρευε τον
ήλιο και γι' αυτό το αμείρωναν
σαν ως θεοποιητικό σύμβολο.

Σήμερα πολλοί λαοί της 'Ανα-
τολής σέβονται και λατρεύουν ως
θεότητα τους πύθκους.

Πολλές φυλές των 'Ινδιών
πέρχουν στους πύθκους όλα τα
μέσα μιας άνετης και εύχαριστης
ζωής.

Περισσότερο λατρεύονται στις
'Ινδίες οι πύθκοι «μακάκος» και
«γίβων ή ολόβατης». Και τα
δύο αυτά είδη βρίσκονται στην
Βεγγάλη και το 'Ασάμ. Στο
'Ασάμ υπάρχει κι' άλλο ένα εί-
δος πύθκων γνωστό με το όνο-
μα: «Χαμάκ», που γνωρίζεται
απ' τα μεγάλα ορθογώνια μούτια
του και την συνήθεια που έχει
να σκύβει το κεφάλι του κάθε λί-
γο και λιγάκι και να κρούει το
πρόσωπό του με τα χέρια του, ά-
κριβώς όπως κάνουν τα μικρά
παιδιά, που φοβούνται. Αυτός ο
πύθκος λατρεύεται σαν μια απ'
τις μεγαλύτερες θεότητες.

Γαστερόστεος

Σας παρουσιάζω ένα άγνωστό
σας, μικρό και άχρηστο ψαράκι,
γιατί δεν τρώγεται, το γαστερό-
στεο.

Θα μου πείτε, ίσως, γιατί άν-
ταυτό να μη σας παρουσιάσω κά-
ποιο άλλο γνωστό και χρήσιμο
ψάρι; Απολογούμαι: 'Υπάρχουν
πολλές άγνωστες φυλές, άσμη-
τοι άνθρωποι και τιποτένια πράγμα-
τα, που έχουν κάτι ξεχωριστό,
κάτι περίεργο, που σας υποχρεώ-
νει να το προσέξετε και ν' ανα-
κρίνετε και τους άλλους να το
προσέξουν. «Ενα απ' αυτά είνε
και ο γαστερόστεος, ένα απ' τα
μικρότερα ψαράκια που συναν-
τάται πλουσιόταμα σ' όλα τα
γλυκά και υφάλινα νερά της
Εύρωπης και της 'Ασίας.

Πολλές φορές θα δείτε τα μι-
κρά αυτά ψαράκια να τ' έχουν
κοντά στις άκτές, να κόβ' γι' με-
το στόμα τους τα λεπτά κλασά-
κια απ' τα διάφορα ύδρόδια αυ-
τά, να τα μεταφέρουν μακριά τους
και, θουτώντας με το κεφάλι
τους, να τα τοποθετούν στη λα-
σπη του θύσου.

Μ' αυτά τα κλαράκια, που τα
πλέκει ανάμεσα με φύλλα απ' τα
ίδια φυτά, ο γαστερόστεος χτίζει
την φωλιά του με καλαίσθητα
και βαυλιαστή αρχιτεκτονική. 'Ο
ποιορ δεν έσει τις συνήθειες των
μικρών αυτών ψαριών, νομίζε-
ται πως κάποτε φωλιά πουλιού έ-
γυλίστηρε κι' έπεσε στο θύσο
του νερού.

Στη μιά μεριά της φωλιάς ά-
φήνει μια τρύπα, διαμέτρον έ-
ως πέντε, και κάποτε κάνει και
δεύτερη τρύπα στο αντίθετο μέ-
ρος και άπέναντι της πρώτης.

Όταν τελειώσει τη φωλιά του,
το αρσενικό τρέχει να βρ' το
θηλυκό, που είναι έτοιμο γέννη-
σι γινώσκεται, γιατί αυτή την έ-
πο-
χή το χρώμα του λαμποκοπάει.

Όταν έλξη τη θηλυκό της
προτιμήσεώς του, που ν' άποσπεί-
κρίνεται στα αισθήματά του, προ-
πορεύεται και του δείχνει το
δρόμο που φέρνει στη φωλιά
του. Όταν φθάσει, μπαίνει πρό-
τα μέσα το αρσενικό, άνοιξη
περισσότερο την τρύπα, που χρη-
σιμεύει ως είσοδος, για ν' αμύ-
σει και το θηλυκό, που μόλις μπή-
κε, του παραχωρεί τη θέσι του και
θανάτει απ' την άλλη τρύπα. Το
θηλυκό μένει μέσα στη φωλιά
2-3 λεπτά της ώρας, που είνε
αρκετά για ν' γεννήση τ' αυγά
του, κι' ύστερα φεύγει απ' την
αντίθετη τρύπα, ενώ το χρώμα
του έχει χάσει την πρώτη γυαλά-
δα κι' όμορφιά του.

Μόλις βγεί το θηλυκό, μπαίνει
στη φωλιά τ' αρσενικό, που τα-
ραφάει κάπου εκεί κοντά, γο-
νιμοποιεί τ' αυγά και ξαναβαί-
νει πάλι άμέσως, για ν' άμύ-
σει το θηλυκό και ν' επαναληφθί
το ίδιο φαινόμενο, ως ότου γεμίσι
η φωλιά με δυο-τρείς χιλιάδες
αυγά. Μετά το αρσενικό κλείνει
την μιά τρύπα και περιφέρεται
γύρω απ' τη μοναδική είσοδο της
φωλιάς, φυλάγοντας μήπως άλ-
λο ψάρι του ίδιου ή άλλου γέ-
νους μπή μέσα στη φωλιά και
φάει τ' αυγά του.

Όταν δει τ' άλλα ψάρια να
πλησιάζουν, επιτίθεται κατ' α-
νάγκη κι' άν δεν μπορεί να τα νι-
κήσι, μεταχειρίζεται διάφορες
παραπομπές για ν' άποσπεί-
κρίνη. Τ' αυγά εκκολάπτονται ύ-
στερα από 12 μέρες, με μόλις
πέντε από ένα μήνα απ' τη γέν-
νη των τ' αρσενικού άφηνει τη
φωλιά, γιατί μόνον τότε τα μι-
κρά είνε ικανά να ξεφεύγουν απ'
τους κινδύνους.

Όταν δει τ' άλλα ψάρια να
πλησιάζουν, επιτίθεται κατ' α-
νάγκη κι' άν δεν μπορεί να τα νι-
κήσι, μεταχειρίζεται διάφορες
παραπομπές για ν' άποσπεί-
κρίνη. Τ' αυγά εκκολάπτονται ύ-
στερα από 12 μέρες, με μόλις
πέντε από ένα μήνα απ' τη γέν-
νη των τ' αρσενικού άφηνει τη
φωλιά, γιατί μόνον τότε τα μι-
κρά είνε ικανά να ξεφεύγουν απ'
τους κινδύνους.

Γαστερόστεος

Σας παρουσιάζω ένα άγνωστό
σας, μικρό και άχρηστο ψαράκι,
γιατί δεν τρώγεται, το γαστερό-
στεο.

Θα μου πείτε, ίσως, γιατί άν-
ταυτό να μη σας παρουσιάσω κά-
ποιο άλλο γνωστό και χρήσιμο
ψάρι; Απολογούμαι: 'Υπάρχουν
πολλές άγνωστες φυλές, άσμη-
τοι άνθρωποι και τιποτένια πράγμα-
τα, που έχουν κάτι ξεχωριστό,
κάτι περίεργο, που σας υποχρεώ-
νει να το προσέξετε και ν' ανα-
κρίνετε και τους άλλους να το
προσέξουν. «Ενα απ' αυτά είνε
και ο γαστερόστεος, ένα απ' τα
μικρότερα ψαράκια που συναν-
τάται πλουσιόταμα σ' όλα τα
γλυκά και υφάλινα νερά της
Εύρωπης και της 'Ασίας.

Πολλές φορές θα δείτε τα μι-
κρά αυτά ψαράκια να τ' έχουν
κοντά στις άκτές, να κόβ' γι' με-
το στόμα τους τα λεπτά κλασά-
κια απ' τα διάφορα ύδρόδια αυ-
τά, να τα μεταφέρουν μακριά τους
και, θουτώντας με το κεφάλι
τους, να τα τοποθετούν στη λα-
σπη του θύσου.

Μ' αυτά τα κλαράκια, που τα
πλέκει ανάμεσα με φύλλα απ' τα
ίδια φυτά, ο γαστερόστεος χτίζει
την φωλιά του με καλαίσθητα
και βαυλιαστή αρχιτεκτονική. 'Ο
ποιορ δεν έσει τις συνήθειες των
μικρών αυτών ψαριών, νομίζε-
ται πως κάποτε φωλιά πουλιού έ-
γυλίστηρε κι' έπεσε στο θύσο
του νερού.

Στη μιά μεριά της φωλιάς ά-
φήνει μια τρύπα, διαμέτρον έ-
ως πέντε, και κάποτε κάνει και
δεύτερη τρύπα στο αντίθετο μέ-
ρος και άπέναντι της πρώτης.

Όταν τελειώσει τη φωλιά του,
το αρσενικό τρέχει να βρ' το
θηλυκό, που είναι έτοιμο γέννη-
σι γινώσκεται, γιατί αυτή την έ-
πο-
χή το χρώμα του λαμποκοπάει.

Όταν έλξη τη θηλυκό της
προτιμήσεώς του, που ν' άποσπεί-
κρίνεται στα αισθήματά του, προ-
πορεύεται και του δείχνει το
δρόμο που φέρνει στη φωλιά
του. Όταν φθάσει, μπαίνει πρό-
τα μέσα το αρσενικό, άνοιξη
περισσότερο την τρύπα, που χρη-
σιμεύει ως είσοδος, για ν' αμύ-
σει και το θηλυκό, που μόλις μπή-
κε, του παραχωρεί τη θέσι του και
θανάτει απ' την άλλη τρύπα. Το
θηλυκό μένει μέσα στη φωλιά
2-3 λεπτά της ώρας, που είνε
αρκετά για ν' γεννήση τ' αυγά
του, κι' ύστερα φεύγει απ' την
αντίθετη τρύπα, ενώ το χρώμα
του έχει χάσει την πρώτη γυαλά-
δα κι' όμορφιά του.

Μόλις βγεί το θηλυκό, μπαίνει
στη φωλιά τ' αρσενικό, που τα-
ραφάει κάπου εκεί κοντά, γο-
νιμοποιεί τ' αυγά και ξαναβαί-
νει πάλι άμέσως, για ν' άμύ-
σει το θηλυκό και ν' επαναληφθί
το ίδιο φαινόμενο, ως ότου γεμίσι
η φωλιά με δυο-τρείς χιλιάδες
αυγά. Μετά το αρσενικό κλείνει
την μιά τρύπα και περιφέρεται
γύρω απ' τη μοναδική είσοδο της
φωλιάς, φυλάγοντας μήπως άλ-
λο ψάρι του ίδιου ή άλλου γέ-
νους μπή μέσα στη φωλιά και
φάει τ' αυγά του.

Όταν δει τ' άλλα ψάρια να
πλησιάζουν, επιτίθεται κατ' α-
νάγκη κι' άν δεν μπορεί να τα νι-
κήσι, μεταχειρίζεται διάφορες
παραπομπές για ν' άποσπεί-
κρίνη. Τ' αυγά εκκολάπτονται ύ-
στερα από 12 μέρες, με μόλις
πέντε από ένα μήνα απ' τη γέν-
νη των τ' αρσενικού άφηνει τη
φωλιά, γιατί μόνον τότε τα μι-
κρά είνε ικανά να ξεφεύγουν απ'
τους κινδύνους.

Όταν δει τ' άλλα ψάρια να
πλησιάζουν, επιτίθεται κατ' α-
νάγκη κι' άν δεν μπορεί να τα νι-
κήσι, μεταχειρίζεται διάφορες
παραπομπές για ν' άποσπεί-
κρίνη. Τ' αυγά εκκολάπτονται ύ-
στερα από 12 μέρες, με μόλις
πέντε από ένα μήνα απ' τη γέν-
νη των τ' αρσενικού άφηνει τη
φωλιά, γιατί μόνον τότε τα μι-
κρά είνε ικανά να ξεφεύγουν απ'
τους κινδύνους.

Του 'Αμερικανού συγγραφέως ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ

«Αδικα οι πολίσιμεν, στην αρχή με
λαρκαλίκηδες και ύστερα κι' έπιρ-
νες κι' άγριες συστάσεις και σπρω-
ξίματα προσπαθούσαν να διαλύσουν
την ανθρωποθάλασσα που, παρ'
όλη τη περασμένη νυχτερινή ώρα, εί-
χε κατακλύσει τους δρόμους γύρω ά-
πό το οικοδομικό τετράγωνο της
τρικλής συνοικίας Τερμινάλ. Λές κι' ό-
λος ο πληθυσμός της αμερικανικής
πόλεως Τσέστερ Σίτυ είχε συγκεν-
τρωθεί στο τετράγωνο είνε, διακό-
πτοντας κάθε συγκοινωνία.

Με τα ρολόγια στα χέρια και τα
βλέμματα καρφωμένα όλο αγωνία
στον συννεφιασμένο ούρανό, περιμέ-
ναν, τρέμοντας από άνεξηγητο φόβο,
οι περισσότεροι, την «άνθρωπινη βόμ-
βα», το νέο θύμα του ασύλληπτου ως
ήσαν βέβαιοι, πως θάπεφτε σαν άε-
ρόλιθος από ψηλά όπως πέσανε
και τ' άλλα τρία πρώτα θύματά του.

«Απόψε τη νύχτα κι' ακριβώς στις
11 ή ώρα, θ' άφηνω να πέση από τόν
ούρανό άλλη μια γυναίκα, η τετάρ-
τη στη σειρά, κάτοικος κι' αυτή του
Τσέστερ Σίτυ. «Αν δεν συμμορφωθί-
τε με την απαίτησί μου—ν' άφεθοί-
δηλαδή άμέσως έλευθεροί όλοι οι
καταδικασμένοι σε περισσότερα από
δέκα χρόνια φυλάκισι, κρατούμενοι
στα σωφρονιστήρια του Μίτσιγκαν,
όπως σας έχω γράψει και τις προη-
γούμενες φορές — θα έπακούθη-
σουν κι' άλλες...», έλεγε η είδοποίη-
σις που διάβασαν με τρόμο όλοι σχε-
δόν, απ' τα χιλιάδες δακτυλογραφη-
μένα φέιγ-βολάντ, που είχαν πέσει έ-
δω και μια ώρα ακριβώς από τόν
ούρανό και είχαν νειμσει τους δρό-
μους του Τσέστερ Σίτυ.

Και όλοι τότε άναρωτιόντανε :
ποιός τάχα θάταν ο έπόμενος που
θάπεφτε από τόν ούρανό μια και τα
πράγματα έδειχναν πως ο μυστηριώ-
δης κακούργος διάλεγε τα θύματά
του στην τύχη.

Και όσο η ώρα πλησίαζε έντεκα ά-
κριβώς, τόσο και η αγωνία του κό-
σμου μεγάλωνε, ενώ στις γωνίες των
γειτονικών δρόμων και στις
στέγες των γύρω κτιρίων, που
ή άστυνομία είχε εγκαταστή-
σει ή ηλεκτρικούς προβολείς, οι
διαπεραστικές άκτίνες τους άρ-
χισαν κιόλας να φωτίζουν τόν
κατασκότεινο ούρανό και, που
καί πο, κανέναν απ' τα δεκά-
δες ώπλισμένα με πολυβόλα
και χειροβομβίδες άεροπλάνα,
άνιχνευαν σε διάφορα ύψη
για ν' άνακαλύψουν τη μαστί-
γα αυτή των ούρανών που τό-
σες φορές ως τώρα τους είχε
ξεφύγ'

Ξαφνικά ένα μυριόστομο παρατε-
ταμένο «Ασάι», γέμισε την άτμό-
σφαιρα, ενώ την ίδια στιγμή, φωτι-
σμένο απ' τις συγκεντρωμένες έπα-
νω του δυνατές άκτίνες των προβο-
λέων, άρχισε να έικρινεται εκεί
ψηλά, ένα μικρό σημάδακι που όλο-
ένα γινόταν μεγαλύτερο, καθώς γορ
γοκυλούσε μέσ' απ' τα σύννεφα.

Λίγες στιγμές τρόμου κι' άγωνίας
άκόμα, κι' ο δυνατός κρότος έπάνω
στην ασφαλτό του δρόμου μιάς πολ-
τοποιημένης τώρα άμορφης μάζας.
Έκανε έκείνους που βρίσκονταν κον-
τά στο μέρος που έπεσε ο ζωντανός
αυτός άερόλιθος, να όπισθοχωρήσουν

Σε κάθε τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
θα δημοσιεύεται άυτοτελώς και από έ-
να έκτελες άριστούργημα της παγκο-
σμίου άστυνομικής φιλολογίας. 'Ιστορίες
φρίκης, μυστηρίου και περιπέτειας, με
ήρωας τους άσπους της άντιεγκληματι-
κής παρατάξεως, τους άμελίκτους διδ-
κτας των ανθρώπων του σκότους και της
άνομιας.

σαν τρελλοί, με τα μάτια πεταμένα
απ' τις κόγχες τους, μπρός στο ά-
νατριχιαστικό θέαμα που έβλεπαν,
σκουπίζοντας το αίμα που πιτσιλίσσε
το πρόσωπό τους...
Για μια φορά άκόμα, ο άγνωστος
δαίμονας των Ουρανών, άναστάτωνε
την άστυνομία κι' όλόκληρο το Τσέ-
στερ Σίτυ με την τετάρτη ανθρώπινη
δόμβα του.

Η ΕΠΙΜΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΛΣΩΝ ΣΚΩΤ

Ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του
γραφείου του Γενικού Διευθυντού της
'Αστυνομίας του Τσέστερ Σίτυ, ο διά-
ζυγος του τετάρτου κατά σειράν θύ-
ματος του καταχθονίου κακούργου,
που όρθηκε οίκτρο θάνατο την προη-
γούμενη νύχτα.
Ο Κρήντ ήταν ένας ήλικιωμένος
και καλά άποκατεστημένος έκδοτης
με κουρασμένο πρόσωπο που αύλα-
κωνόταν από βάθειες ρυτίδες. Τα
μάτια του ήσαν κατακόκκινα
και τα χέρια του έτρεμαν λι-
γο. Φαινόταν πιωμένος.
«Αφού με ήσουν, άνθρω-
πέ μου, γρύλλισε μόλις ο Σκώτ
του έκάμε την πρώτη έρώτησι.
Δεν άπαντώ σε βλακώδεις έ-
ρωτήσεις. 'Η γυναίκα μου πέ-
θανε — τ' άκουσες; — πέθανε!
Κανείς πια δεν θα μπορέση να
μού την φέρη ζωντανή. Πήγα-
νε, χριστιανέ μου, δεν έχω τί-

τηραμένου αυτού δαίμονος των Ου-
ρανών.

—Σας τηλεγραφήσαμε να έλθετε
έπειγόντως, μίστερ Σκώτ, έλεγε
σκουπίζοντας τόν ιδρώτα από το πρό-
σωπό του ο Κόλλινς, γιατί είμαστε
χαμένοι. Χθες τη νύχτα, έπεσε με τόν
ίδιο μυστηριώδη τρόπο απ' τόν ούρα-
νό, το πτώμα άλλης μιάς γυναίκας!
το τέταρτο μέσα σε δέκα μέρες!
Χρειαζόμαστε τη συνδρομή σας μί-
στερ Σκώτ, γιατί οι κάτοικοι που έ-
χουν πανικοβληθή απ' τόν καταραμέ-
νον αυτόν δαίμονα των Ουρανών, ά-
πειλούν, όπως έμαθα, να μάς λυντσά-
ρουν άν δεν δώσωμεν ένα τέλος σ'
αυτή την έξωφρενική κατάσταση.

Ο Σκώτ, που με σταυρωμένα τα μα-
κρά του χέρια, άκουε 'με φανερό έν-
δοξέρον την καταληκτική αυτή ύ-
πόθεσι από τόν άξιολύπητο Κόλλινς,
έμεινε για λίγο σκεπτικός και ύστε-
ρα ρώτησε:

—Αυτά τα μυστηριώδη φέιγ-βολάντ
που προηγούνται από κάθε μακάβρια
πίδωι, τί ώρα πέφτουν;

—Πάντοτε μια ώρα πρίν.

—Και ποιά είνε η αντίληψί σας σχε-
τικώς με την άπαίτησι του δαίμονος
αυτού των ούρανών όπως τόν λέτε,
να έλευθερωθοί όλοι οι κρατούμε-
νοι των σωφρονιστηρίων του Μίτσι-
γκαν;

—Ίσως να ένδιαφέρεται για κά-
ποιον απ' τους καταδικασ, άπάντη-
σε σηκώνοντας τους ώμους του ο Κόλ-
λινς.

Ο έγκληματολόγος έκανε μερικές
ερωτήσεις άκόμη και ύστερα σηκώ-
θηκε από το κάθισμά του.

—Μίστερ Κόλλινς, έλεπε στόν άστυ-
νομικό διευθυντή που έσπευσε να πλη-
σιάση. Πρέπει να μου έτοιμάσετε ό-
σο το δυνατόν γρηγορότερα έναν
πλήρη κατάλογο των ονομάτων των
θυμάτων, τις διευθύνσεις τους και
την ώρα του θανάτου των. 'Επίσης
και έναν άλλον με τα δνόματα
και γενικάς όλα τα στοιχεία των
κρατούμενων στις φυλακές του Μί-
τσιγκαν. Και τώρα, σας εύχαριστώ,
τζέντλεμαν, προσέθεσε καθώς έτοι-
μαζόταν να φύγ. Προς το παρόν θα
εργασθώ μόνος μου. «Αν όμως χρει-
αστώ καμιά βοήθεια δεν θά διστά-
σω να σας την ζητήσω.

Ο ΝΕΛΣΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙ

Το πρώτο πρόσωπο που φρόντισε
να συναντήση ο Σκώτ, μόλις ο ά-
στυνομικός διευθυντής έστειλε σ' αυτόν
ζήτησε, ήταν ο Στέφεν Κρήντ, ο σύ-
ζυγος του τετάρτου κατά σειράν θύ-
ματος του καταχθονίου κακούργου,
που όρθηκε οίκτρο θάνατο την προη-
γούμενη νύχτα.

Ο Κρήντ ήταν ένας ήλικιωμένος
και καλά άποκατεστημένος έκδοτης
με κουρασμένο πρόσωπο που αύλα-
κωνόταν από βάθειες ρυτίδες. Τα
μάτια του ήσαν κατακόκκινα
και τα χέρια του έτρεμαν λι-
γο. Φαινόταν πιωμένος.

«Αφού με ήσουν, άνθρω-
πέ μου, γρύλλισε μόλις ο Σκώτ
του έκάμε την πρώτη έρώτησι.
Δεν άπαντώ σε βλακώδεις έ-
ρωτήσεις. 'Η γυναίκα μου πέ-
θανε — τ' άκουσες; — πέθανε!
Κανείς πια δεν θα μπορέση να
μού την φέρη ζωντανή. Πήγα-
νε, χριστιανέ μου, δεν έχω τί-

59

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φίλη τών πονεμένων

Ο «Θησαυρός» λογίζεται εύτυχής, πού έ-
ξηφαλίστηκε τη συνεργασία μιάς έκλεκτης δια-
νοουμένης. Κατόπιν πολλών παρακλήσεων, η
κ. Ρέα Ρ., έδέχθηκε ν' άπαντά από της πα-
ρούσης σελίδος σε όλες έκ τών άναγνωστρι-
ών μας της έμπιστευόταν. Έναν ψυχικό τους
πόνο ή μιά αισθηματική τους περιπέτεια, για
την όποιαν θα είχαν άνάγκη κάποιας συμβου-
λής.

★

Δέν θάταν πάνω από δεκαοκτώ χρο-
νών. Ένα ήλασματάκι λεπτό, κυμ-
μάτι ώχρό, χαριτωμένο. Ντύσιμο
μαλλον φτωχικό. Θα τώξε ράψει μό-
νη της τό φουστανάκι της—μέ μιά
έμφυτη κομψότητα όμως. Τό προσω-
τάκι της—μιά φυσιογνωμία μαντό-
νας, μέ κομμένα μοντέρνα μαλλά-
κια.

Όταν μπήκα στο σαλονάκι όπου
μέ περίμενε, σηκώθηκε βιαστικά.
Ένα έρύθημα ανέθηκε στα μαγου-
λάκια της από τη συγκίνησι.

Έπισκέψεις δέν δέχομαι συχνά, ά-
ποτραβηγμένη όπως είμαι σ' αυτό τό
έρημικό σπιτάκι της Κηφισιάς. Τί
μπορούσε νά γυρεύη, λοιπόν, από μέ-
να αυτή ή άγνωστή μου κοπέλλα;

—Σας φαίνεται παράξενη ή έπίσκε-
ψίς μου, είπε ή μικρούλα. Καί σε
μένα την ίδια μου φαίνεται παράξενο
αυτή τη στιγμή πώς είχα τό θάρρος
νά έρθω νά χτυπήσω την πόρτα σε
μιά κυρία πού της είμαι τελείως ά-
γνωστη... Άλλά... γι' αυτό άκριβώς
ήρθα!

Εχαμήλωσε τη φωνή της τώρα ή
άγνωστη έπισκέπτριά μου:

—Ναί, έπήρα την μεγάλη απόφασι

μου: νά έρθω νά σάς άνοιξω την
ψυχή μου... νά σάς πω τόν πόνο μου...
Μιά στενή φίλη μου μου είπε πώς
θα μπορούσατε, έσεις, πού έγνωρί-
σατε τόσο καλά τόν κόσμο, νά μου
πήτε μιά γνώμη, νά μου δώσετε μιά
συμβουλή, νά μέ καθοδηγήσετε στο
φοβερό δίλημμα πού όρθώνεται μπρο-
στά μου...

Ήταν τόσο συμπαθητική καθώς
μιλούσε μέ ταραχή ή μικρούλα ά-
γνωστή μου φίλη...

—Σέ άκούω, παιδί μου... είπα ά-
πλά παίρνοντας τά χεράκια της μέσα
στα δικά μου.

Θεέ μου... Ήσαν παγωμένα τά χε-
ράκια της.

Μου έρριξε ένα βλέμμα γεμάτο εύ-
γνωμοσύνη. Τράβηξε τά χέρια της
μέ νευρικήτητα, άνοιξε τό τσαντάκι
της καί έβγαλε από μέσα έναν λευ-
κό φάκελο.

Τά χέρια της έτρεμαν καθώς μου
τόν έδινε.

—Τά έγραψα όλα εδώ... μου είπε
μέ σιγανή φωνή. Φοβόμουν πώς δέν
θα είχα τό θάρρος νά σάς τά πώ...
Βλέπω τώρα πώς είχα δίκη. Ναί...
Δέν θα μπορούσα νά σας μιλήσω τό-
σο έλεύθερα, όπως... σάς τά γράφω
έδώ! Διαβάστε τα... Θα έρρητε έναν
τρόπο νά μου άπαντήσετε... νά μου
δώσετε μιά συμβουλή...

Σηκώθηκε. Στάθηκε άδύνατον νά
την κρατήσω. Μ' εύχαρίστησε άλλη
μιά φορά, μου χαμογέλασε ενώ ένα
δάκρυ στάλαζε στο μάτι της—κι' έ-
φυγε τρέχοντας...

★
Όταν έμεινα μόνη έκύτταξα τόν
φάκελο. 'Απ' έξω έγραφε μόνο:
«Στην φίλη τών πονεμένων». Τόν ά-
νοίξα...

Μιά κόλλα χαρτί γεμάτη μ' ένα
γράφιμο σφιχτό, λεπτό, άδέξιο, κορι-
τσιστικό. 'Αρχισα νά διαβάζω... Καί
μιά δλόκληρη τραγωδία—ή τραγω-
δία μίας πονεμένης ψυχούλας—άπλώ-
θηκε μπροστά μου...

Πριν από δυό χρόνια είχε προσλη-
φθή στην Τράπεζα όπου έργαζόταν
τόρα. Φτώχ, απλό κοριτσάκι από
μιάν έπαρχιακή πόλη. Ο μισθός λί-
γος κι' οι πειρασμοί πολλοί μέσα
στην 'Αθήνα... Από την πρώτη στιγ-
μή ό προϊστάμενός της της είχε δεί-
ξει μεγάλη συμπάθεια... Παράξενη
συμπάθεια, αλήθεια. Αυτός, ένας σα-
ρανταπεντάρης, παντρεμένος, μέ κο-
ρίτσια της παντρειάς μάλιστα, πλού-
σιος, τύπος γλεντζέ—κι' εκείνη μιά
αθώα κοπελλούδα, πού δέν ήξερε τί-
ποτε άπ' τη ζωή... Καί νά: ύστερ'
από λίγο κατάλαβε την «ποιότητα»
της συμπάθειας του. Φρόντισε αυτός,
της συμαθείας, νά την πληροφορήσει
μέ μισόλογα, νά την πληροφόρησει
στο χέρι της ήταν ν' άποκτήσει ό,τι
μπορούσε νά ποθήσει ή κοριτσιστική
καρδιά της: πλούτη, φορέματα, δια-
σκεδάσεις, άρκει νά του χάριζε την
«φιλία» της, την «συμπάθειά» της,
κανένα φιλάκι...

Α! Δέν δέχθηκε ή Ειρηνούλα στην
άρχή... Άκούς εκεί! Η φτώχεια ό-
μως είναι κακός σύμβουλος... Καί νά:
μωσ από ένα χρόνο, έγνωρίσε έναν
πριν από ένα χρόνο, έγνωρίσε έναν
νεο. Ήταν άδερφός κάποιας φίλης
της. Τόν αγάπησε από την πρώτη
στιγμή... Καί κατάλαβε ό,τι κι' αυτός
την αγαπούσε. Άλλά...—υπάρχει ένα
«άλλά», βλέπετε, ένα «άλλά» μεγάλο
σαν άναστεναγμός—άλλά αυτός ήταν
ένας νέος κοσμικός, πού έκανε παρέα
στα σαλόνια μέ πλουσιοκόριτσα...
Κι' ή Ειρηνούλα ντράπηκε τότε για
τό τσίτινο φορεματάκι της, για τίς
φτηνές της καλτσούλες... Ήταν δυ-
νατόν νά μή την συγκρίνη μέ «τις
άλλες» αυτός... Άμυσλη Ειρηνού-
λα! Τό έβλεπε πώς την αγαπούσε—
δέν της τώχε πη όμως άκόμα... Κι'
έξακολουθούσε νά συχνάζη στο
ζόνναρ καί στο
Γιαννάκη μέ τις
πλούσιες κοπέλλες...

Έτσι, έδέχθηκε την «φιλία» του
μεσόκοπου προϊσταμένου της. 'Απέ-
κτησε τουαλέττες, απέκτησε φίνες μέ
ταξωτές κάλτσες... Ούτε φιλι όμως
δέν τούχε δώσει άκόμα! Α! Όλα
κι' όλα!... Μέ ύποσχέσεις τόν περ-
νούσε... Έως ότου ό νέος της είπε
μιά μέρα, πριν από δυό βδομάδες,
πώς την αγαπούσε... Καί τότε ή Ει-
ρηνούλα έμίσησε τόν εαυτό της. Κα-
τάλαβε πώς είχε δηλητηριάσει την
εύτυχία της.

Ο αγαπημένος της δέν της έλεγε
τίποτα μέν για τά ξαφνικά της πλού-
τη, αλλά τόν έβλεπε νά ύποφέρει, νά
θασανίζεται...

Ο άλλος πάλι είχε γίνει άπαιτη-
τικός. Ζητούσε την ανταπόδοσι τών
δώρων... Η Ειρηνούλα τότε, τού τά
επέστρεψε όλα... Ξαναφόρεσε τό τσί-
τινο φορεματάκι της καί κλαίει την
χαμένη της εύτυχία... Γιατί βλέπει
τόν αγαπημένο της νά θασανίζεται
από τη ζήλεια, από τις ύποψίες...
Πώς θα μπορούσε νά τού μιλήσει έ-
λεύθερα; Καί πώς θα μπορούσε νά

... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είναι παρεσκευασμένη
έπιστημονικώς, είναι
έγκριμένη παρά τού
Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμ-
βουλίου, έχει θραυευθή εις τάς
'Ελληνικάς 'Εκθέσεις καί εις
την 'Εκθεσιν τών Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σας βεβαιώσουν για
τά καλά αποτελέσματα, πού θα έχετε,
όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την
..... κρέμα αυτή.

Ζητείτε επίμονως από τόν όρματοπώλην σας
«ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ» καί μή αγοράζετε διάφο-
ρες άλλες μάρκες, πού μπορούν νά σας χαλάσουν
..... τό δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΪΑΣ **Canal**

Η Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλείται
μόνον εις έσφραγισμένα θαζάκια καί σωληνάρια.
Χύμα δέν ύπάρχει.

Οχι
έπιβάλλει ή μόδα
δα τό βρείτε...

ΕΙΣ ΤΟ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.
ΕΡΜΟΥ 24

Έντός 2 λεπτών

Υδαλείφονται

Υγεία·καθαριότης
καλλωπισμός κυριών

Διά της αφαιρέσεως
τού περιττού τριχώμα-
τος με τό 'Αγγλικό'

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

τον πειση ότι στο βάθος δεν είχε παύσει ούτε στιγμή να είναι αγνή;... "Οτι χάριν του, για την αγάπη του, είχε υποπέσει σ' ένα σφάλμα;... Και με ικέτευε...

«—Σας ικετεύω, αγαπημένη φίλη των πομένων. Πήτε μου, έσεις, που γνωρίζετε τις ψυχές των ανθρώπων, τι να κάνω... Δώστε μου μία συμβουλή... Είνε δυνατόν να κατέστρεψα έτσι, από μιάν άνοησία μου, για πάντα τη ζωή μου;...»

★

—"ΑΙ Ειρηνούλα, μικρό μου πλασματάκι που θέλησες να παίξεις τόσο επιπόλαια με τους κινδύνους της ζωής... Τα μεγάλα σφάλματα είναι σαν τις άρρώστειες: Τους χρειάζονται άμεσες και γενναίες επεμβάσεις. "Ανοιξε, λοιπόν, κι' εσύ την ψυχή σου στον αγαπημένο σου. Πέστου τα όλα... Χωρίς αυτός να σε ρωτήσει, πριν οι ύποψιες του τον δηλητηριάσουν ολότελα... "Εάν σε αγαπά αληθινά, θα σε πιστέψει. Θα σε νοιώσει. Θα καταλάβει πως η αγάπη σου σε προφύλαξε από τον μεγάλο κίνδυνο και... θα σ' αγαπήσει ακόμα περισσότερο. Θα

λησμονήσει και θα συγχωρήσει—εάν σ' αγαπά... Και θα δής, μικρή μου Ειρηνούλα, πως είναι καιρός ακόμα να κερδίσεις την ευτυχία.

"Εάν πάλι δεν σε πιστέψει, θα πη ότι δεν σ' αγαπά θαθειά κι' αληθινά... "Ωστε και πάλιν, δεν πρόκειται να χάσεις την ευτυχία—αφού δεν θα στην χάριζε αυτός.

Χρειάζεται όμως θάρρος για ν' ανοίξεις ελεύθερα την ψυχή σου, μικρή μου φίλη. Θα πονέσεις... Μήπως όμως και μία πληγή, όταν την καυτηριάσει ο γιατρός για να έπουλωθ, δεν πο- νεί;...

ΡΕΑ Ρ.

ΚΑΛΛΟΝΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως—Υπατίας 11

Τηλέφ. 26-389

Περιποιήσεις καλλονής. Μασσάζ καλλυντικός. Τμήμα αισθητικής. Ζώναι, Σουτιέν, Κορσέδες.

Αυτό τό Μικρό Λάβο μπορεί νά σάς κάμη νά φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

"Ενώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί νά σάς κάμη νά φαίνεσθε νέα και νά στολίζει την επιδερμίδα σας με άπειρο γραπτον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί νά σάς κάμη νά μοιάζετε σαν γρηά. Τό νά είσθε μελαχροινή δεν θέλει νά πη ότι πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαχροινές, ή ρασέλ σκούρα, εάν πάλι είσθε ξανθεία τίποτε δεν έπιβάλλει την χρήσιν πούδρας ρασέλ άνοικτής. "Ο άσφαλέστερος τρόπος νά εκλέξετε τό χρώμα όπου σάς πηγαινεί καλύτερα είναι νά δοκιμάσετε εις τό πρόσωπον σας έξ διαφόρους άποχρώσεις και νά ιδήτε ποιά σάς πηγαινεί καλύτερα. Δύνασθε έπισως νά χρησιμοποιήσετε μία πούδρα όπου κρατά έπί της επιδερμίδος σας για νά μη βρίσκεσθε στην άνάγκη νά πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατά, άρ κεί νά προσθέσετε σέ κάθε κουτί ένα κουταλάκι καφέ

mousse de crème. Είς την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ή pousse de crème είναι έπιστημονικώς άναμεμιγμένη, άκριβώς εις την πρέπουσαν άναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας έπί της επιδερμίδος και μία άπλή χρησιμοποίησις θα σάς δώση έπί 8 όλοκληρους ώρας τό καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα. 3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. "Η άπάχρωσις έλέγχεται τη βοήθειά τελευταίως άνακαλυφθέντος μηχανήματος, όπερ άποκλείει οίονδήποτε λάθος.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

'Ετησία 'Εσωτερικού Δρχ. 250
'Εξάμηνος " 125
Ετησία 'Εξωτερικού λίραι 'Αγγ. 1.10
'Εξάμηνος 'Αμερικής δολλάρια 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωφόρος 19)

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περισσός: Τετράγωνον 249, άρ. 9)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ

(Ευαγγελιστριάς 4)

ΟΙΚΟΣ-ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44. Τηλ. 26-391

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Αλκιβιάδου 170.

Τηλ. 45-077.

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Θετικά άποτελέσματα

ΜΕΘΟΔΟΣ-ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Μεταδοτικών θαύμα, άπαραίτητον διά κάθε οικογένειαν. ΤΙΜΑΤΑΙ Δρ. 300.

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ

Πώλησις χονδρική και λιανική

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

"Ετοιμα και έπί παραγγελία
Με τιμάς άπιστεύτους.

ΡΑΠΤΙΚΑ

Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν α. π. 0 ραχ. 300 και άνω.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Οικογενειακόν, υπό την διεύθυνσιν της συζύγου του κ. ΟΡΕ, διπλωματούχου και ταύτης της 'Ακαδημίας Superieur CANONNE των Παρισίων.

Τό νεώτερον 'Ατελιέ κορσέδων

ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

'Ερμού και Ευαγγελιστριάς 4

'Εφαρμόζει τά νέα μοντέλλα

Παρισίων

Ειδικώς δι' αυτό σταλέντα.

Γιά καλλιτεχνικές κινηματογραφικές ταινίες, ένα όνομα, μία διεύθυνσις
ΑΝΤΩΝ. ΠΑΠΑΔΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Σωκράτους 58. Τηλ. 52-656.

Η ρημισμένη Κάχτσα

ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ DERBY ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

Διούσι Χρωματισμούς
άμετάβλητη
Στήν ποιότητα
άεύγκριτη
ΚΑΙ ΣΤΗ ΤΙΜΗ ΦΘΗΝΗ

Ζητείτε από τὰ κατ'μάτα, μόνον τή Μάρκα **Derby** που είναι ή πιό καλή άνδρική κάχτσα

"SPECIAL"

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΡΟΜΒΗΣ 23, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 24546

Μία σ' ένα κυλι πύδρα Rea...
...βοίσκεται ή όμορφιά σας...

ή πούδρα **Rea** είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας **Canal**.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
και πωλείται σ' όλα τὰ καλά καταστήματα.

Τήν 30ην 'Ιουνίου κυκλοφορεί
Τό βιβλίον που χρειάζεται κάθε
γυναίκα

ΣΙΛΟΥΕΤ

υπό
ΑΓΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΚΟ ΔΙΔΑΚΤΑΛΙΣΣΗΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Πληροφορία Καλαμιώτου 25 'Αθήναι

Οίκον Σιλουέτ

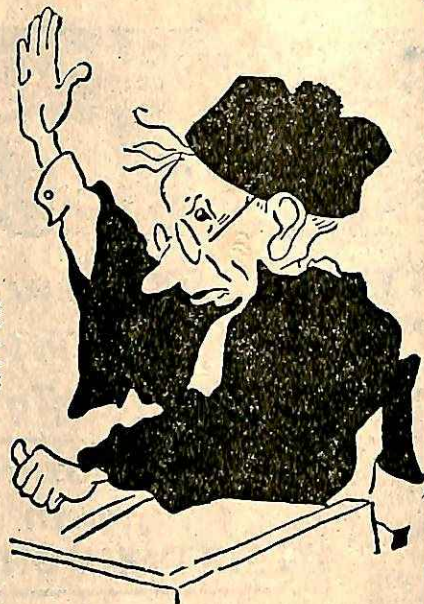
ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ

Μεγάλες και πυκνές, είναι τό μυστικό που κάνει τὰ μάτια όμορφα
στικό που κάνει τὰ μάτια όμορφα
κι' έλκυστικό. "Όλες οι βεντέττες του κινηματογράφου που μās γοητεύουν έχουνε βλεφαρίδες μεγάλες και πυκνές (αληθινές ή ψεύτικες). Βλεφαρίδες αληθινές, μεγάλες και πυκνές, είν' εύκολο νά άποκτήσει όποια τό θελήσει. Μέθοδος νέα, άπλή και έντελώς άποτελεσματική. 'Ακαδημία Καλλονής Μ^{me} KETTY—'Αθήναι—'Ερμού 35—Τηλ. 22-0-88.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

Α ΣΦΑΛΩΣ πολλές φορές αισθανθήκατε την επιθυμία να κάνετε ένα ωραίο σχέδιο, ένα σκίτσο εκφραστικό, και θα είπατε από μέσα σας: «Νά μπορώσα κι' εγώ να σχεδιάζω!» Γιατί όμως δεν προσπάθησατε ως τώρα να πετύχετε αυτό το πράγμα που θα σας έδιδε τόση χαρά και τόση ικανοποίηση; Απλούστατα, γιατί νομίζατε ότι το σχέδιο αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των προικισμένων από τη φύση με ξεχωριστά χαρίσματα. Νά μι'α μεγάλη πλάνη, της οποίας δεν πρέπει να πέσετε θύματα.

Ο μαθητής μας έμαθε να ερμηνεύει την πραγματικότητα με λιγές ολοκληρωμένες γραμμές.

ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΡΤΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΟΜΕ

Το έχει αποδείξει η πείρα και η Σχολή Α. Β. C. που, εφαρμόζοντας επί 24 ήδη χρόνια το μοναδικό της σύστημα, έχει δημιουργήσει σ' όλον τον κόσμο χιλιάδες χιλιάδων ένθουσιώδεις θαυμαστάς. Αφιερώνοντας από λίγες στιγμές κάθε μέρα στο σύστημα Α. Β. C., εργαζόμενοι ελεύθερα στο σπίτι σας και χωρίς να παραμελήσετε κατά το ελάχιστον τις συνήθειες σας ασχολίες, θα εκπλαγείτε πραγματικά με την ευκολία που θα εκτελήτε εκφραστικώτατα σκίτσα εκ του φυσικού, άμέσως από το πρώτο μάθημα. Υστερα σιγά-σιγά θ' αποκτήσετε την απόλυτη μαεστρία του μολυβιού, της πέννας, του χρώματος και των άλλων τεχνικών μέσων.

Για να γνωρίσετε αυτή την πραγματικά μοναδική μέθοδο, δεν έχετε παρά να επισκεφθήτε την Σχολή Α. Β. C., Πανεπιστημίου 6, ή αν μένετε σ'αρχαία να αποστείλετε το παρατιθέμενο δελτίον και θα λάβετε κάθε πληροφορία δια το σύστημα και την διδασκαλία της Σχολής Α. Β. C.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ Α. Β. C. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 6 -- ΑΘΗΝΑΣ

Ευχαρεστηθήτε να μου αποστείλετε δωρεάν και άνευ υποχρέωσης εκ μέρους μου το ει-
κονογραφημένον με έργα μαθητών σας τεύ-
χος και περιέχον λεπτομερή ανάλυσιν του
συστήματος Α. Β. C., όρους έγγραφης κλπ.

ΟΝΟΜΑ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΗΛΙΚΙΑ
ΟΔΟΣ ΑΡΙΘ.
ΠΟΛΙΣ

ΤΟ LINGUAPHONE

θα σ'ας μάθη τις ξένες γλωσσες

στο σπίτι σας

γρήγορα, εύκολα, άνετα και

μέ την σωστή τους προφορά

γιατί θα σ'ας τις μάθη φυ-

σικά, όπως έμάθατε και την

μητρική σας γλώσσα.

Επισκεφθήτε το Ίνστιτούτον μας αυτοπροσώπως δια να σ'ας γίνη δωρεάν και χωρίς ουδεμίαν εκ μέρους σας υποχρέωσιν μία πλήρης επίδειξις του Συστήματος ή, αν έμποδίζεσθε είτε μένετε εις τάς επαρχίας, ζητήσατε δια του κατωτέρω δελτίου να σ'ας αποσταλή, πάντοτε δωρεάν και χωρίς ουδεμίαν εκ μέρους σας υποχρέωσιν, το 16σέλιδον 'Αναλυτικόν Τεύχος του LINGUAPHONE, το όποιον θα σ'ας δώση κάθε διαφώτισιν περί του Συστήματος

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΤΟ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

Πανεπιστημίου 6 — Αθήνας

Σ'ας παρακαλώ να μου αποστείλητε δω-
ρεάν και χωρίς καμίαν υποχρέωσιν εκ μέ-
ρους μου το τεύχος σας δια την Μέθοδον LI-
GUAPHONE.

Μ' ενδιαφέρει ή γλώσσα

Όνομα

Επάγγελμα

Δ)σις

Ομορφιά

